

ANNE BELLAMY

*Învată
să iubești
din nou*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Propun un toast în sănătatea fericitei perechi: viață lungă și prosperă lui Kevin și Karen!

Alita ridică și ea cupa de șampanie. Nu se putu însă abține să se întrebe câtă fericire îi rezerva viața prietenei sale Karen și logodnicului acesteia. Bineînțeles, amărăciunea aceasta putea fi explicată prin propria ei experiență, dar văzuse atâtea căsătorii, celebre prin entuziasmul lor, cu sufletul plin de speranțe și de vise, care cu timpul se ruinau pe măsură ce apăreau ipotecile și copiii.

Tânăra femeie simți o strângere de inimă. Era imposibil să evoce cuvântul „copil” fără să-și trezească acea durere cunoscută care-i sfâșia inima. Moartea lui Sally o distrusese.

În aceeași clipă, cineva o bătu pe umăr.

– Tu nu bei, Lee? Șampania nu este franțuzească dar nu-i chiar atât de real!

Alita găsi forța să zâmbească auzindu-și prietena că-i spune pe diminutivul obișnuit între ele.

– Șampania este delicioasă, Karen. Mă gândeam la altceva.

Proaspăta logodnică se încruntă ușor.

– Știu... Mi-ai promis că astă seară nu te vei mai gândi la nenorociri. Nu sărbătorești în fiecare zi logodna celei mai bune prietene!

Emoționată, Alita o strânse în brațe pe Karen.

– Șmechero! Ești logodită de câteva luni!

– Exact! Dar mama a insistat să respect convențiile și să fac și petrecere.

Își plimbă privirea prin încăperea zgomotoasă.

– Pe jumătate din invitați nici nu-i cunosc. Cred că aproape toți locuitorii din Orange au primit invitație!

Alita dădu din cap.

– Asta este și impresia mea.

Chipul lui Karen se întunecă.

– Sper că nu-l cauți pe Steve? Nu l-am invitat.

– Știu. Dar oriunde m-aș duce, nu pot să mă întreb dacă se află acolo. Doctorița Mather spune că este vorba de o obsesie maladivă. Și nu cred că greșește, este ca și cum m-ar urmări...

Deodată, Alita își simți ochii plini de lacrimi.

– Iartă-mă, spuse ea căutându-și batista. Nu voiam să-ți stric petrecerea...

– Dar nu strici nimic, fii liniștită! răspunse Karen ușor iritată. Mai gândește-te la propunerea mea. Acceptă să te ocupi de birou în timpul călătoriei mele de nuntă și, crede-mă, în două luni o să-l uiți cu siguranță pe Steve.

– Cred că ai dreptate. Dar doar gândul să am noi responsabilități mă îngrozește.

– Nu văd ce ar fi atât de înspăimântător să te ocupi de un birou de secretariat al unei întreprinderi agricole! Chiar dacă nu te-ai folosit niciodată de ea, diploma ta este la fel ca a mea. O să te obișnuiești repede!

Karen întemeiasă o firmă de administrație, mică dar puternică, și se ocupa de mai multe proprietăți din nord-est. Era hotărâtă mai mult ca niciodată s-o convingă pe Alita să-i țină locul cât timp ea va fi în voiaj de nuntă.

După studiile lor secundare, la Sydney, cele două prietene își obținuseră diploma în administrație la Colegiul Agricol din Orange. Karen își luase imediat zborul, formându-și o clientelă de fermieri care preferau să scape de grijele administrative încredințându-le cuiva calificat în aceste probleme. Alita însă se întorsese la Sydney. Aici, se angajase la un angrosist de materiale agricole. Îl întâlnise pe Steven Perry. Plină de promisiuni la început, întâlnirea lor se transformase curând într-o dramă.

Karen pocni din degete.

– Iarăși ești cu capul în nori!

Lee bătu din pleoape.

– Bun. O să mă mai gândesc la propunerea ta.

O licărire de triumf lumină privirea prietenei sale.

– Întotdeauna este așa! Nu vreau să-ți forțez mâna, dar am nevoie de tine. Nu cunosc pe nimeni în care să pot avea deplină încredere. Ascultă, aștept dintr-o clipă în alta să sosească prietenii mei americani. O să-ți prezint pe cineva care poate te va ajuta să iei o hotărâre.

O luă pe Alita de braț, dar aceasta rezistă.

– În nici un caz să nu te ocupi acum de mine. Am cupa mea de șampanie și mă amuză să privesc oamenii.

– Sigur? întrebă Karen cu o expresie sceptică.

– Sigur!

Vorbise pe un ton convingător, dar de îndată ce Karen se pierdu în mulțime, Lee oftă adânc. Nu se simțea deloc bine. De altfel, în acest moment, nu s-ar fi simțit bine nicăieri. Poate că până la urmă va accepta propunerea lui Karen.

Cel puțin soluția aceasta o va scuti să-și mai caute altă slujbă. În ajun, părinții ei nu-i ascunseseră faptul că în ciuda dragostei pe care i-o purtau, le cam tulbura viața lor liniștită de pensionari. Și cum ar fi putut să le reproșeze ceva? În mare parte, ei nu știau lamentabila poveste a căsniciei ei.

– Ai o figură...! Haide, este momentul să ne veselim! auzi o voce lângă urechea ei.

Lee tresări, apoi ridică privirea.

Era înalt. O șuviță lungă aurie îi căzuse pe frunte, dându-i un aer oarecum obraznic. Avea ochii negri care o priveau blând, cu un zâmbet ironic pe buze.

– Te rog să mă ierți, zise ea, ca și cum n-ar fi auzit.

– Nu-ți reproșez nimic. Mă întreb doar ce te face să fii atât de tristă.

– Nu mă scuzam. Nu auzisem bine ce ai spus.

– Dimpotrivă, ai auzit foarte bine. Dar dacă insistî pot să repet. Păreai atât de tristă încât m-am hotărât să vin să-ți ridic moralul, din moment ce Karen este prea ocupată ca să ne prezinte.

În sfârșit, Alita păru că înțelege: bărbatul acesta trebuie să fi fost unul dintre prietenii lui Karen, un american care vizita Australia și se oprise la Orange s-o vadă. Îi zâmbi timid și întrebă:

– Așa este mai bine?

– Mult mai bine! Ai un chip atât de frumos încât este păcat să-l desfigurezi cu o expresie tristă.

Tânăra femeie simți că pălește. Ce om putea să-și permită să-i vorbească astfel? Un gentleman? Un nebun? Complimentele misterioase ale acestui necunoscut îi aminteau iarăși de amara decepție a iubirii ei... „Dacă mă respingi, nu vei mai avea parte niciodată de dragoste!” o amenințase Steve.

Bărbatul nu se mișcă de lângă ea și-i zâmbea călduros. Era zvelt și musculos, și-și răsucea din când în când şuvița rebelă ca un tânăr erou de roman, un pic dandy, grațios și stângaci în același timp.

– Nu cumva să te jenezi!

De data aceasta, Lee nu mai trebui să se prefacă surprinsă, chiar era.

– Poftim?

– Haide, și eu mor de dorință! Nu te jena: sărută-mă!

– Te rog să...

El o prinse de braț. Avea mâini lungi bronzate, degete fine și nervoase.

– Dacă eziți, vei regreta.

Dar Lee tremura; el observă, surprins de reacția ei.

– Nu voiam să-ți fac nici un rău. Te rog să mă ierți.

Lee vru să se controleze, să-și ascundă tulburarea care pusese stăpânire pe ea. Doctorița Mather o învățase o șmecherie ca să depășească aceste momente. Ea îi spusese: „Imaginează-ți că îmbraci un palton care te acoperă în întregime, de sus până jos, și care te protejează.”

– Nu-i nimic. Am... am fost cam bolnavă și nu mi-am revenit pe deplin.

– De data aceasta, îmi pare sincer rău. Iată, vorbim doar de cinci minute, și ne tot cerem iertare unul altuia! Este incredibil!

Avea o atitudine deosebită, plină de farmec, când vorbea. O privea cu blândețe și nedumerire. Ca și cum tocmai descoperise un personaj extraordinar!

– Dacă am înțeles bine, ești aici în vizită? îl întrebă ea, sub protecția mantoului imaginar.

El dădu din cap.

– Nu-mi iau prea des vacanțe. Logodna lui Karen mi-a oferit un excelent pretext.

Venise așadar de atât de departe doar pentru prietena lui!

– Ai accent texan.

Când el îi zâmbi, Lee descoperi în jurul ochilor lui mici riduri ciudat de liniștitoare pentru ea.

– Ai ghicit. De fapt, sunt născut în Australia, dar mama este din San Angelo. Am crescut acolo dar mă simt mai degrabă australian.

– San Angelo este un oraș întemeiat de pionieri!

– Acum o sută de ani, într-adevăr. Astăzi, are peste șaiszeci de mii de locuitori. Dar încă mai are regiuni pustii în jur. M-am dus adeseori cu cortul pe platourile înalte de dincolo de râul Pecos. Sunt cele mai frumoase priveliști din lume.

Reușea să-i transmită un pic din entuziasmul lui.

– Nu cunsoc Statele Unite, dar am totuși sentimentul că Australia va păstra întotdeauna primul loc în inima mea.

– Știi că ești încântătoare când zâmbești? Ar trebui s-o faci mai des...

– Ai putea să-mi mai aduci un pahar?

El ridică din umeri. Lee nu-și dădea seama prea bine de ce, dar trebuia să-l întrerupă. Nu trebuia să-l lase să vorbească. Avea senzația că cel mai neînsemnat cuvânt al lui o tulbură, ca și cum întreaga ei viață era suspendată de buzele acestui bărbat.

– Dorințele tale sunt ordine pentru mine.

Judecând după privirea ironică pe care i-o aruncase înainte să se îndepărteze, ea procedase iarăși greșit. La urma urmei, ce rău era în a sta de vorbă? Pentru asta erau făcute petrecerile. Dacă măcar ar fi putut să treacă neobservată! Dar Karen o convinsese să se îmbrace într-una din cele mai frumoase rochii ale ei, o rochie-furou din mătase albă, drapată pe umăr. Prietena ei o asigurase că toți bărbații vor crede că este manechin, atât de bine arăta îmbrăcată astfel.

În timp ce texanul se îndrepta spre bar, ea căută cu privirea o ieșire. Voia să dispară înainte de întoarcerea lui, pentru că altfel el va dori o discuție mai profundă.

Casa, una dintre ultimele clădiri vechi din Orange, putea încă să se mândrească fără rețineri cu o imensă verandă spre care se deschidea salonul. Aici se aflau tot felul de plante verzi, exotice, portocali în miniatură

precum și o fermecătoare colecție de bonsai. Lee își croi drum printre invitați până la ușile de sticlă larg deschise ca să lase să intre aerul proaspăt.

În trecere, își surprinse imaginea într-o oglindă mare ovală, și abia își înăbuși un țipăt: era la fel de palidă și slabă ca un cadavru.

Își tăiasse părul foarte scurt pentru a-l provoca pe Steve. Dar, de atunci, câteva suvițe își făcuseră reapariția pe frunte și pe tâmpile, scoțându-i în evidență pomeții înalți și ochii căprui stropiți cu paiete aurii. „Ochi de pisică sălbatică”, spunea Steve. Pretindea că licărirea lor îl atrage ca un magnet, că nu se poate desprinde de ei. Și totuși, nimic nu-i fusese mai ușor...

Aruncă o privire în spate: texanul, cu două pahare în mână, se întorcea și o căuta cu privirea. Lee se repezi spre ușă.

În clipa aceea, un bărbat apără în prag. Imediat, tânăra se retrase, ușor speriată. El încă n-o văzuse, dar nu mai era mult până atunci.

— Steve...

Lee era revoltată: ce căuta aici? Karen îi promisese că nu-l invită... Apoi își dădu seama că, fără îndoială, prietena ei nu era de vină. Era vorba, probabil, de părinții Alitei care crezuseră poate că fac bine spunându-i...

Nu mai exista decât o ieșire. Se întoarse brusc și alergă spre texanul care o căuta cu privirea.

– Ah, iată-te! Am crezut că m-ai lăsat baltă.
– Mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.
– Mă bucur că n-a fost așa. Dar noi nici măcar nu ne-am prezentat.

Peste umărul lui, Alita îl văzu pe Steve mergând prin mulțime și-și lăsa capul în jos, sperând să găsească refugiu în spatele americanului voinic.

– Eu mă numesc Alita Perry, zise ea cu o voce slabă.
– Iar eu sunt Mark Laskin. Ți-aș fi strâns cu dragă inimă mâna, dar... mi se pare un pic cam greu.

Continua să țină cele două pahare. Tânăra femeie nu se putu abține să zâmbească. Bărbatul acesta avea ceva liniștitor în felul lui de a se comporta. Ea îi luă din mână o cupă, o duse la buze și se bucură de efectul binefăcător al șampaniei.

– Cu ce te ocupi, domnule Laskin?
– Spune-mi Mark. Printre altele, sunt crescător de animale... Nu-i mare lucru de spus. Sunt celibatar... Reputația mea...

Lee bătu din pleoape, încurajându-l să vorbească. Era în stare de orice numai să scape de Steve, chiar să facă pe seducătoarea cu acest bărbat pe care nici nu-l cunoștea.

– Așadar, *reputația* ta... față de femei?
– Ei, n-am spus că este și meritată, răspunse el cu un râs ușor.

Era evident că acest Mark se interesa de ea. Reținându-i atenția, va reuși poate să scape de Steve.

- Trebuie să ai totuși niște pasiuni? reluă ea.
Bărbatul o privi îngândurat.
- Firește, mărturisi el în sfârșit. Mă îndoiesc însă că ai fi interesată de cercetările mele asupra semințelor de iarbă în regiunile calde și secetoase.
- Într-adevăr? Este chiar o treabă științifică.
El își duse paharul la gură.
- Și plictisitoare. Însă pot să-ți spun că fac și schi nautic pe proprietatea mea. Dar pasiunile tale care sunt, Alita?
- Prezența lui Steve o făcea să fie atât de nervoasă încât îi era foarte greu să urmărească discuția.
- Dansul și natația, răspunse ea fără să stea prea mult pe gânduri.
- El luă ambele pahare, le puse pe o măsută și o luă apoi de braț, vizibil hotărât să iasă din încăpere.
- La celălalt capăt al salonului, Steve vorbea cu Karen, care, la trecerea Alitei, ridicase privirea și-i făcuse cu ochiul. Dumnezeu s-o binecuvânteze! Ea înțelesese situația și încercă să-i rețină atenția lui Steve până când prietena ei putea să scape.
- Nu vrei s-o salutăm pe gazdă? o întrebă Mark când ajunseră în prag.
- O să-i telefonez mâine. Dar tu?
- Cum n-o să rămân prea mult pe aici, mă voi întoarce probabil mai târziu s-o salut. Dacă sunt liber.
- Îi dădea astfel de înțeles că plecau pentru că se pare, ea dorea să fie singură cu el! Și cum ar fi putut să-l

condamne? Nu ea îl încurajase să ajungă la această concluzie? Și cum să-i mărturisească faptul că încerca doar să scape de fostul ei soț, fără să-i explice situația de fapt?

– Mașina mea este ceva mai departe, zise Mark.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Tu hotărăști... răspunse el cu gravitate.

Era conștientă că face o greșală, dar înainte de toate, trebuia să se simtă în siguranță.

– Ai putea să mă conduci acasă?

O nouă licărire de interes sclipi în ochii însoțitorului ei. De îndată ce se așeză la volan, el își puse brațul pe speteaza scaunului și-l trecu pe după gâtul ei.

– Ești grăbită?

– Nu... Ascultă! Știu că ți-am făcut probabil o anumită impresie... dar voiam doar să ies la aer.

Cum el îi atinse fugar obrazul, ea trebui să facă eforturi să nu se îndepărteze.

– Eu am crezut că, dimpotrivă, mă găsești absolut fascinant și vrei să fii un pic singură cu mine.

Se purtase într-adevăr ca o idioată! Dar, în momentul acela de panică, nu găsisese altă modalitate de a-l evita pe Steve. Acum, căzuse în propria-i capcană!

– Începutul este absolut corect.

– Îți par așadar fascinant?

Lee se cufunda din ce în ce...

– De fapt, discuția cu tine mi s-a părut interesantă, îl corectă ea.

– După cum vorbești, parcă aș fi un bunic... Nu sunt totuși mult mai bătrân ca tine. Câți ani poți avea? Douăzeci și trei, douăzeci și patru?

– Douăzeci și patru.

– Iar eu trezeci și unu. Nu este chiar o vârstă matusalemică!

Privirea lui căzu pe inelarul ei stâng.

– Nu ești căsătorită. Poate logodită?

Lee scutură capul, un pic prea energic.

– Nici o șansă.

Mâna lui alunecă pe umărul ei. Lee simți, cu o acuitate tulburătoare, greutatea și căldura acestei mâini pe pielea ei rece. Un deget se strecură sub bretea și o făcu să se înfioare. Imperceptibil, el se apropie.

– Ești sigură...?

– Abia ne-am cunoscut... Este un pic cam devreme...

– Ceea ce înseamnă că am o mică șansă. Dar că mai trebuie puțin timp, spuse el, cu o voce dintr-o dată foarte tandră.

Din moment ce el urma să se întoarcă în Texas înainte să fie obligată să-ți țină promisiunea, ce risca dacă încuviința? Lucru uimitor, avu o ușoară strângere de inimă la gândul că el va pleca; uitase că un bărbat putea să fie și amabil și curtenitor. El îi respecta ezitățile, gata să aștepte cu galanterie momentul ales de ea.

– Cine știe ce se poate întâmpla... cu timpul? spuse ea, dându-și seama cu groază că în cuvintele ei, era mai mult cochetărie decât dezinvoltură.

Fără să-i răspundă, bărbatul relua volanul și porni mașina.

Prin geam, Alita îl văzu deodată pe Steve ieșind din casa lui Karen. Rămăsese nemișcat în prag. Era evident că o căuta. Cu vocea tremurând de frică, îi spuse lui Mark adresa.

„Firește, se gândi ea, iarăși o să creadă cine știe ce.”

Pe drum, se rugă în gând ca părinții ei să fie acasă. Dar, o dată ajunsă, constată că nici o fereastră nu era luminată.

– Cred că părinții mei s-au culcat devreme, improvizează ea.

El se uită la ceas.

– După părerea mea, cred mai degrabă că au ieșit în oraș... ceea ce înseamnă că suntem singuri...

Fără să aștepte răspunsul ei, coborî din mașină și se repezi, galant, să-i deschidă portiera.

– Acum, pot să mă descurc singură. Îți mulțumesc că m-ai condus.

– Te conduc până la ușă, insistă el.

Ea n-avea de ales. În clipa când ajunseră în fața casei, două fascicule albe luminoase măturară fațada. Fără ca măcar să se întoacă, Lee recunoscuse mașina lui Steve. Zgomotul motorului îi era tot atât de familiar ca bătăile inimii ei. Mark simțise probabil încordarea care pusese stăpânire pe ea.

– Ce este?

Trebuia să se descurce repede. Cedând unui impuls brusc, se aruncă de gâtul lui Mark și-i trase capul spre ea. După prima clipă de surpriză, el îi căută buzele și se sărutară îndelung, cald și pătimaș.

Atunci, strângând-o cu putere lângă el, Mark îi luă cheile din mână, deschise ușa și o împinse înăuntru.

În fața unor martori, puteau să pară un cuplu de îndrăgostiți nerăbdători să-și regăsească intimitatea.

Când Mark închise ușa, Lee îl auzi pe Steve ambalând motorul și îndepărtându-se într-un scrâșnet de roți.

Imediat, se îndepărtă și-l privi pe Mark cu ochi mari.

– Îți mulțumesc încă o dată că m-ai condus... Noapte bună.

– Noapte bună? Dar... Credeam... Ce se întâmplă?

– Nimic. M-am răzgândit, atâta tot.

– Mică ti...

Înjurătura se pierdu într-un murmur. Ea îl provocase, și totuși era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit.

– N-am vrut să mă joc cu tine, îți jur! La petrecere, era cineva pe care trebuia să-l evit cu orice preț. M-a urmărit până aici și... și am vrut să-i dau impresia că...

– Ești mai rea decât mi-am imaginat bombăni el. Te folosești de mine, ca să-l faci pe altul gelos! Ai merita o mamă de bătaie!

El străbătu scurta distanță care-i despărțea. Alita simți că i se moaie picioarele.

– Nu... nu glumi...

– Pot să te asigur că un glumesc! Mi-ai părut atrăgătoare și m-am simțit măgulit când mi-ai cerut să te conduc acasă. Și n-aveam de gând să te violez de îndată ce am închis ușa. Dimpotrivă, îmi făcea plăcere să te cunosc mai bine. Acum, te-am cunoscut! Noapte bună, Alita!

Cu aceste cuvinte, dispăru trântind ușa. Tremurând toată, se repezi și trase zăvorul, apoi puse și lanțul de siguranță, după care se asigură că toate ferestrele sunt bine închise. Simțindu-se acum ceva mai în siguranță, se prăbuși pe canapeaua din salon și putu în sfârșit să plângă în voie, fără martori.

Toți se înșelau: și Karen, și medicul său, și părinții ei, toți care afirmau că până la urmă va duce din nou o viață normală, că ar trebui să încerce mai cu convingere. Ei bine, astă seară încercase și iată rezultatul!

Și Steve care o găsisese din nou! Gândul acesta o făcu să se înfioare. Cât timp îi va trebui ca să-și dea seama că îi jucase o mică scenă de dragoste? Îi va întreba pe cei din anturajul ei și va afla foarte repede că fusese martorul unei comedii... În sfârșit, Mark Laskin se va întoarce curând în America, fără să se mai gândească nici o clipă la ea.

În ceea ce o privește, spera să-l uite la fel de ușor...

*

* *

Totuși, în noaptea aceea, visurile Alitei fură bântuite de imaginea unui cowboy înalt și voinic, care călărea spre ea. Dar când acesta se apleca s-o ridice în șa, imaginea dispărea...

Dimineața, hotărârea ei era luată.

– Ești sigură? întrebă Karen, în timp ce-și beau cafeaua împreună.

– Absolut sigură. Atâta vreme cât voi sta aici, fără să fac nimic și să mă plictisesc, amintirile nu-mi vor da pace. Trebuie să plec și să încep totul de la zero. Propunerea ta îmi convine de minune.

– Formidabil! Voi putea pleca liniștită, știind că îmi las clienții pe mâini bune. Închipuie-ți că eram gata să-mi amân voiajul de nuntă!

– Așadar, totul este aranjat? conchise Lee. Dar... clienții tăi?

– Vor fi foarte liniștiți de îndată ce le voi spune. Singurul care s-ar putea să mai șovăie este proprietarul de la Mundoo Run.

Mundoo Run era ferma pe care se aflau birourile lui Karen.

– Crezi că ar putea să mă refuze?

– Nu chiar. Eu am casa închiriată, așa că te poți folosi de ea fără să dai socoteală nimănui. Dar cum practic veți coabita, ar fi mai bine să fiți în relații bune.

– Altfel?

– Nici o problemă. Poți să te instalezi în altă parte, chiar la Walgett. M-am gândit și eu la asta înainte să-l cunosc pe Kevin.

Lee ridică sprâncenele, mirată.

– Nici tu nu te înțelegeai cu cel de la Mundoo Run?

– Ba da, firește. Dar acolo te simți un pic cam singur, mai ales când ești celibatar. Celelalte femei au copii care le ocupă timpul.

Acesta fu amănuntul care consfinți hotărârea Alitei. Deocamdată, ceea ce-și dorea mai mult pe lume, era tocmai o viață solitară.

– Când pot să încep? zâmbi ea.

Cu inima mai ușoară, o ascultă pe Karen care o punea în temă cu problemele de rezolvat și cu condițiile de viață din Mundoo, apoi explicându-i cum să ajungă acolo.

– Domnul di Falco, administratorul, te va conduce până la fermă, iar eu voi fi acolo ca să-ți arăt ce ai de făcut.

– După ce vă întoarceți din voiaj, voi veți locui prin apropiere?

– Da. Acum plecăm în insulele Fidji, apoi ne vom instala pe partea de proprietate pe care tatăl său i-a dăruit-o lui Kevin.

– Mama ta ar prefera cu siguranță ca nunta să aibă loc aici.

– Da, dar i-am spus că dacă-mi face prea multe mutre, nu voi ezita să plec definitiv.

Karen strânse mâna prietenei ei.

– Sunt bucuroasă că accepți... pentru amândouă.

Pentru prima oară de luni de zile încoace, Lee avu și ea sentimentul că luase o hotărâre bună. O viață solitară în mijlocul unei ferme imense i se părea o perspectivă grozavă. Mai trebuia doar ca proprietarul de la Mundoo și clienții lui Karen s-o adopte...

Abia când ajunse acasă, Alita își aminti că omisese s-o întrebe pe Karen numele misteriosului proprietar. Ridică receptorul s-o facă, apoi se răzgândi. Ce importanță avea? Cu siguranță, era vorba despre vreun bun tată de familie, și oricum va avea o casă separată la dispoziție. Contactele lor se vor limita la orele de birou.

Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să muncească în mod serios, cu dăruire, și să-l convingă pe proprietar și pe ceilalți fermieri că nu era mai prejos decât Karen. În sfârșit, viața părea să-i zâmbească din nou.

Capitolul 2

Kilometri întregi, Lee nu văzu pe geam decât o ceață deasă. Trenul se opri din când în când, dar abia dacă își dăduse seama. Dacă n-ar fi trebuit să coboare la Dubbo și să ia autobuzul până la Walgett, s-ar fi putut lăsa dusă astfel până la capătul lumii...

Petrecuse o săptămână împreună cu Karen pentru a se informa asupra nevoilor fiecărui client. Pentru unii, va lucra o dată pe săptămână, pentru alții, o dată pe lună.

La Mundoo Run va fi pe deplin răspunzătoare de problemele administrative și va trebui să-i raporteze lui Ray di Falco. Acesta îi trimisese de altfel o scrisoare prin care îi ura bun venit în sânul *familiei*.

– Cum este di Falco? o întrebase pe Karen.

– Un tip fermecător. Își imaginează că toate femeile sunt la picioarele lui, dar nu reprezintă nici un pericol.

Soția lui, Cheryl, stă de veghe. Dacă este cineva de care ar trebui să te ferești, acesta este mai degrabă Craig di Falco.

– De ce? Și el este seducător? Și apoi, chiar de un seducător, de ce ar trebui să ne ferim?

– Este uneori destul de... tandru. Va trebui să-l pui adeseori la punct.

– Nu mi-ai spus că ai și lupi la stână! N-are altceva de făcut decât să alerge după femei?

– Nu, mărturisi Karen. Are abia patru ani.

– Ești imposibilă! izbucni Lee. Cred că o să pot să mă descurc cu el.

Karen îi descrie apoi tabloul unei comunități foarte unite în care toți se ajută între ei. Lee se felicită încă o dată că acceptase această slujbă. Sigur, era vorba doar s-o înlocuiască pe Karen până când aceasta își va începe noua ei viață de femeie măritată, dar în această perioadă ar putea să se producă mari schimbări. Poate că până la urmă își va găsi și un serviciu stabil prin zonă? Și lui Steve n-o să-i treacă prin minte să vină s-o caute tocmai pe aici...

Din seara aceea de la logodna lui Karen, în urmă cu o lună, nu mai dăduse semn de viață. Karen era convinsă că se întorsese la Sydney. Dar, din precauție, Lee evită să iasă la orele când risca să-l întâlnească, și, la telefon, îi lăsa pe părinții ei să răspundă.

Pentru ei, Alita reprezenta o enigmă. Spre deosebire de cele două surori ale ei, refuzase să meargă pe căi bătătorite: se măritase cu Steve împotriva voinței lor,

pentru a divorța apoi imediat de el. După părerea lor, acum, tânărul încă o mai iubea din moment ce încerca într-una s-o găsească. În amintirea micuței Sally, părinții ei îi împărtășeau toată compasiunea, și considerau că singura soluție era să mai facă un copil cu Steve.

Dar moartea tragică a copilului ei o eliberase pe Lee din ghearele soțului ei, și acest lucru părinții ei nu-l vor ști niciodată. Ea le simțea mirarea și nedumerirea față de atitudinea ei, dar nu se putea hotărî să le povestească totul.

Acum era liberă, dacă se putea numi libertate viața hăituită și posomorâtă pe care o ducea în acest moment.

Încetul cu încetul, pământul negru al câmpiilor din nord-vest lăsară locul aglomerării orașelului Walgett, destinația ei. Lee se ridică, se întinse ca să se dezmoștească și-și luă bagajul de mână. Când coborî în sfârșit din autocar, șoferul începuse deja să descarce valizele.

Privi în jurul ei către cei veniți să-i aștepte pe unii călători. Care dintre ei o fi Ray di Falco? Karen i-l descrisese destul de sumar ca pe un țăran scund și îndesat, cu fața bronzată de soare și vânt și cu părul cărunt acoperit de o pălărie cu boruri largi. Nimeni însă nu părea să corespundă acestui portret.

— Asta-i bună! Nici nu mă așteptam să te întâlnesc aici!

Tânăra femeie tresări. Cum era cu putință? Se întoarse. Da, era chiar Mark Laskin, îmbrăcat cu o cămașă în carouri roșii și niște blugi prăfuiți vârați în cizmele de cowboy.

– Bună ziua... domnule Laskin.

Alita se întreba ce-o fi căutând acesta la Walgett. Fără îndoială că avea prieteni comuni cu Karen prin zonă. În cazul acesta, ar putea s-o ajute.

– Cunoști pe un oarecare Ray di Falco?

Spre surprinderea ei, texanul fluieră prelung.

– Nu cumva tu ești Lee Coulthard?

– Lee este diminutivul de la Alita și Coulthard este numele meu de fată.

– Numele tău de fată? La Sydney, când te-am întrebat dacă ești măritată, mi-ai răspuns că nu.

– Ceea ce nu înseamnă că n-am fost niciodată! Laskin ridică din umeri și-i luă valiza.

– Vino.

Lee făcu ochii mari. Nici nu se gândea să-l urmeze!

– O clipă! Unde îmi duci valiza?

El oftă.

– Îl așteptai pe Ray di Falco, nu?

– Da, dar...

– Și el trebuia să te conducă la Mundoo Run?

– Da, exact. De unde știi?

– Pur și simplu pentru că eu sunt proprietarul de la Mundoo Run.

– Tu... ești proprietarul de la Mundoo Run?

– Ți-am spus doar că sunt crescător de animale.

Ea scutură din cap.

– Dar, dar credeam că în America, nu aici.

Mark își trecu o mână prin păr.

– Nu-mi amintesc să fi avut timpul să intrăm în detalii. Eram prea ocupați să-l facem gelos pe unul...

Spunând acestea, o ținui cu o privire dură și nemiloasă.

– Comedia ta n-a avut succesul scontat, nu-i așa? Altfel n-ai mai fi aici.

Răspunsul îi scăpă Alitei fără să și-l poată reține:

– Dacă aș fi știut cine este patronul lui Karen, n-aș fi venit.

– Și dacă eu aș fi știut pe cine-mi trimite, n-aș fi acceptat, replică el cu aceeași insolență.

Din ambele părți se ghicea disprețul.

– Nu ți-a spus cine trebuia s-o înlocuiască?

– Mi-a vorbit de o anume Lee Coulthard. De unde să fi știut că te cheamă și Alita Perry? Câte alte pseudonime mai ai de rezervă?

– Ți-am spus că Lee este diminutivul de la Alita și, dintr-un motiv pe care nu-l știu, Karen ți-a dat numele meu de fată.

El își încrucișă brațele pe pieptul musculos.

– Mă întreb de ce oare...

Fără îndoială, pentru că Alita fusese destul de proastă încât să-i vorbească lui Karen despre texan... Așa că aceasta evitase cu grijă să-i menționeze numele patronului ei, mulțumindu-se să i-l spună doar pe cel al administratorului.

– Se pare că avem de-a face cu o încurcătură supărătoare, spuse Lee. Mă voi întoarce la Orange cu următorul autobuz.

Spre marea ei surprindere, el scutură din cap.

– Din punctul meu de vedere, n-ar fi nici un inconvenient. Dar date fiind circumstanțele, este imposibil.

Alita se crispă. Cu ce drept îi dicta el ce are de făcut?

– Despre ce împrejurări este vorba?

El o privi mirat.

– Nu știi?

– Ei bine... nu!

– Karen și Kevin au dispărut de două zile.

Ea îl privi, neîncrezătoare.

– Ce au făcut?

– Vezi, ai aceeași reacție ca și mine. Văd că nici ție nu ți-a făcut confidențe.

– Amenințase într-adevăr că va pleca dacă mama ei voia s-o forțeze să facă o nuntă cu fast... dar nu i-am luat în serios amenințările.

– Se pare totuși că nu glumea! Am găsit un bilet în biroul ei. Ți-a lăsat și ție unul, precum și explicații privind utilizarea computerului ei.

Încetul cu încetul, Lee întrezărea gravitatea situației: Karen nu se va afla la Mundoo Run ca s-o ajute să se instaleze. Abia acum își dădea seama cât contase pe prezența prietenei sale. Va fi deci absolut singură și, mai rău chiar, în conflict cu un om care o disprețuia!

– La ce distanță se află Mundoo Run? întrebă ea în timp ce el încărcă bagajele în mașina de teren.

– La două ore de mers cu mașina. Dar vom ajunge abia mâine, după prânz. Aștept să sosească o piesă de schimb pentru o pompă solară și n-o voi avea decât mâine. M-am hotărât așadar să vin să te aștept și astfel să împușc doi iepuri dintr-o lovitură.

Perspectiva de a-și petrece noaptea în oraș cu el o făcu să se simtă cumplit de stânjenită.

– Unde vom dormi?

– Am rezervat două camere la Safari Hotel. Nu este prea luxos, dar este curat și confortabil.

Cel puțin vorbise la plural despre camere. N-ar fi fost mirată dacă i-ar fi sugerat să-și împartă camera cu el. Doar la acest gând, obrații i se înroșiră și trebui să-și pună palmele pe ei ca să se răcorească.

Bănuindu-i încurcătura, el zâmbi ironic.

– Fii fără grijă, n-am de gând să profit de situație, dacă asta te neliniștește.

Și, fără să-i mai lase timp să răspundă, se așeză la volan și așteptă ca și ea să se urce la rândul ei. Într-o tăcere încordată, străbătură distanța care-i despărțea de hotel, care era de fapt un bar ce oferea călătorilor în trecere și camere. Judecând după zgomotul de voci ce se auzea din *Barul minerilor*, clienții nu lipseau.

Camera era decorată destul de heteroclit, dar cu farmec. Avea un pat de alamă, un lighean și o cană mare

de faianță puse pe o mobilă de toaletă acoperită cu marmură, ca pe vremuri, ce contrastau cu televizorul instalat într-un colț al încăperii.

Alita constată cu ușurare că dormitorul nu comunica prin vreo ușă cu cel al lui Mark. Nu vor fi obligați să se întâlnească decât atunci când vor folosi baia aflată ceva mai încolo pe culoar. Și, la urma urmei, nu stăteau aici decât o noapte. Măine, se va instala în căsuța ei și atunci contactele lor se vor limita la strictul necesar.

Nici măcar o clipă nu se gândise că el va dori să cineze împreună. Dar spre surprinderea ei, îl auzi bătând în ușă.

Alita o întredeschise doar. Bărbatul era îmbrăcat într-un sacou de in și un pantalon de culoare ruginie.

– Da?

– Credeam că te-ai schimbat deja.

– De ce îți pasă?

– Este trecut de ora șapte. Trebuie să cinăm, nu?

În toată zăpăceala aceasta, uitase că nu mâncase nimic de la sandvișul înghițit la repezeală în tren, pe la prânz.

– Nu... nu-mi este prea foame, minți ea.

– Mie da. Și am oroare să mănânc singur. Haide, îmbracă-te.

Lee vru să refuze, dar ce rost avea să facă mutre? Îi era foarte foame și nu cunoștea pe nimeni în oraș.

– Acordă-mi zece minute.

– Cinci, zise el pe un ton ferm. Te aștept pe culoar.

Ea se grăbi. Depăși cu câteva secunde ultimatumul pe care i-l dăduse, și ieși pe culoar îmbrăcată într-o rochie de

satin neagră, extrem de sobră în comparație cu aceea pe care i-o împrumutase Karen pentru petrecerea de logodnă.

Mark o examinează atent o clipă. Fără îndoială că se întreba care rochie o reprezenta de fapt pe „adevărata” Alita.

– Nu știu unde mergem; sper ca rochia să se potrivească, spuse ea încuind ușa cu cheia.

– Aștepți complimente?

– Nu. Vreau doar să mă adaptez împrejurărilor.

Se strădui să nu se crispeze când el o luă de braț.

Restaurantul nu era sofisticat, avea un interior simplu, dar cald și primitor.

– Cred că îți va plăcea aici, spuse Mark după ce se așezară într-un colț mai retras.

Lee se simți dintr-o dată mai relaxată. Mark părea un obișnuit al restaurantului. Îl lăsă pe el să comande și-l observă în timp ce discuta cu chelnerul. Cu puțină vreme în urmă, gândul de a se afla singură, cu un necunoscut, într-un restaurant, ar fi îngrozit-o. Iar acum, chiar dacă avea palmele umede și inima îi bătea un pic cam tare, n-avea totuși chef s-o ia la fugă.

După stridiile calde, li se aduse o friptură de miel cu mentă și, la sfârșit, un desert cu ciocolată. Mark comandase un vin sec pentru friptură și o jumătate de Sauternes pentru desert. Astfel că Lee se simțea bine dispusă când cina se sfârși.

– Văd că nu faci parte dintre acelea care țin la siluetă, remarcă el după ce ea înghiți ultima bucăciică de prăjitură.

– Am norocul să ard calorile la fel de repede pe cât le absorb, răspunse Lee, roșind ușor.

– Acum că ne-am mai liniștit, ai putea să-mi explici de ce mi-a dat Karen numele tău de fată?

Lee n-avea nici un chef să se mai gâdască la motivațiile prietenei sale.

– Nu știu. Nu sunt căsătorită, așa cum ți-am spus deja...

– Dar a existat un domn Perry.

– Da. Dar am divorțat.

– A plecat el?

– Nu, eu am cerut divorțul.

– Prea complicată căsnicia, nu-i așa?

– Nicidecum! De altfel, ceea ce s-a întâmplat mă privește doar pe mine!

Firește, el poate să creadă ce vrea... Este adevărat că, în seara aceea, purtarea ei i-o fi oferit câteva excelente motive care să explice eșecul căsniciei ei.

Mark o privea îngândurat.

– Mă mir că soțul tău te-a lăsat să pleci.

Ea ridică privirea, surprinsă de tonul mângâietor pe care-i vorbise.

– De ce spui asta?

– Pentru că ești o femeie fermecătoare și mi se pare că îți bănuiesc niște profunzimi ascunse. Dacă aș fi soțul tău, nu te-aș lăsa atât de ușor.

Lee simți un nod în gât. Dacă ar fi soțul ei... ar fi oare blând și iubitor? Sau s-ar transforma într-un monstru, cum se întâmplase cu Steve?

Hotărât lucru, discuția lua o întorsătură prea personală.

– Mai bine spune-mi ce ți-a scris Karen în bilet.

Bărbatul schimbă cu plăcere subiectul.

– Că îi pare rău că ne lasă baltă, dar pretinde că mama ei a obligat-o la acest gest. Karen a refuzat ca nunta ei să se transforme într-un spectacol de circ, așa că s-au hotărât să se căsătorească liniștiți doar la primărie și apoi să plece direct în insulele Fidji. Speră ca până la întoarcerea ei să se restabilească din nou calmul în familie.

Lee nu se putu abține să râdă.

– O cunosc pe mama ei: îi vor trebui mai mult de două luni ca să-și revină! Este un adevărat dragon. Sunt sigură că pentru a scăpa de ea a venit Karen să lucreze la țară.

Mark sorbi o gură din paharul cu porto pe care i-l adusese chelnerul.

– Dar tu?

– Eu am aceeași calificare ca și Karen, răspunse ea imediat. Dar am vrut să încerc și în oraș câte ceva înainte să mă hotărâsc definitiv.

– Și n-ai fost acceptată?

– Ascultă, dacă te îndoiești de competența mea...

– Nici vorbă de așa ceva. Încerc doar să te cunosc mai bine, Alita Coulthard Perry. Cum ar trebui să-ți spun?

– Nu știu, oftă ea. Karen ți-a dat probabil numele meu de fată pentru că prespune că nu-l folosesc pe cel al fostului meu soț.

– Și totuși, mi-ai dat acest nume. Poate că n-ai rupt definitiv legăturile cu vechea ta viață, chiar dacă, din punct de vedere legal, ești liberă.

Atinsese un punct sensibil. Când ieșise din sala tribunalului unde fusese pronunțat divorțul, avusese de gând să-și reia numele de fată. Probabil însă că din obișnuință, lui Mark i-l dăduse pe cel al lui Steve.

– Ce înseamnă un nume? lansă ea pe un ton dezinvolt.

– Este un simbol, răspunse Mark cu gravitate. Eu a trebuit să lupt ca să-l pot purta pe cel de Laskin. Familia mamei voia să iau numele ei, Burnett.

Începuse să vorbească despre el pentru a risipi stânjeneala evidentă a Alitei.

– De ce? întrebă ea, recunoscătoare.

Mark nu răspunse imediat. Ezita oare să se confeseze unei străine?

– Tatăl meu, Grant Laskin, s-a dus în Texas să studieze tehnica îngrijirii și creșterii oilor. Și așa cum se întâmplă în romane, s-a îndrăgostit de fata proprietarului fermei, Dorie Burnett. El nu prea credea în viitorul relației lor, dar ea se hotărâse să-i devină soție și era destul de voluntară. Eu n-am aflat adevărul decât după moartea mamei. Ea îi spusese că este însărcinată, și deci a luat-o de

soție. Bineînțeles că sarcina era doar o înșelătorie, dar un pic mai târziu, mama chiar a rămas însărcinată, după ce tânăra pereche s-a stabilit în Australia.

– Așa că te-ai născut aici...

– Da. Dar mama s-a plictisit repede aici și a vrut să se întoarcă în Texas, cu mine. Degeaba m-am luptat să rămân cu tata, ea avea legea de partea ei și a trebuit s-o urmez în Statele Unite.

Așadar, Mark Laskin avea și el necazurile lui! Înduioșată, Lee se gândi la băiețelul de atunci, sfâșiat între doi părinți și două țări.

– Câți ani aveai?

– Zece ani. O vârstă delicată ca să dezrădăcinezi un copil, dar n-aveam de ales. Am avut o viață superbă, aceea pe care ți-o dau banii și puterea. Familia Burnett avea o mare influență în regiune.

– Dar ai fi preferat să fii în altă parte...

– Da. Mi se dădea voie uneori să-mi petrec vacanțele cu tata, ceea ce mi-a permis să păstrez legăturile cu Mundoo Run și cu țara aceasta. Mama ar fi vrut ca, la moartea bunicului, să preiau ferma acestuia, dar nu mă trăgea inima. Și apoi, mai erau o mulțime de verișori pe când eu eram ultimul Laskin. Până la urmă, m-am întors aici, când tata a fost ucis de un fulger, într-o zi când repara un gard.

Fără să se gândească la gestul ei, Alita își puse mâna pe brațul lui.

– Îmi pare rău...

El plecă privirea și se uită la degetele ei pe pielea lui bronzată.

– Trecutul este o moștenire, n-avem ce face, zise el.

Aparenta dezinvoltură nu ascundea prea bine cicatricile adânci rămase din copilărie. Dar de ce o alesese tocmai pe ea ca să se confeseze? Pentru că o simțea oare ca pe un suflet pereche?

– Am vorbit destul despre mine, spuse el brusc, ca și cum ar fi regretat deja că spusese prea multe. Karen ți-a vorbit ceva despre ce ai de făcut la Mundoo Run?

– Din fericire, da. Mă gândeam însă că, pentru început, mă voi baza pe ea, dar din moment ce este imposibil acest lucru, voi încerca să fac tot ce pot ca să fie bine.

– Sper să faci chiar mai mult! Mundoo Run nu este o treabă prea ușoară, zise el sec.

Tonul lui era destul de brutal. Foarte încet, Lee își retrase mâna.

– Sunt perfect conștientă de asta, domnule Laskin. Și dacă am înțeles bine de la Karen, tu ești proprietarul fermei, nu patronul meu!

O licărire amenințătoare ptrecu prin ochii negri ai tânărului.

– Ai avea vreo obiecțiune dacă ți-aș fi patron?

– N-am spus asta. Dar singura relație pe care o vom avea va fi cea dintre un administrator și clientul lui.

– Nu știam că avem o relație, spuse el, ironic.

Fără să-i mai lase timp să răspundă, pocni din degete ca să ceară nota de plată. Alita își deschise imediat poșeta.

– Lasă, zise el. Eu te-am invitat.

– Prefer să-mi plătesc partea mea, insistă ea.

– Ca să nu-mi datorezi nimic, nu-i așa?

Mark înțelesese bine situația și, până ajunseră la hotel, Alita nu mai deschise gura. El îi respectă tăcerea.

O conduse până la ușă și se îndepărtă imediat către camera lui. Lee simți o dorință absurdă de a-l reține... măcar un pic.

– Mark... începu ea, fără să știe ce urma să-i spună.

El rămase nemișcat, cu mâna pe clanță. Apoi, reveni încet spre ea.

– Ce este?

– Eu... adică... nu...

Cu buzele uscate, se mulțumi să-l privească, în timp ce o cuprindea o tensiune insuportabilă. Era într-o confuzie absolută. Nu credea că va mai avea într-o zi această dorință aproape uitată să fie sărutată și să răspundă acelui sărut...

Ghicise el oare? Stând în prag, o scruta cu intensitate... Deodată, o înlănțui cu brațele și o trase spre el.

Totul se petrecu atât de rapid încât n-avu timp să reacționeze, să se apere... Atât de violent încât crezu că va leșina. Parfumul de mosc al coloniei lui, gustul de porto

amestecat cu condimentele mâncării și o tandră virilitate nedefinită, făcea din acest sărut un imn al emoțiilor, al simțurilor...

Presiunea mâinilor lui pe spatele ei se accentua, și-i simțea acum trupul puternic lipit de al ei. Încercă să se îndepărteze puțin.

– N-o să mă respingi iarăși, Alita? murmură el.

Încă o dată, îl făcuse să creadă că-l dorește tot atât de mult ca și el...

– Dă-mi drumul!

El se supuse, dar privirea îi deveni de gheață.

– Ce ai, Alita? Dai impresia că nu-ți dorești decât asta, și de îndată ce lucrurile devin serioase, îmi scapi printre degete. Ce joc este acesta?

– Nu este nici un joc... zise ea, cu ochii umezi.

– Atunci, despre ce este vorba?

Cum să-i spună ce asocieri neplăcute, ce amintiri penibile i se trezeau la cea mai mică atingere a unui bărbat?

– Regret... Nu știam...

Era tot ce putea să-i răspundă.

– Dar să știi că n-am terminat! bombăni el. Vei afla că nu te joci astfel nepedepsită cu emoțiile unui bărbat. Mundoo Run este un loc destul de izolat pentru o femeie... Mai devreme sau mai târziu, te vei gândi la această noapte, amintirea ei te va urmări, și atunci vei veni să mă implori! Și nu voi mai fi aici...

Fără o privire, fără un cuvânt, se îndepărta și trânti ușa în urma lui.

Capitolul 3

După o noapte în care nu închisese ochii, Lee coborî în sala de mese înaintea lui Mark. După câteva minute, apărură și el, cu părul încă ud, cu șuvița rebelă pe frunte.

– Bună dimineața! Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc... Dar tu?

– Foarte bine.

Mak mințea! La fel ca și ea care, aseară, de îndată ce s-a culcat, rămăsese multă vreme cu ochii deschiși, cu amintirea arzătoare a sărutului lor tandru și violent pe buze. Și în dimineața aceasta, o dureau parcă tot corpul de nesomn...

Mark citea meniul. Ea îl observa pe furiș : era îmbrăcat în niște blugi noi și un pulovăr roșu-aprins care-i scotea în evidență tenul bronzat. Remarcă musculatura puternică a brațelor lui și se miră de finețea mâinilor.

Totuși, întâmplarea de aseară ar fi trebuit să-i servească drept lecție! Nu era încă pregătită să accepte ca un bărbat ca Mark Laskin s-o seducă.

– Totul este în ordine? întrebă acesta.

– Da. Parcă este cam curent. Fără îndoială că au deschis vreo ușă. Îmi este puțin frig.

Era ușa amintirilor ei pierdute care tocmai se deschisese brutal. Începu să citească și ea meniul, dar simpla idee de a mânca îi dădea senzație de vomă.

– O să iau doar un suc de portocale și cafea.

– Trebuie să mănânci ceva. N-o să ajungem la Mundoo Run înainte de prânz.

– Mie nu-mi este niciodată prea foame, mai ales dimineța.

El îi privi mâinile subțiri, corpul fragil, delicat.

– Nu ești prea grasă.

– Nu te privește, zise Lee ușor iritată. N-o să mănânc!

– Întotdeauna ești așa negativistă? S-ar zice că ești mereu în război.

– M-am... m-am hotărât până la urmă să nu mai vin la Mundoo Run...

El nu-și ascunse surprinderea.

– Pot să te întreb de ce?

– Cred că bănuiești... după ceea ce s-a întâmplat aseară.

Chipul bărbatului fu luminat de un zâmbet.

– Aseară? Am cinat împreună, apoi te-am condus până la camera ta. Așa este?

Lee făcu un efort ca să nu se înfurie.

– Mi-ai făcut avansuri și cum te-am respins, m-ai amenințat că îmi vei face viața insuportabilă la Mundoo Run.

– Tu mi-ai dat impresia că îmi accepti *avansurile*. Și te-am amenințat doar că te voi lăsa în pace. Joci într-adevăr un joc ciudat. Sau poate că nu știi ce vrei, și atunci nu văd de ce aș fi eu vinovat.

– Îmi... îmi pare rău că ți-am dat această impresie. Voiam doar... voiam să...

– Să faci dragoste cu mine?

Ea ridică brațele în semn de neputință.

– Ce-ar fi să spunem mai degrabă că nu-mi convine munca aceasta ?

– Nu se poate! Și din mai multe motive : primul este că nu găsești pe toate drumurile specialiști în administrație agricolă ; al doilea este că eu am de lucru până peste cap și n-am timp să umblu să-ți caut un înlocuitor. Dacă vrei și un al treilea motiv, gândește-te la prietena ta care depinde de tine.

– Nu văd cu ce ar afecta-o pe Karen!

– Noi lucrăm împreună de patru ani. Și-a construit afacerea pornind de la nimic, dar dacă o să-i lași baltă clienții, toate eforturile ei vor fi fost degeaba! În felul acesta vrei să-i mulțumești?

El îi prezentase singurul argument valabil. Fără ajutorul lui Karen, cum ar fi supraviețuit în anul care tocmai trecuse? Nu numai că prietena sa îi fusese un substanțial sprijin moral, dar o ajutase să-și găsească un apartament și-i împrumutase bani.

— Și dacă hotărâsc să rămân?

— I-am promis lui Karen că o să te accept. Și nu-mi iau niciodată cuvântul înapoi.

*

* *

Ajunseră la Mundoo Run pe la mijlocul după-amiezii. Câmpurile pustii păreau melancolice sub soarele care lovea puternic cu razele sale pământul roșu.

— Credeam că am ajuns deja la Mundoo Run, spuse Lee după vreo jumătate de oră de drum prăfuit, mărginit cu țarcuri în care erau adunate oi merinos.

— Da, dar ferma este încă departe. Mundoo Run se întinde pe zece mii de hectare.

Îi mai spuse că în afară de oi, avea mai multe sute de hectare de grâu, orz și furaje precum și două sute de capete de vite.

Karen îi spusese că Mundoo Run se putea compara cu un mic orașel, dar realitatea o impresionează mult pe Lee.

Iar ferma îi mai rezerva și alte surprize.

După câmpurile goale, ferma fu ca o apariție. Era formată din mai multe case albe cu acoperișuri de țiglă roșie, legate între ele prin alei acoperite. Aripa principală, a cărei coamă depășea bătrânul cedru din grădină, data, după cum arătau cifrele gravate deasupra intrării, din 1880. Un fel de verandă acoperită cu iederă o lega de o altă clădire.

Le ieși în întâmpinare un omuleț îndesat.

– Bună ziua, patroane!

– Ray di Falco, iat-o pe noua noastră secretară, Alita Perry, declară solemn Mark.

Dar Lee ghicise cine este chiar înaintea prezentărilor.

– Ești vechilul, nu-i așa?

– Atâta vreme cât Cheryl nu-i aici, răspunse el făcându-i cu ochiul. E nevastă-mea. Este nerăbdătoare să te cunoască, domnișoară.

Lee simți o oarecare ușurare. Ray di Falco părea foarte simpatic. Cel puțin, nu va fi singură, la bunul plac al lui Mark...

Rămase un pic în urmă în timp ce cei doi bărbați discutau.

– O să vedem ce-i de făcut un pic mai târziu în biroul meu, îl auzi pe Mark încheind discuția. Acum mă duc s-o instalez pe Lee.

Ray se scuză față de ea cu un zâmbet.

– Iartă-mă că trebuie să plec. Te las în grija patronului.

Abținându-se să-l cheme înapoi, Lee îl privi îndepărtându-se și-și înăbuși un oftat.

– Unde o să locuiesc? întrebă ea întorcându-se spre căsuțele grupate în jurul clădirii principale.

Mark îi luă bagajele și deschise porțița de fier cu o lovitură de picior.

– O să dormi aici și o să mâncăm împreună.

Lee se opri brusc. Acceptase propunerea lui Karen în mare parte pentru că urma să aibă o locuință independentă.

– Mi s-a spus că voi locui singură. Dacă trebuie, sunt gata să plătesc și chirie.

– Într-adevăr, așa ne-am gândit și noi, Karen și cu mine, încuviință el. Dar m-am hotărât să profit de absența ei ca să renovez clădirea. Trebuie refăcută instalația de apă și cea electrică. Ray și Cheryl ocupă o casă prea mică pentru ei și curând li se va naște și un bebeluș.

– Prefer totuși să locuiesc singură, insistă Lee. Trebuie să mai existe pe undeva un loc disponibil.

– Da: la grajduri sau în hambar.

– Am vrut să zic o altă *casă*.

– Sunt toate ocupate, replică Mark, iritat de insistența ei. Ascultă, camera ta este pregătită și am pus să ți se instaleze un birou alături de al meu. Ce este așa de îngrozitor? M-am gândit că vei fi mai în siguranță, fără șerpi, fără păianjeni sau șoareci.

Lee nu se putu împiedica să se înfioare. Nu se gândise la micile neajunsuri ale vieții la țară...

– Puteai să-mi spui asta înainte să plecăm din Walgett...
– Și ai fi reacționat în același fel. Aici, aveam mai multe șanse să te fac să gândești rațional.

– Sperai că o să fiu prea obosită ca să mai stau la discuție, îi replică ea.

– Crezi ce vrei. Eu intru să-ți duc bagajele, fie că vii sau nu.

Lee îl urmă, furioasă de aroganța lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea, era să locuiască împreună cu el sub același acoperiș!

Trebuî totuși să recunoască faptul că locul era plăcut și cald, decorat într-o armonie de culori verde și crem. Dintr-un hol vast se intra într-un imens salon ai cărui pereți erau acoperiți cu picturile unor artiști locali.

Mark nu-i lăsă timp să viziteze și restul casei și o conduse spre scară. Ajuns sus, împinse o ușă și puse bagajele în mijlocul camerei.

– Te las să te instalezi, spuse el.

Și plecă imediat. Lee privi în jurul ei : camera însorită avea pereții acoperiți cu lambriuri de lemn în tonuri calde. Mobilierul era din răchită, cu perne moi și groase, iar patul mare de alamă era acoperit cu o cuvertură din mai multe culori.

Încăperea dădea spre o verandă decorată în stilul unui salon, cu parchet de pin și geamuri mari ce se deschideau spre o grădină. O altă ușă dădea spre o mică încăpere cu rol de garderobă care, la rândul ei, ducea spre sala de baie.

Alitei îi fu rușine că protestase atâta : avea la dispoziție un adevărat apartament. Putea foarte bine să-și petreacă serile singură, citind sau cosând, fără să se plictisească vreodată de spectacolul pe care i-l oferea priveliștea. Numai dacă Mark ar vrea să se consulte cu ea înainte de a lua hotărâri!

Începu să-și desfacă bagajele. După vreo oră, după ce făcu un duș și se schimbă, vru să viziteze și restul casei, și mai ales să-și vadă biroul și să citească mesajele de la Karen. Coborî în hol. Cum nu găsi pe nimeni, încercă vreo câteva uși și până la urmă dădu peste ceea ce trebuie să fi fost vechea bucătărie, în prezent transformată în birou.

Apăsă pe o clanță: era o încăpere mare în dezordine, cu un birou îmbrăcat în piele uzată acoperit de hârtii și reviste. Pe rafturi, de jur împrejur, tronau medalii și trofee câștigate la concursuri. Închise imediat ușa. Acesta trebuie să fi fost biroul lui Mark și nu voia să pară că-l spionează.

Biroul de alături înseamnă că era al ei. Aici, erau două mese și pe una dintre ele, un computer, un model pe care-l cunoștea bine și va ști să-l folosească fără probleme. Într-un colț era un dulap, și în ansambu, încăperea era în ordine.

Lee zâmbi. La ora aceasta, doamna Karen Vaughan se lăfăia pe o plajă din insulele Fidji în compania unui soț adorabil... Simți o strângere de inimă; cât de nedreaptă

era viața! Prietena ei își merita pe deplin fericirea, dar i-ar fi plăcut și ei atât de mult să guste din ea, chiar dacă doar pentru o seară, precum Cenușăreasa...

Lee își alungă aceste gânduri triste și se așază la birou. Găsi imediat un plic pe care scria simplu : *pentru Lee*.

Îl deschise repede.

Nu pot s-o las pe mama să-mi organizeze nunta ca pe un spectacol de caritate. Știu că pentru tine nu va fi ușor, și știm amândouă de ce, dar cred că ești pregătită să te arunci în apă, altfel nu te-aș fi lăsat baltă. Crede-mă, mă simt vinovată și când o să mă întorc o să mă poți face cum îți vine la gură. Îți datorez asta.

Lee scutură din cap. Cum să-i reproșeze lui Karen impulsivitatea? Îl iubea pe Kevin la nebunie. Ar fi fost căsătoriți de mult dacă Olive Ritchie nu i-ar fi obligat să aștepte, cu speranța că fiica sa va găsi o partidă mai interesantă.

Iartă-mă, Lee, continua scrisoarea. Sunt sigură că vei face minuni la Mundoo Run. Ți-am lăsat un ghid pentru utilizarea calculatorului. Lucrurile vor deveni mai dificile în perioada tunsului oilor, dar fii liniștită, mă voi întoarce până atunci. La întoarcere, aș vrea să am răgaz vreo lună sau două ca să mă instalez împreună cu Kevin. După aceea, îmi voi relua munca. Până atunci, sper ca și tu să ai niște planuri precise pentru viitorul tău. Până una-alta, ești pe mâini bune. Te sărut cu drag, Karen.

Lee se simți oarecum stânjenită că fusese cât pe ce să-și abandoneze prietena. Se întreba însă dacă nu cumva fuga lui Karen nu făcea parte dintr-un plan destinat s-o salveze de ea însăși.

Ridicând capul, îl descoperi pe Mark în pragul ușii. Acesta o observa cu atenție. Ce reacție o fi văzut pe chipul ei în timp ce citea?

— Îți place biroul?

— Este perfect. Mulțumesc. N-am citit încă instrucțiunile lui Karen, dar cred că mă voi pune repede la curent cu toate.

— Sunt încântat să aud asta. Și camera?

— Spune mai degrabă apartamentul. Este superb.

Cum el continua s-o privească, se foi stânjenită pe fotoliu.

— Altceva?

— Nu știu. Ești atât de diferită...

— Imaginația îți joacă feste. Îmi trebuie puțin timp ca să mă obișnuiesc aici, atâta tot!

— Nu cred. Voiam să-ți spun doar că sunt alături, dacă ai nevoie de mine. Aici, suntem obișnuiți cu toate ușile deschise.

Așadar, oferta nu-i era rezervată doar ei, se gândi Lee roșind imperceptibil. Dar nu era vina ei că el se purta atât de distant? Când încercase o apropiere, îl respinsese...

Lee porni computerul și petrecu o oră consultând fișierul pe care Karen îl constituise pentru ea pe o

dischetă. Sarcina ei principală era aceea de a se ocupa de corespondență, de conturi, de dosare și facturi. Karen lucrase uneori și în exterior pentru a adăpa turmele sau a le aduna, dar Lee se îndoia că va avea timp pentru așa ceva în timpul șederii aici. Îi plăcea și ei la nebunie să călărească ; poate că va avea ocazia totuși, cu puțin noroc, să facă din când în când câte o plimbare călare...

*

* *

A doua zi, la ora prânzului, avea deja o idee generală despre munca pe care o avea de făcut și reușise să aducă la zi clasarea corespondenței bancare adunată după plecarea lui Karen.

Sună telefonul. Lee întinse mâna să ridice receptorul. Vocea de la celălalt capăt al firului nu-i era cunoscută.

– Sunt Cheryl di Falco. Ți-ai făcut deja planuri pentru prânz?

– Doamna di Falco! Ce plăcere! Tocmai mă pregăteam să devalizez frigiderul.

– Atunci, vino să-l devalizezi pe al meu, o invită femeia. Și te rog, spune-mi Cheryl. Doamna di Falco mă face să mă simt bătrână.

Cheryl di Falco nu era deloc bătrână. Era micuță și slabă, cu ochi căprui vioi, un pic bronzată și cu un frumos păr blond. Semăna cu acele păpuși de porțelan, delicate și fragile. Lui Lee îi fu imediat simpatică.

– Nu trebuia să-mi telefonezi, puteai să treci pe la mine, spuse ea așezându-se comod.

– Nu voiam să te deranjez. Dar știu că te simți uneori singură în casa cea mare, fără nimeni prin preajmă cu care să vorbești toată ziua.

– Întotdeauna este așa?

– Cel mai adesea. Patronului nu-i plac menajerele. Crede că adulții sunt destul de mari ca să-și facă singuri cumpărăturile. N-are decât un bucătar, Mouse Napier, și plătește o femeie care vine din când în când să facă ordine în casă, cam o dată pe săptămână. Cred că este o rămășiță de pe vremea când era înconjurat de servitori, în Statele Unite. Preferă, în rest, să facă totul singur.

Curând, cele două femei își vorbeau cu o asemenea ușurință de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile. În afară de Karen și doctorița Mather, Lee nu întâlnise pe nimeni altcineva cu care să poată discuta atât de liber.

– Se pare că îi știi pe toți de aici, remarcă ea.

– Vrei să spui, felul de a fi al tuturor. Așa este, sunt la curent cu tot.

Lee nu știa ce să răspundă acestei mărturisiri.

– Karen mi-a spus că ai un băiețel, zise ea ascunzându-și cât se poate de bine tristețea.

– Ah da! Draigie! Sper că te-a prevenit în privința lui. Îi place să-și bage nasul peste tot, și prin biroul patronului. Adoră asta!

– Acum unde este?

– La grădiniță.

– La Walgett?

– Oh nu! răspunse Cheryl. Fermierii din regiune s-a unit și au construit o școală pe un teren dăruit de patron. N-are decât o clasă în care sunt adunați toți copiii. Ar trebui s-o vizitezi.

– Da... poate...

De data aceasta, vocea lui Lee o trădă. Știa că nu va fi niciodată în stare să viziteze o școală plină de copii veseli, mai ales dacă unii dintre ei aveau vârsta lui Sally... sau mai degrabă vârsta pe care ea ar fi avut-o. Imaginea lui Cheryl, atât de fericită că era însărcinată, și evocarea băiețelului ei, îi erau aproape insuportabile.

– Ce s-a întâmplat? Ești palidă, zise Cheryl.

– Nimic... poate din cauza căldurii. La Orange este mult mai răcoare...

Cheryl porni ventilatorul.

– N-ai avut încă timp să te aclimatizezi, spuse ea pe un ton ușor vinovat. Nu ești căsătorită, nu-i așa?

– Am fost. Dar n-a mers.

– Se întâmplă adeseori în ziua de azi, remarcă Cheryl. Eu am avut noroc.

Ochii lui Lee se umplură imediat de lacrimi. Întoarse capul, dar suferința de pe chipul ei nu-i scăpă lui Cheryl.

– Am spus ceva ce...

– Nu, mă gândeam doar la eșecul căsniciei mele.

Cheryl se aplecă și-i prinse afectuos mâna.

– Nu trebuie să disperi. Uită-te la mine, sunt dovada vie că o căsnicie poate fi și reușită.

Dacă ar fi știut, Cheryl n-ar mai fi fost atât de optimistă...

Trecură la masă, unde le aștepta o friptură cu salată. Lee află o mulțime de lucruri despre Mundoo Run.

– Mă mir că Mark Laskin este încă necăsătorit, spuse ea, surprinsă să se audă punând direct această întrebare.

– Oh, nu-i lipsesc femeile. Ne gândisem la un moment dat că tocmai Karen va fi aleasa, dar ea n-avea ochi decât pentru Kevin Vaughan. Și apoi, dacă vrei părerea mea, Mark este însurat cu ferma. Ceea ce nu înseamnă că numele lui nu este asociat din când în când cu cel al vreunei bogate moștenitoare.

Lee își aminti de gluma lui Mark apropo de reputația lui, pe care o considera nemeritată.

– Sunt doar zvonuri, presupun.

– Nu-i chiar așa. Mark al nostru este un bărbat ca toți bărbații. Și poate că nu din întâmplare nu vrea să aibă menajeră, încheie ea pe un ton conspirativ.

Întorsătura pe care o lua discuția o stânjenea pe Lee și-și privi preocupată ceasul.

– Trebuie să plec. Mulțumesc pentru masă.

– Vino când dorești. Treci dimineață să bem cafeaua împreună. Karen o făcea adeseori.

Cheryl se lovi ușor cu mâna peste abdomenul rotund.

– Încă sunt destul de vioaie, dar nu va mai dura mult și o să am nevoie de tine ca să-mi aduci vești.

Întorcându-se la birou prin grădină, Lee se surprinse întrebându-se dacă reputația lui Mark era fondată sau nu. Spre uimirea ei, simțea nevoia să știe asta. De ce naiba? Nu definise el destul de limpede limitele relației lor? Ce o interesa câte amante avea din moment ce ea nu va fi niciodată pe listă?

În după-amiaza aceea, îi fu greu să se concentreze asupra muncii pe care o avea de făcut. Și la apropierea cinei, își simțea inima din ce în ce mai ușoară. Era oare la gândul că va mânca împreună cu el?

Nu putea să nege că se simțea atrasă de el. Din numeroase puncte de vedere, ceea ce simțea pentru Steve...

„Un motiv în plus să fiu atentă”, își spuse ea.

Dar ce putea să facă rațiunea împotriva emoției care o cuprindea îndată ce apărea Mark?

Capitolul 4

După vreo trei săptămâni, la sfârșitul unei zile de lucru, Lee se apucă să le scrie părinților ei.

Când trebui să vorbească despre proprietarul de la Mundoo Run, șovăi... Putea să vorbească despre el cu platitudini, ca și cum ar fi fost vorba despre un individ oarecare ce făcea parte din noua ei viață?

El era mai mult decât atât.

Aseară, fusese nevoită să recunoască faptul că Mark juca de acum în viața ei un rol cu totul special.

Fidel promisiunii făcute, se purta politicos și amabil, nimic în plus. Ajunsese până la a se scuza atunci când mâinile li se atinseseră vrând să ia amândoi sarea în același timp.

Visătoare, Lee își mângâie mâna în locul pe care el îl atinsese. Zâmbi la această amintire...

Poate că era o nebunie să refuze o relație mai strânsă cu el. Pentru o clipă, se imagină amanta lui Mark : l-ar ajuta să administreze proprietatea ; ferma ar fi căminul ei...

Și dacă i-ar deveni soție, ar împărți toată viața cu el.

– Nu!

Nu-și dădu seama că țipase. Ușa care despărțea cele două birouri se deschise și Mark apărui în prag, îngrijorat.

– Ai vreo problemă?

– Nu... eu... totul e în regulă. M-am speriat puțin.

Bărbatul intră în încăperea și, sprijinindu-se de birou, se aplecă spre ea, foarte aproape de fața ei.

– Ai un aer ciudat. De ce te-ai speriat?

– De... de nimic.

Cum să-i mărturisească faptul că perspectiva de a face dragoste cu el îi înghețase sângele în vene! Se imaginase împreună cu el într-un pat, și vechea ei stare de panică ieșise la suprafață, mai vie ca niciodată.

– Ești foarte palidă.

– Am crezut că panglica de la mașina de scris este un păianjen uriaș.

El privi panglica încurcată pe care ea se pregătea s-o arunce la coș pentru că ieșise din casetă.

– Înțeleg... Nu te credeam atât de fricoasă.

– Oh, gata, s-a terminat, îl asigură ea.

În loc să se întoarcă în biroul lui, Mark se lăsă să cadă într-un fotoliu și-și turnă un pahar cu apă rece.

– Nu reușesc să-mi potolesc setea. M-am dus azi dimineată să verific barajul și am inhalat kilograme de praf.

Lee rămase tăcută în timp ce el își bea apa cu înghițituri mici. Ce voia? În afara unor discuții profesionale, abia dacă-i adresase un cuvânt astăzi. Și în timpul mesei, nu discutau de obicei decât banalități.

Dar nu asta voise ea? Reacția ei de adineauri dovedea îndeajuns că nu era pregătită pentru o relație normală cu un bărbat. Or, Mark n-ar accepta nimic altceva.

Lee își dădu seama dintr-o dată că el îi vorbea de câteva minute.

– Poftim... ? Scuză-mă, mă gândeam la altceva.

– Mâine trebuie să plec la Robina, la familia Beeching. M-am gândit că poate vei să mă însoțești.

În trei săptămâni de când era aici, Lee reușise să vadă toți clienții în afară de acesta.

– Da, încuviință ea. Am vorbit la telefon cu Dave Beeching, dar firește că ar fi preferabil să-l întâlnesc.

Mark se ridică.

– În cazul acesta, să ai bagajele făcute mâine înainte de micul dejun.

– Bagajele? Vom petrece noaptea acolo?

– Poate. Este mai bine să fii prudent; dacă începe să plouă, nu vom mai putea pleca.

În seara aceea, singură în camera ei, Lee își privea șifonierul nedumerită. Ce ar fi trebuit să-și ia pentru o eventuală noapte petrecută la o fermă necunoscută?

Pentru călătorie, își scoase niște blugi, cizmele de călărie și o bluză de bumbac. Își puse în valiză o rochie de jerse bleu-turcoaz și sandale din piele albă și, după o clipă de ezitare, adăugă o cămașă de noapte din flanelă ușoară.

Se așeză apoi pe marginea patului și contemplă noaptea de afară prin geamurile verandei. Gândul de a-și petrece ziua cu Mark o umplea de emoție, și-și simți inima bătând cu putere. Își aminti încă o dată sărutul lui, din fața camerei de hotel, la Walgett. Ce n-ar da s-o mai sărute o dată...

Deodată, realizează cât de mult își dorea să se ghemuiască în brațele lui. Cu un oftat prelung, trebui să-și mărtuiască faptul că, de la sfârșitul căsniciei, se condamnase la o teribilă singurătate.

Dar la ce bun să viseze la Mark? El nu era bărbatul care să se mulțumească doar cu sărutări și mângâieri tandre!

*

* *

– Nu-ți fie teamă, sunt obișnuit cu drumurile de țară.

Alita tocmai se apropiase de mașina de teren în care Mark deja se afla la volan. Ca de obicei, sărise peste micul dejun.

– Nu eram îngrijorată.

El îi întinse o cutie de plastic.

- Poftim. Ar putea să-ți folosească.
- Ce este aici?
- Micul dejun. L-am rugat pe Mouse să-ți prepare niște ouă tari, roșii, brânză și biscuiți.
- Ești foarte amabil, spuse ea cu sinceritate.
- Tot timpul îmi spui că sunt amabil, că sunt draguț. Ca un animal pierdut pe care l-aș fi cules de pe drum cu generozitate.

Recunoștința ei nu mergea chiar atât de departe, dar își promise ca pe viitor să fie mai atentă la exprimare.

După vreo oră de drum, începu ploaia. Mai întâi atât de ușor încât Lee avu impresia că visează văzând parbrizul înceteșându-se. Apoi, se întoarse către Mark care zâmbea cu gura până la urechi.

- Asta este, frumoasa mea! În sfârșit, începe!

Picăturile deveniră din ce în ce mai mari și avera ușoară se transformă într-un adevărat potop. În jurul lor, pământul însetat sorbea lacom trombele de apă care se revărsau fără încetare.

- Ce minunat miroase ploaia, nu-i așa? spuse Mark râzând.

Ea dădu din cap ; mireasma pământului ud se amesteca din plin cu aceea a ierbii proaspăt tunse și parcă avea și un iz de scortişoară. Mark deschise geamul și-si scoase brațul în ploaie. Lee îi urmă exemplul, bucuroasă să simtă răcoarea apei pe piele. Și când el opri mașina ca să coboare să discute cu niște oameni care adunau o

turmă de oi, îi văzu mergând veseli prin ploaie, și hotărî să li se alăture pentru a sărbători împreună cu ei binecuvântarea cerului.

– Oamenii spun că barajul se umple, zise Mark întorcându-se la mașină. Dacă reușim să obținem trei metri, vom avea cu ce să rezistăm până la mijlocul anului.

Porniră din nou la drum, într-o liniște plăcută, tulburată doar de zgomotul surd al ploii pe capota mașinii.

Când mașina trebui să traverseze albia a unui râu, lată de vreo zece metri, și când roțile începură să patineze, pe Lee o cuprinse panica.

– Crezi că o să ajungem? strigă ea ca să acopere zgomotul ploii.

– Știi la fel de bine ca și mine, răspunse Mark.

– Adică?

– Adică, nu știu nici eu!

Îi arată o altă albie de râu la o oarecare distanță.

– Izvorăște din munte, la vreo patruzeci de kilometri. Dacă acolo sus plouă tare, riscăm să fim inundați în câteva minute.

Lee nu-și imaginase că ploaia poate reprezenta un asemenea pericol. Apa pe care pământul continua s-o bea cu sete i se păru dintr-o dată mai puțin benefică. Putea să se trezească blocată singură cu Mark, toată noaptea poate... Gândul i se păru insuportabil și strânse cu putere pumnii.

În momentul când își spunea că vor ieși din încurcătură, drumul se transformă într-o adevărată mlaștină. După mai multe încercări nereușite, Mark opri motorul și privi în fața lui cu un aer posac.

– Nu ne rămâne decât să așteptăm.

– Vrei să spui că vom petrece noaptea aici?

Dar Lee cunoștea deja răspunsul la întrebare.

– Există un refugiu la capătul acestui câmp, îi arătă Mark cu degetul. O să ne udăm până acolo, dar oricum, este mai bine decât să dormim în mașină.

Ea încuviință din cap, își luă geanta de pe bancheta din spate și sări în noroiul cenușiu.

În sfârșit, refugiul căutat de Mark apărură prin ploaie. Era o cabană mică din scânduri, albite de vreme. Apropiindu-se, el se opri să citească indicatorul plasat afară.

– Optzeci și cinci de puncte, îi spuse el.

Fără îndoială că aceasta însemna multă apă, mai ales într-un timp atât de scurt. Lee însă n-avea decât o singură dorință, să intre în cabană și să se usuce. Bluza i se lipise de piele și apa îi clipoceă în pantofi la fiecare pas. Tremura din cap până-n picioare.

Înăuntrul refugiului, Mark trase draperiile din pânză groasă ca să intre lumina. O lampă de petrol atârna într-un cui. El o dădu jos și scoase din buzunar o cutie de chibrituri.

– Ai face bine să te dezbraci dacă nu vrei să faci pneumonie. Ți-ai luat haine?

– Păi... da... bâigui ea.

Cum ea râdea, o întrebă ce i se pare atât de nostim.

– Am... o... o cămașă de... noapte și o... rochie de... seară.

– Înțeleg. Cămașa de noapte o să-ți prindă bine ca să te încălzești. O să fac un foc să ne uscăm.

Refugiul n-avea decât o încăpere în care se afla un pat de lemn, o masă și două scaune. Fumul o făcu pe Alita să tușească.

– Unde aş putea să mă schimb?

Mark răspunse fără să se întoarcă.

– Aici. Îți promit că n-o să mă uit.

Ea îi privi spatele lat, aplecat spre focul din vatră și se simți cuprinsă de panică. Dar dacă nu se va schimba, va răci cu siguranță... N-avea de ales.

Vrând să-și desfacă bluza, rupse un nasture. Apoi își luă geanta. Fermoarul acesteia rezistă însă degetelor ei amorțite de frig. Brusc, simți o mână punându-se peste a ei, și scoase un țipăt.

– Lasă-mă pe mine să încerc.

În speranța zadarnică de a-și ascunde pieptul, își încrucișă brațele peste sâni. Mark însă era insensibil la această scenă, și-i întinse cămașa de noapte.

– Asta căutai?

Ea se strădui să afișeze aceeași indiferență.

– Da, mulțumesc.

Vru să-și pună cămașa, dar el o opri.

– Scoate-ți imediat sutienul, o să-ți uzi cămașa.

Lee nu fu în stare să facă vreun gest.

– Ce ai? întrebă el iritat. Dezbracă-te și dă-te mai încolo, ca să pot să fac și eu la fel.

Izbucnirea lui puse capăt stării de „transă” în care căzuse Lee. Teamă ei în fața detașării lui, i se păru stupidă. Își scoase sutienul și de îndată ce-și puse cămașa de noapte uscată, o învălui o căldură reconfortantă.

– Sunt gata, zise ea încet.

– Perfect. Este rândul meu acum.

Avea oare de gând să se dezbrace în fața ei?

– Nu mai există altă încăpere? întrebă ea cu o voce slabă.

– Ai fost măritată, nu? N-ai mai văzut un bărbat dezbrăcat?

Furia care se ghicea în cuvintele lui o îngheță. În ultima perioadă, când mai era cu Steve, același ton tăios și ironic, iritat, era preludiul terorii și al durerii. Lee se culcă pe pat și se ghemui cât mai la distanță de el.

Ca prin ceață, îl văzu pe Mark scoțându-și cămașa și aruncând-o pe un scaun în fața focului. Flăcările se reflectau pe pielea lui bronzată. Se apropie de pat și-i puse o mână pe umăr. Dintr-o dată, Lee nu mai era în refugiu, blocată de torentele de ploaie, nu mai auzea ce spunea el: era din nou la Sydney și totul reîncepea...

– Te rog, lasă-mă, gemu ea slab. Ce am spus? Ce am făcut? N-am vrut să te supăr...

– Să gemi și să te scuzi, asta-i tot ce știi să faci...

Lee îl vedea pe Steve venind spre ea cu mâna ridicată. Își feri capul, sfâșiata de teamă și de umilință. Nu putea să strige, că o trezea pe Sally care dormea în încăperea alăturată. Fetița n-avea decât doi ani. Era bolnavă. Steve nu vedea?

Nu, el nu se gândea decât la el și la ceea ce i-a provocat din nou furia. Dar ea nu putea să mai suporte! Se va apăra. Cu unghiile-i lungi, îi zgârie fața. El își puse degetele pe obraz și văzu sânge.

– Ticăloaso...

Strigătul lui o readuse brutal la realitate: se afla pe un pat de lemn și Mark era în picioare, îmbrăcat doar cu pantalonii. Își ținea palma pe față și printre degete se zăreau picături de sânge.

Îngrozită, Lee își mușcă pumnul.

– Oh, Dumnezeule... ce s-a întâmplat?

– Când m-am apropiat de tine, te-a apucat un fel de delir. Te-am întrebat ce se întâmplă, dar ai început să urla și m-ai zgâriat.

Își descoperi fața. Lee tresări.

– Îmi... pare rău, murmură ea.

– Aha, îți pare rău! Ei bine, mie îmi pare rău că nu ne-am continuat drumul. Am impresia că m-ai luat drept altcineva. Cine, Alita?

– Nu... Nimeni. Mă tem, atâta tot.

– De cine? Drept cine m-ai luat?

Cum ea își întoarse capul, o prinse de mâini și o ridică din pat. Lee se trezi în genunchi, în fața lui.

– Te sfătuiesc să-mi spui. Avem toată noaptea la dispoziție.

Cum să-i spună adevărul? Ochii i se umplură de lacrimi.

– Du-te naibii!

El îi dădu drumul și se așeză pe pat.

– De ce îmi dai impresia că sunt o brută sălbatică? O să mă marchezi pe viață făcându-mă să mă simt vinovat!

Fără să-i răspundă, îl privi ridicându-se și plimbându-se apoi nervos prin încăpere. Spatele lat și umerii lui erau numai mușchi, pielea bronzată... O cuprinse o violentă dorință de a-l atinge.

– Nici măcar nu îndrăznesc să te ating, zise el brusc, întorcându-se.

– Credeam că nu vrei s-o faci...

– Da, așa credeam și eu, dar tot văzându-te zi de zi la Mundoo Run, nu pot să-ți mai ascund că mă atragi.

Își strânse pumnul și lovi cu el palma deschisă a celeilalte mâini.

– Când mă gândesc că voiam să te oblig să mă implori! Acum, eu sunt gata să te implor.

Izbucni apoi într-un râs nervos.

– Mark Burnett Laskin, în genunchi în fața unei femei!
Dacă m-ar vedea prietenii și familia mea din Texas!

Această mărturisire și orgoliul rănit al lui Mark, o zguduiră profund. Așadar, în timp ce ea se imagina în brațele lui, el visa la ea! I se părea ceva de neconceput...

– Știi, nu ești obligat să mă implori.

El o învălui într-o privire ciudată, cu o expresie încordată pe față.

– Vrei să spui cumva că nici eu nu-ți sunt indiferent?

– Da. Numai că nu știu... îmi este greu să îmi exprim sentimentele.

Lee se sprijini de perete, căutând cuvintele potrivite... Mărturisirea lui Mark încă o nedumerea. Era ca și cum cineva i-ar fi dăruit o comoară incredibil de fragilă; poate că ar fi fost nevoie doar de câteva cuvinte ca s-o distrugă, s-o spulbere... Disperată, își ascunse fața în mâini.

Imediat, Mark se așeză lângă ea și o cuprinse în brațe. Înăbușindu-și un țipăt, ea încercă să se desprindă, dar el o strânse mai tare.

– Nu... Nu te opune, nu-ți voi face nici un rău.

Îi mângâie ușor părul.

– Așa, totul este în ordine...

În ciuda tremuraturii care o cuprinsese, Alita reuși să rămână în brațele lui.

– În sfârșit...

Minute lungi o ținu astfel, fără s-o strângă prea tare, dar fără să-i dea drumul. Valuri de panică se revărsau

peste Lee, dar se străduia din răsuputeri să le alunge. Își spunea mereu în gând că nu este Steve, că este Mark și că îl iubea. Îl... iubea!

Stupefiată, ridică privirea spre el și făcu ochii mari. Da, acest sentiment ciudat și minunat pe care-l simțea pentru Mark era chiar dragoste.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el o sărută cu infinită tandrețe pe frunte.

– Nu mai tremuri...

Era adevărat. De ce i-ar mai fi fost teamă din moment ce se afla în brațele bărbatului pe care-l iubea?

Își ridică spre el fața ca spre soare. Dar când el îi atinse buzele și începu s-o sărute, vechea panică se trezi din nou și Alita se crispă.

– Nu...

Mark se îndepărtă imediat, păstrând totuși un braț pe umărul ei.

– Nu, ce? Nu vrei să faci dragoste?

Ea încuviință din cap.

– În cazul acesta, este foarte simplu: nu vom face dragoste!

Era ca și cum i s-ar mai fi acordat un răgaz. Și totuși, Lee nu se putu abține să nu resimtă o umbră de dezamăgire...

– Nu?

– Nu. O să te țin doar în brațe și o să vorbim. Ne-am înțeles? Lacrimi de recunoștință îi umeziră ochii.

– Da, ne-am înțeles.

Se lipi și el de perete și o trase spre el.

– Lee, cred că bănuiesc ceva în trecutul tău... Ceva sau cineva te-a terorizat și de atunci îți este teamă să iubești, teamă să fii iubită! Nu, nu spune nimic, o opri el când vru să-l întrerupă. Dumnezeu știe cum voi reuși, dar îți promit că nu voi încerca să te oblig să facem dragoste atâta vreme cât nu vei fi pregătită. Ce crezi că simt când te văd apărându-te de parcă aș vrea să te bat?

– Nu este vina mea...

– Știu, teama ta vine de departe, din adâncul subconștientului tău. Trebuie să iei totul de la capăt, să accepți mângâierile unui bărbat. O să începem chiar acum, de acord?

Șovăitoare, ea dădu din cap.

– De acord.

Mai întâi, îi trebui un imens efort de voință să nu se smulgă din brațele lui. Dar, încetul cu încetul, se relaxă, respirația își relua ritmul normal. El îi mângâie încet, blând, spatele și umerii cu mâna la fel de ușoară ca o pană. De data aceasta, ea se înfioră, dar de plăcere.

– Cum te simți?

– Mmm... bine, murmură ea, uimită că putea să simtă o asemenea fericire la atingerea unui bărbat.

Foarte încet, aproape imperceptibil, mâna lui Mark coborî până spre solduri. Ea simți căldura degetelor lui

trecând prin țesătura cămășii de noapte. Se apropie de el până când picioarele lor, întinse în față, se atinseră. Și atunci, o străbătu un fior prelung, plăcut.

Mark o întoarse puțin spre el și-i mângâie lobul urechii cu buzele, coborând apoi spre gât. Lee își ascunse fața la umărul lui.

Când el o apropie și mai mult, ea nu rezistă. Nu mai voia să reziste. Aproape fără voia ei, brațele i se încolăciră în jurul gâtului lui.

Cămașa de noapte i se ridicase. Mark își trecu mâna sub ea și-i descoperi coapsele. Apoi, foarte încet își lăsa mâna să alunece și așteaptă.

Răsuflarea ei se accelerează, trupul i se încordă. Era pe punctul de a fugi. Îi pândea următoarea mișcare. Dar secunde treceau și mâna rămânea nemișcată. O căldură bruscă îi cuprinse pântecul, și-și dădu seama cu uimire că își dorea ca el să continue și să meargă mai departe. Era atât de blând, atât de răbdător, încât uitase că-i fusese frică...

– Oh, Dumnezeu, Mark, gemu ea.

Spre marea ei dezamăgire, el se rostogoli pe o parte și se ridică brusc. Ea îl urmări cu privirea și-l văzu aprinzând lampa.

– Ce se întâmplă?

Își întoarse fața spre ea. Lee văzu atunci că și el era mistuit de aceeași dorință.

– Dacă vreau să-mi țin promisiunea, am face mai bine să mâncăm.

– Să mâncăm? Întrebă ea încercând să adopte aceeași dezinvoltură.

– Ai uitat că ai un pachet cu micul dejun!

Scoase din geanta ei cutia de plastic, puse pe masă brânza, ouăle tari, biscuiții – toate pe un șervețel de hârtie. Apoi, sub ochii ei mirați, el scoase și o sticlă de Riesling.

– Unde ai găsit-o?

– Era un cadou pentru gazda noastră de la Robina. Dar Stella Beeching o să ne ierte, date fiind împrejurările.

Deschise sticla cu ajutorul unui tirbușon pe care-l avea la briceag, și turnă vinul în căni emailate ciobite.

– Pentru cea mai frumoasă femeie din deșert! spuse el ridicând cana.

Ea roși puternic.

– Nu știu dacă merit un asemenea compliment.

– Încetează să te mai subestimezi! Nu știu de ce ai acest sentiment de inferioritate, dar este timpul să-ți dai seama de valoarea ta.

– Până mai adineuri, nu valoram prea mult pentru tine.

– Taci. Am spus că voi aștepta. Atâta timp cât va trebui. Când vei fi pregătită, îmi vei spune de ce bărbații te sperie atât de mult.

Va veni oare și această zi? Lee se îndoia, dar îi era recunoscătoare pentru încrederea pe care i-o acorda.

Își terminară masa în liniște. În timp ce în jurul lor se lăsa întunericul, ploaia continua să răpăie pe acoperiș. Încetul cu încetul zgomotul mai scăzu, și-și continuară discuția fără să fie nevoiți să mai țipe unul la altul. Lee descoperi atunci o altă față a personalității lui Mark: acesta era dornic de libertate și la fel ca ei, îi plăceau natura și călătoriile. Atracția pe care o simțeau unul față de celălalt nu era doar fizică, ci părea că se bazează și pe gusturi și interese împărtășite.

— S-a făcut târziu, spuse el după o vreme. Și dacă tot nu mai pornim la drum astă seară, măcar să ne culcăm. Și să dormim.

Ca pentru a o liniști, făcu sul o cuvertură și o folosi ca să despartă patul în două. Se întinseră fiecare pe partea lui, înfășurați în alte păături.

Peste noapte, Lee se trezi într-o liniște totală.

— Nu mai plouă, murmură ea.

Mark întinse mâna și ea i-o dădu pe a ei.

— Știu, culcă-te și mai dormi.

Liniștită de prezența lui, Lee adormi imediat.

Capitolul 5

— Dave și Stella Beeching sunt într-adevăr foarte simpatici, declară Lee două zile mai târziu, pe drumul de întoarcere spre Mundoo Run.

Trecând prin fața cabanei în care petrecuseră o noapte atât de extraordinară, Lee nu-și putu stăpâni o intensă emoție. Mark uitase oare? Nu mai vorbise de atunci despre acea stranie noapte...

Când se treziseră, a doua zi dimineata, peisajul inundat de ploaie se transformase în mod miraculos într-un imens covor de flori de câmp. Semintele care dormiseră în pământ luni de zile încolțiseră dintr-o dată, ca un foc de artificii viu și colorat. Afară, indicatorul de ploaie arăta că plouase o sută treizeci și cinci de litri pe metru pătrat, destul ca să se umple cu milioane de litri de apă barajele din toată regiunea.

La Robina, familia Beeching, la fel ca și ceilalți fermieri, jubilau, și telefonul suna neîncetat ca să răspândească vestea cea bună.

— Ne vom putea lansa în reproducere pe scară mare, spuse Dave Beeching cu entuziasm.

După ce sunară la Mundoo Run ca să se asigure că totul este în regulă, Mark și Lee putură să împărtășească și ei bucuria care domnea la Robina.

Cum adeseori în deșert te puteai răătăci, nimeni nu-și făcuse griji cu adevărat în privința întârzierii lor.

Când Mark le povesti de noaptea petrecută în cabană, familia Beeching râse împreună cu ei, dar Lee surprinse privirea curioasă a Stellei. Probabil că aceasta se întreba ce fel de relație îi lega de fapt pe cei doi...

Lee îl privi pe furis pe Mark. Nu numai că fusese cât se poate de grijuliu cu ea, dar a doua zi, se purtase ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic extraordinar.

Inima i se umplu de iubire. Poate că, cine știe, cu timpul vor reuși să-și construiască un viitor comun... Doar dacă ea va reuși însă să se debaraseze de temerile-i absurde!

*

*

*

La întoarcere, îi aștepta multă muncă. Așa că Lee se puse imediat pe treabă, în timp ce Mark se duse împreună

cu Ray di Falco direct la baraj ca să verifice nivelul apei. Se întoarseră în cursul după-amiezii. În absența lui, Lee se surprinse de câteva ori privind spre ușă, pândindu-i sosirea sau imaginându-și-l așezat la masa lui de lucru.

Nimic nu-i era acum mai prețios decât noaptea petrecută cu el. Mark o ținuse în brațe, o sărutase, și ea nu-l respinsese. Sigur, nu-i putuse răspunde și ea cu pasiune. Cu timpul însă, poate că asta se va schimba.

Trebuia să se schimbe. Un bărbat ca Mark nu va putea să se mulțumească multă vreme doar cu o jumătate de femeie...

Sună telefonul. Era Cheryl, care o invita să vină să bea o cafea împreună.

– Introduc în memoria calculatorului câteva documente și vin imediat, răspunse ea, încântată.

În trei săptămâni, cele două tinere femei deveniseră adevărate prietene. Cheryl era firește veselă și comunicativă. În ciuda curiozității sale, pe care de altfel nu și-o ascundea, știa să păstreze un secret dacă trebuia. Depășindu-și amintirile dureroase, Lee începuse să tricoteze pentru viitorul bebeluș al lui Cheryl, fără să poată însă să-și stăpânească strângerea de inimă când privirea îi cădea pe hăinuțele mici.

– Ei, cum a fost vizita la Robina? o întrebă Cheryl îndată ce o văzu pe Lee așezată cu ceașca de cafea în mână.

– Am avut destul de lucru.

– Nu asta mă interesează! Spune-mi mai degrabă ce culoare are părul Stellei în acest moment, și dacă fiica lor mai iese cu frumosul Jimmy Nu-Știu-Cum.

Lee izbucni în râs.

– Ești incorigibilă!

Dar îi dădu totuși toate detaliile picante pe care era atât de dornică să le afle.

– Și nu numai că fata familiei Beeching se mai vede cu frumosul ei Jimmy, dar în curând își vor anunța și logodna.

– Știam eu! exclamă Cheryl, triumfătoare. Țștia doi sunt făcuți unul pentru altul. De altfel, apropo de asta, nici tu și patronul nu cred că v-ați plictisit în timpul ploii...

Lee roși violent.

– Dimpotrivă. Șoseaua a devenit impracticabilă și a trebuit să ne oprim într-un refugiu.

– Și...?

– Și nimic! După mintea ta, s-ar spune că Mark abia ar fi așteptat să profite de ocazie ca să...

– Ca să-ți faci puțină curte, șopti Cheryl. N-a făcut-o? În cazul acesta, reputația lui s-a făcut praf! Sau poate că... îmi ascunzi ceva.

În loc de orice răspuns, Lee roși și mai tare.

– Așadar, a încercat! Întrebarea este dacă a și reușit...

– Cheryl! Prefer să nu vorbesc despre asta.

– Cum vrei tu.

Lee își dădu seama atunci că tăcerea ei putea să pară probabil o mărturisire. Nu va comenta nimic în plus. În noaptea aceea, între ea și Mark nu se întâmplase nimic. Punct.

Schimbă subiectul. După vreo jumătate de oră, Cheryl îi oferi a treia ceașcă de cafea, dar ea refuză.

– Trebuie să mă întorc la birou, zise ea ridicându-se.

– Apropo, era să uit. Cât ai lipsit, te-a căutat un bărbat.

Lee simți că-i îngheață inima.

– Un bărbat?

– Da. Superb, cu părul negru și cu mustață. Cineva din familie, cred. Se numește Steve Perry. I-am spus lui Mark. Probabil că a uitat să-ți spună.

Iată de ce plecase Mark îndată ce ajunseseră... Crezuse probabil că se folosea și acum de el ca să-l facă gelos pe fostul ei soț. Cât de mult se înșela!

Alita era îngrozită că Steve îi dăduse de urmă. Nu va accepta oare niciodată să divorțeze? Va înceta oare într-o zi s-o mai urmărească?

– Ce voia?

– N-a spus nimic. Dar părea foarte supărat că nu te-a găsit aici.

– I-ai spus când mă întorc?

– Nu. Asta depindea de ploaie...

Brusc, Lee își strânse prietena în brațe.

– Mulțumesc. Oh, dacă ai ști...

În loc să se ducă la birou, porni spre fermă și se refugie în camera ei. Ar fi vrut să-și facă bagajele și să plece de la Mundoo Run înainte de întoarcerea lui Steve. Dar unde să se ducă? Poate la Walgett. Deși cu siguranță că Steve o căutase deja și acolo. Instinctul îi spunea însă că el dădea târcoale prin împrejurimi. N-a făcut el atâta drum ca să plece fără s-o fi văzut...

Se auzi o bătaie în ușă. Întreg corpul i se încordă.

– Cine este?

– Sunt eu, Mark. Pot să intru?

Ea deschise încet ușa, apoi se întoarse mai înainte ca el să-i vadă urmele lacrimilor pe obraji. Suferința ei nu-i scăpă însă bărbatului.

– Pari tulburată, spuse el prinzându-i bărbia. Ce s-a întâmplat?

– Nu ți-a spus Cheryl că m-a căutat un bărbat?

– Ba da. Dar am uitat complet să-ți spun. Din cauza lui plângi?

Ea dădu din cap.

– Este fostul meu soț.

– Înțeleg...

– De ce ai plecat atât de repede când ai aflat că m-a căutat?

– Pentru că aveam o vacă pe cale să fete. Nici măcar nu știam cine este acest bărbat. Ai crezut că m-am înșelat asupra motivelor vizitei acestui bărbat?

Lee fu pentru o clipă tentată să-i spună adevăratele motive ale spaimei ei, dar i se păru că este prea devreme, că n-avea de ce să-l intereseze pe el. Și apoi, n-avea curajul să distrugă respectul pe care el i-l purta.

– Da, așa este, minți ea.

Se ura pentru această minciună. Dar mila sau disprețul lui Mark i-ar fi fost insuportabile.

El o prinse de umeri și ea trebui să reziste impulsului de fugă instinctivă.

– Am venit să-ți spun ceva. Voi fi plecat câteva zile, mergem să adunăm turmele.

– Câteva zile? repetă ea, tulburată.

De ce trebuia să plece tocmai acum?

– N-o să dureze mult. Trebuie să înlocuiesc un om care s-a îmbolnăvit. Nu-ți face griji, n-o să fii singură aici. Este familia di Falco și Mouse, care-ți va găti.

Își trecu mâna prin păr și continuă:

– Aș fi preferat să rămân, firește. Abia începusem să ne cunoaștem mai bine.

Lee zâmbi slab. Nu voia să fie pentru el un subiect de îngrijorare.

– Nu-ți face nici o griji pentru mine.

– Sigur?

– Absolut sigur. Și apoi, nu vei lipsi decât vreo câteva zile.

Cu puțin noroc, poate că Steve nu va veni tocmai acum.

— Apropo, ce voia Steve Perry?

„Pe mine, gândi ea cu tristețe. Nu suportă ideea de a-și pierde un bun al său și atunci mă vânează, convins că până la urmă îmi voi băga mințile-n cap și mă voi întoarce la el...”

— N-a spus. Probabil că este vorba despre vreun detaliu oficial care trebuie rezolvat.

Mark o privi o clipă.

— Atâta vreme cât nu-ți va face nici un rău... Voi ucide pe oricine îndrăznește să ridice mâna asupra ta!

Vorbea serios. Inima ei era plină de dragoste pentru el.

— Te iubesc, Mark...

Gata, o spusese, mărturisise. Cu voce tare și limpede. Iar zâmbetul lui Mark ar fi fost de-ajuns, doar el, să lumineze întreaga încăpere.

— Vorbești serios?

— Mi-am dat seama atunci, la refugiu. Regret doar că n-am putut să-ți dovedesc...

— Nu spune prostii. Eu ghicisem. Și împărtășesc același sentiment, de aceea nu te grăbesc. Vreau să reușesc să te conving că nu toți bărbații sunt niște brute. Până atunci însă, vei face cum vrei tu.

O forță irezistibilă îi atrăgea unul către altul. Blândețea lui Mark îi liniștea spaimele. Se priviră amândoi cu intensitate. Până la urmă, Lee fu aceea care făcu ultimul pas, pasul irevocabil.

De îndată ce se lipi de el, Mark o strânse cu putere în brațe.

– Oh, Lee...

De data acesta, se simți inundată de o imensă bucurie. Își oferi buzele, dar când o sărută, o făcu atât de tandru ca și cum s-ar fi temut să nu fugă. Nerăbdătoare, ea fu aceea care puse stăpânire cu pasiune pe buzele lui astfel încât să-l oblige să-i răspundă cu adevărat.

Ar fi dorit ca acest sărut să nu se sfârșească vreodată. Îl simțea pe Mark tremurând în brațele ei.

Brusc, o ridică în brațe ca pe un copil și Lee, îmbătată de dragoste își încolăci brațele după gâtul lui.

– Credeam că trebuie să pleci, spuse ea.

– Nu sunt grăbit, răspunse el cu o voce surdă.

Dar tocmai atunci, odiosul coșmar al Alitei ieși la suprafață; vor face dragoste aici, chiar acum...

Începu să se zbată ca să scape din brațele lui, dar Mark o strânse mai tare și o puse pe pat.

În loc s-o dezbrace, sau să-și scoată el hainele, Mark se întinse doar lângă ea. Își strecură un braț după umerii ei și o trase mai aproape. Apoi, cu mâna cealaltă, începu s-o mângâie cu blândețe, fără grabă.

Lee închise ochii, pentru a se abandona senzațiilor care o cuprindeau. Tremura, și totuși era înflăcărată și fierbinte. Voia, pe de o parte, ca el să se oprească, dar pe de altă parte, dorea ca acest vis tulburător să nu se sfârșească.

– În momentul acesta, nu știi ce vrei, spuse el parcă citindu-i gândurile. Mă implori să facem dragoste, dar

tremuri din cap până-n picioare. Crezi că mă dorești, dar nu ești pregătită, nu încă, îi șopti el încetișor.

Își dădu la o parte șuvița ce-i căzuse pe fruntea umedă.

– Micuța mea Lee! Biata de tine! Când vei înceta să mai tremuri îndată ce te cuprind în brațe? Dar nu te grăbi. Lasă-te condusă doar de sentimentele tale.

Cu aceste cuvinte, se ridică din pat.

– Aș face bine să plec. Pentru că dacă tu nu ești pregătită, eu în schimb...

– Oh, Mark, sunt nedreaptă cu tine...

– Te subestimezi, Lee. Orice bărbat demn de acest nume ar fi mândru să aibă o femeie ca tine.

Când ajunse la ușă, se întoarse.

– În absența mea, să fii prudentă. I-am dat lui Mouse ordine stricte să-ți pregătească mese copioase și să se asigure că mănânci.

– Dictatorul, glumi ea, aruncând o pernă spre ușa care tocmai se închidea.

Sări jos din pat și se repezi pe verandă. Mașina de teren era afară și Mouse încărcă niște lucruri în portbagaj. Cei doi bărbați schimbă câteva cuvinte, apoi Mark urcă și porni motorul.

Simțindu-se observat, ridică privirea și-i adresează un salut vesel, căruia îi răspunse în timp ce-l privea îndepărtându-se.

Cu sufletul greu, se duse și se lăsă să cadă într-unul din fotoliile de răchită. El îi promisese că se va întoarce repede, dar iată că și un singur minut fără el i se părea

deja o eternitate... Dacă măcar i-ar fi devenit amantă înainte să plece. Ar fi păstrat atunci această comoară în adâncul inimii, ca pe un cadou prețios. Așa, nu-i rămăsese decât o senzație de gol.

Hotărî să se întoarcă la birou. În lipsa lui, va putea cel puțin să se cufunde în muncă...

*
* *

Alita nu-și imaginase că Mark îi va lipsi atât de mult. Zilele treceau repede pentru că munca o absorbea, dar serile erau un calvar. În prima zi, răspunse invitației lui Cheryl și Ray. Dar a doua zi, pentru a nu-și impune prezența, pretextă că se spală pe cap. De altfel, Mark nu va mai lipsi prea mult și voia ca, la întoarcerea lui, să arate bine.

În seara aceea, Mouse – care o îndopase cu conștiinciozitate – se dusesse deja acasă când Alita auzi o mașină venind pe alee. Inima îi tresări. Se întorsese Mark!

Alergă repede în hol să-i deschidă. Se opri doar o clipă în fața oglinzii, apoi deschise ușa.

– Steve!

Zâmbetul larg și sigur pe sine pe care-l cunoștea atât de bine lumina trăsăturile regulate ale oaspetelui.

– Chiar el! Pun pariu că ești încântată să mă vezi...

– Știi bine că nu.

Bărbatul se sprijinea de tocul ușii cu o aparentă dezinvoltură, dar avusese grijă să-și strecoare un picior peste prag pentru ca ea să nu poată închide ușa.

– Nici tu nu crezi ce spui.

– Când vei înțelege o dată că mariajul nostru s-a sfârșit? El se întunecă.

– Niciodată, Lee. Ești soția mea, „până când moartea ne va despărți”, ai uitat cumva?

– Nu. Dar îmi amintesc și că ar fi trebuit să ne iubești și să ai grijă de noi, de mine și de copilul nostru.

– Ai avut ceea ce ai meritat.

– Nimeni nu merită ceea ce m-ai făcut să îndur. Dacă Sally n-ar fi existat, te-aș fi părăsit cu mult înainte!

Îi întoarse spatele.

– Acum, pleacă!

Dar Steve o privi rugător.

– Nu mă alunga, Lee. Am... am nevoie de ajutorul tău.

În casele învecinate începuseră să se aprindă luminile, și draperiile să fie trase de o parte.

– Intră, cedă ea pe un ton obosit.

Dar când el fu în încăpere, același coșmar oribil reveni s-o bântuie. Ca să-și ascundă tulburarea, se duse până la bar și-și turnă un sherry. Știa că nu trebuia să-i arate că-i este frică de el, pentru că atunci Steve s-ar înfuria cumplit.

– Da, mulțumesc, aș bea și eu ceva...

Ea mai turnă într-un pahar pe care el îl luă și-l goli dintr-o dată fără să-și ia ochii de la ea.

– Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă ea, nervoasă.

El îi întinse paharul gol. După o scurtă ezitare, Lee îi mai turnă o dată.

– Am nevoie de bani. Am datorii mari și m-aș simți mai bine cu cât le-aș achita mai repede.

– Ai reînceput să joci?

– Scutește-mă de lecțiile de morală! Fiecare are viciile lui.

Își plimbă apoi privirea prin încăpere.

– Doar că ale tale sunt diferite, asta-i tot. Eu nu-mi vând trupul, cum faci tu cu proprietarul acestei ferme.

– Lucrez pentru el.

Steve izbucni în râs.

– Mă refeream la orele suplimentare, cele după munca la birou.

Cum îndrăzneai?

– Ești un nemernic! Ieși din... casa asta!

Dar scurta ei ezitare nu-i scăpă lui Steve.

– Era cât pe ce să sui: „ieși din casa *mea*”, nu-i așa?

– Nu!

– Ba da! Uită că te cunosc foarte bine, micuța mea Lee. Dar nu contează, aici cel puțin sunt sigur că voi obține banii de care am nevoie.

– Câți?

Când el îi spuse suma, ea nu-și putu reține un țipăt.

– N-am nici un sfert din suma asta!

Din nou, el privi prin încăperea elegantă.

– Haida de! O fermă ca Mundoo Run trebuie să reprezinte milioane!

– Dar nu-mi aparține mie! Nu pot să fac nimic pentru tine!

– Ba poți... Amintește-ți, m-ai mai ajutat o dată.

Lee deveni lividă amintindu-și felul în care „împrumutase” de la patronul ei din Sydney. Într-o zi, Steve se „servise” singur din casa de bani când venise s-o ia de la birou. Ea nu remarcase nimic până când făcuse bilanțul. Și când îi ceruse lui Steve să-i înapoieze banii, acesta îi râsese în nas. A trebuit să facă ore suplimentare pentru a putea să pună banii la loc înainte să li se descopere lipsa. După aceea, Steve încercase de mai multe ori s-o forțeze să-i facă rost de bani. Acum, nu putea s-o ia de la capăt, chiar dacă va trebui să-i îndure iar violențele...

– Este imposibil, murmură ea.

– Este o chestiune de principiu, sau chiar ești îndrăgostită?

Ea își plecă privirea, dar nu îndeajuns de repede.

– N... Nu...

El îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

– Ba da! Dar acest... Laskin, este îndrăgostit de tine?

– Da.

– Este destul de îndrăgostit încât să te mai iubească dacă îți va descoperi trecutul sordid?

Într-adevăr, Mark o va mai iubi oare dacă va afla că fusese complicea lui Steve, chiar împotriva voinței ei? Ar

muri de rușine dacă ar afla ce făcuse pentru soțul ei, numai de teamă de a nu-l înfuria și pentru a o proteja pe Sally de furia lui...

– N-ai să-i spui! zise ea, mai mult pentru a se convinge pe sine. Și află că nu-ți voi mai fi niciodată complice.

– Ai prefera să mă vezi după gratii! Sau poate și mai rău, executat de niște vagabonzi pentru că nu mi-am onorat datoriile?

– Le datorezi bani unor... vagabonzi?

– Cui altcuiva? Dar ce contează, când îmi vor găsi cadavrul în vreun șanț, vei regreta că nu m-ai ajutat. Ce le vei spune ziariștilor când vor veni să te întrebe despre fostul tău soț?

Orice ar face, soarta îi era împotrivă. Mark nu va mai vrea să audă de ea după o asemenea poveste, și Steve avea dreptate: n-ar suporta să știe că jucase un rol oricât de mic în moartea lui...

– Bine. Te voi ajuta. Dar nu pot să-ți dau mare lucru.

Îi spuse o sumă pe care știa că Mark o păstrează într-un seif, și din care ea putea lua pentru a plăti diverse cheltuieli de întreținere. Cu puțin noroc, va reuși poate să obțină apoi un împrumut în oraș și să pună banii la loc înainte de întoarcerea lui.

– O să mă mulțumesc cu atât! bombăni Steve.

– Dar trebuie să-mi promiți că nu vei mai veni pe aici. Este ultima oară când accept să te ajut.

– Îți promit, îți promit. N-o să-ți mai calc pragul cu labele mele murdare, îți jur.

Lee cunoștea prea bine valoarea promisiunilor lui, dar n-avea de ales. Se duse spre birou. Cel al lui Mark era închis, dar ea avea cheile.

Cu inima bătându-i nebunește, scoase micul seif din sertarul în care-l ținea încuiat Mark și, rugându-se Cerului ca acesta să fie plin, se așeză într-un fotoliu ca să-l deschidă. La vederea bancnotelor, siguranța ei se topi. Nu, orice ar spune Steve ca să justifice gestul, era o crimă. N-o va face, chiar dacă va trebui să îndure loviturile lui!

– Haide, nu te jena, se auzi o voce laconică.

Ea ridică privirea: în ușă, Mark își învârtea pe deget cheile casei.

– Eu... ăăă... făceam socotelile.

– La ora asta?

Incapabilă să-l mintă, sau să-și trădeze principiile, scutură din cap.

– Nu.

– Nu cumva fostul tău soț este în spatele acestei acțiuni?

Stupefiată, ea își ridică repede spre el fața-i palidă.

– De unde știi?

– Bănuiam eu ceva. Așa că am inventat un pretext ca să plec și astfel să te supraveghez de departe. Nu m-am înșelat. Ticălosul acela a venit până aici ca să-ți ceară bani, nu-i așa?

În încăperea alăturată se auzi un zgomot.

– Ei bine, Lee, dar știu că-ți trebuie ceva timp ca să aduci banii aceia! se auzi vocea lui Steve.

Acesta apăru furios în prag, dar se opri brusc observându-l pe Mark.

– Oh... bună seara. Eu... voiam s-o ajut pe Lee...

Mark înaintă spre el, amenințător.

– Spune mai degrabă că veneai să te servești!

La aceste cuvinte, Steve îi aruncă Alitei o privire îndemnând-o să protesteze.

– Ea a avut ideea. Ea a vrut să-mi dea bani.

– În cazul acesta, nu înțeleg de ce mai așteaptă. Banii sunt la ea, poate să facă ce vrea cu ei.

Uluit, Steve se întoarce spre Lee.

– Ce înseamnă asta?

Dar Mark răspunse în locul ei.

– Asta înseamnă că tot ce este aici îi aparține ei. Urmează să ne căsătorim.

Capitolul 6

– Așadar, am avut dreptate! spuse Steve cu o expresie disprețuitoare. Ai pus mâna pe un pește mare! Îți urez noroc, bătrâne, zise adresându-i-se lui Mark. Și din când încând, ai grijă să-i dai ce merită!

Mark înainta amenințător în timp ce Steve se retrăgea.

– Încă un cuvânt, Perry, și te...

– Ce? Vrei să mă bați? N-ai decât, o să depun plângere pentru vătămare corporală!

Continua să se retragă.

– Șterge-o de aici, mormăi Mark printre dinți.

Deodată, orice urmă de aroganță de pe fața lui Steve dispăru. Se sprijini de tocul ușii.

– Nu cu mâinile goale...

Văzându-l cerșind astfel, Lee nu-și putu stăpâni un sentiment de milă.

– Datorează unor derbedei niște bani. Dacă nu-l ajutăm...
– Poate că asta îi va servi drept lecție! zise Mark, impasibil.

Simțind că partida este pierdută, Steve începu să se îndepărteze, dar Mark îl opri cu un gest.

– Cât vrei?

– Vrei... vrei să-mi dai bani?

– Nu. Vreau să-ți cumpăr promisiunea că o vei lăsa pe Lee în pace. Așadar?

– Îți promit!

Cu o expresie întunecată, Mark scrise cecul și apoi i-l întinse cu vârfurile degetelor lui Steve, ca pe o cârpă murdară. Steve îl luă și o luă imediat la fugă, aruncând un „mulțumesc” abia auzit, ca și cum s-ar fi temut ca Mark să nu se răzgândească și să-i ia cecul înapoi.

După ce mașina lui se îndepărtă, Lee se întoarse spre Mark.

– Ți-i voi înapoia. Până la ultima centimă.

– Nu-i nevoie, Lee. Ești viitoarea mea soție, și tot ce-mi aparține este și al tău.

Stupefiată, cu inima plină de dragoste, nu putu să rostească nici un cuvânt, doar îl privi. Apoi, reuși să articuleze:

– Este imposibil... nu te poți căsători cu mine, acum.

– Nimic nu-mi va schimba sentimentele. Brute de felul lui Perry sunt în stare de orice ca să-și atingă scopurile. Cum poți să-i reproșezi unei femei că nu rezistă unui asemenea șantaj?

– Oh, Mark, cât te iubesc... Dar nu sunt sigură că te merit.

– Eu sunt cel care nu te merită, spuse el cu o voce răgușită. Multă vreme m-am întrebat cum a putut tatăl meu să-și piardă capul pentru o fată așa, după o zi pe alta. Acum, înțeleg.

Străbătuse distanța care-i despărțea și acum o învăluia într-o privire care o atrăgea ca un magnet.

O cuprinse în brațe. Ea tremură un pic, ca sub efectul unei brize ușoare și, strângând-o mai tare, el își lipi buzele fierbinți de gâtul ei. Un oftat de plăcere scăpă de pe buzele ei. Cu trupul lipit de al lui, Lee îi simțea toată puterea virilității. Pentru a doua oară în brațele lui, descoperi forța năvalnică și neiertătoare a dorinței. Voia din tot sufletul să-i aparțină.

Dar buzele lui Mark urcară încet de-a lungul obrazului și se opriră pe frunte.

– Nu mi-ai dat un răspuns.

– Ce răspuns?

– Accepi să fii soția mea? Spre deosebire de Perry mie nu-mi place să cuceresc femeile prin violență.

– Chiar vrei să te căsătorești cu mine?

Mark râse ușor.

– Ce trebuie să fac ca să te conving? Da, în limbajul unui cowboy, vreau să te am, legată de mâini și de picioare, lângă mine, pentru tot restul vieții mele.

Auzise oare bine?

– Atunci, da, accept să mă căsătoresc cu tine. Oh, da, te iubesc, Mark.

– Și eu te iubesc, Alita.

Dar un nor veni să întunece privirea limpede a Alitei.

– Nu vrei să știi ce s-a întâmplat cu Steve?

Mark o strânse cu putere. Alita însă continuă:

– Dacă ne vom căsători, trebuie să știi ce s-a întâmplat.

– Te ascult, dacă tu crezi că te va ajuta.

– Eu... noi, Steve și cu mine, am avut un copil, aproape imediat ce ne-am căsătorit. O fetiță, Sally... Avea însă o malformație congenitală de ficat. Doar un transplant ar fi putut-o salva. Nu... nu s-a găsit însă la timp donatorul...

– Și Sally a murit.

Nu era o întrebare. Nici nu era nevoie.

– A fost atât de puternică! A luptat cu viața până la vârsta de doi anișori...

– Și din cauza lui Sally l-ai suportat pe Steve atâta vreme?

— Da. Aveam atât de puțin bani. Abia aveam din ce trăi. Lui Sally îi trebuia multe medicamente, perioade lungi de spitalizare. Steve mă amenința în toate felurile să nu-l părăsesc.

— Așa că ai rămas.

Îi întoarse fața spre el.

— Îți mulțumesc că mi-ai vorbit despre asta, Lee. Dar acesta este trecutul. Orice ți-ar fi făcut Perry, s-a terminat.

Dacă ar fi adevărat! Poate că, sigură de dragostea lui, va reuși să-și reconstruiască viața, să iubească din nou.

Când ajunseră acasă, destupară o sticlă de șampanie pentru a-și sărbători logodna. În timp ce sorbea din licoarea limpede, cu privirea cufundată în ochii bărbatului iubit, Lee își spuse că în sfârșit era și ea fericită.

*

* *

Totuși, acest moment de fericire fu eclipsat de o altă clipă de bucurie pură, când Mark îi puse pe deget inelul de aur.

De comun acord, optaseră pentru o căsătorie civilă la Walgett. Părinții lui Lee, ușurați că în sfârșit fiica lor a revenit pe drumul cel bun, asistară la ceremonie. Trebuia

totuși să se întoarcă imediat la Orange, pentru a se ocupa de copiii lui Grace, fiica lor cea mare, care urmau să nască de pe o zi pe alta.

– Sper că în curând vom veni să avem grijă și de copiii voștri, îi zise tatăl ei.

La aceste cuvinte, Mark o strânse de mână, dar Lee îi adresă doar un zâmbet timid.

– Aceasta este și intenția noastră, spuse Mark adresându-i-se socrului său. Pregătiți-vă însă să înfrunțați o adevărată ceată!

Lee și Mark nu abordaseră subiectul, dar se subînțelegea că amândoi doreau copii. Și apoi, Lee trebuia mai întâi să depășească dificultățile și să alunge vechile coșmaruri pentru a putea trăi o căsnicie fericită și normală.

– Nu-i așa, doamnă Laskin?

Doamna Laskin... Doar cu câteva minute în urmă, se mai numea încă Alita Coulthard Perry. Acum, scăpase de un nume detestat, iar cel pe care-l purta o umplea de mândrie.

Tatăl său o sărută pe obraz.

– Trebuie să plecăm, draga mea.

– Nu rămâneți la petrecere?

– Regretăm sincer, Lee, se scuză mama ei sărutând-o și ea. Dar te lăsăm pe mâini bune!

Lee își conduse părinții până la mașină și-i privi îndepărtându-se abia reținându-și lacrimile. Se simțea nespus de fericită, asemenea unui copil, că reușise să le dăruiască atâta bucurie.

– Vei vedea, îi spuse Mark, ghicindu-i gândurile, cât vor fi de mândri atunci când le vom dăruii nepoți!

Deodată, o îndoială încolți în mintea ei.

– Mark... te-ai căsătorit cu mine... doar ca să-ți dăruiesc copii?

Râsul lui vesel făcu să se întoarcă spre ei câteva capete.

– Dumnezeuule, nu! Și chiar dacă n-am avea nici unul, voi continua să fiu bărbatul cel mai fericit din lume! Am vorbit despre asta de față cu părinții tăi pentru că părea că nimic nu-i interesează mai mult.

Cei mai mulți dintre invitați trebuia să vină la Mundoo Run, unde Mark organizase o petrecere. Pregătirile fuseseră făcute în cel mai mare secret, pentru a-i face Alitei o surpriză.

Când aceasta descoperi ce devenise parcul din fața casei, nu-și putu reține un strigăt. Ghirlandele de trandafiri galbeni și panglici transformaseră această parcelă de pământ australian într-un colț de Texas. Sub un cort imens, bufetul se prăbușea de atâtea bunătăți, specific texane.

Mark îi arătă grătarul uriaș unde se preparau fripturile învelite în *tortillas*, ca și la Dallas. Pentru a-i ajuta să nu-și

piardă răbdarea, musafirilor li se oferă *chalupas*, un fel de clătite umplute cu fasole și brânză, și condimentate cu un sos picant.

– Este un grătar în cea mai pură tradiție texană! declară Mark.

– Presimt că voi fi mereu surprinsă având ca soț un cowboy australian!

Ceva mai târziu, în timp ce Lee bea o bere rece pentru a-și răcori gura incendiată de sosul picant, Cheryl, care era din ce în ce mai rotunjoară, veni s-o îmbrățișeze.

– Sunt atât de fericită, Lee. Știam că tu și patronul sunteți făcuți unul pentru altul.

– Mi-a trebuit ceva timp ca să mă conving. Data viitoare am să te ascult.

Cele două femei mai pălăvrăgăriră o vreme. Ca întotdeauna, Cheryl cunoștea pe toată lumea și o prezentă pe Lee invitaților pe care aceasta încă nu-i cunoscuse.

– Cine este blondă aceea? întrebă ea, văzându-l pe Mark vorbind cu o femeie înaltă și frumoasă, îmbrăcată în niște blugi mulați și o bluză albă transparentă.

– Adora Hamilton, se strâmbă Cheryl. Locuiește la Dingo Crossing. Înainte să apari tu, era prima pe listă.

Lee afișă o expresie detașată, dar simți o strângere de inimă.

– N-o să-mi spui acum că ești geloasă! glumi prietena ei. Doamne, cât poți fi de îndrăgostită!

– Da...

Degeaba o asigură Cheryl că n-are de ce să se teamă de Adora Hamilton, Lee se simți ușurată când Mark reveni lângă ea.

– E-n ordine? întreabă el.

– ...Da.

– Dar?

– De ce mă întrebi?

– Din cauza expresiei tale.

El își plimbă privirea prin încăpere și se opri când o văzu pe Adora.

– Aha, am înțeles... Fii liniștită, n-a fost niciodată nimic serios între noi. Este cam aiurită!

– Mă bucur să constat că nu-ți plac blondele proaste, zâmbi Lee, rușinată un pic de reacția ei.

El o strânse la piept.

– Prefer brunetele.

Cum el încerca s-o sărute discret pe gât, ea încercă să se îndepărteze.

– Mark! Ne vede toată lumea!

– Ar fi timpul să ne refugiem acolo unde nimeni nu ne poate vedea, îi sugeră el cu o voce insinuantă.

– Dar... noi suntem gazde, protestă ea, dintr-o dată în panică. Nu putem pleca așa!

– Suntem de asemenea și tineri căsătoriți și avem dreptul să dispărem în noapte.

– Și unde să mergem?

Urmarea logică a ceremoniei și a petrecerii era firește voiajul de nuntă. Dar se apropia tunsul oilor și Lee se gândise că Mark nu va avea timp pentru așa ceva. Își dădea seama că ea se bazase pe acest răgaz pentru a se obișnui cu noua ei situație.

– În voiaj de nuntă! Să mergem să ne schimbăm. Ray și Mouse se vor ocupa de toată lumea.

În drum spre casă, Lee fu conștientă de privirile cu subînțele care-i însoțeau și surprinse o licărire de gelozie în ochii Adorei Hamilton. Se înfioră ușor; va fi mai greu decât bănuise să învețe să creadă într-un bărbat. Steve reușise atât de bine s-o facă să se îndoiască de ea însăși încât nici nu-și putea imagina că ar putea să fie preferată unei frumuseți precum Adora.

Până în prezent, își păstrase camera ei, Mark acceptând să fie așa până la căsătoria lor. Curând însă va trebui să împartă aceeași cameră... Se strădui din răspuțeri să-și învingă temerile: îl iubea pe Mark și va fi soția lui din toate punctele de vedere...

Mark intră în cameră fără zgomot. Neliniștea care întunecase chipul Alitei îl surprinse.

– Sper că nu regreti nimic? spuse el pe un ton ce se voia lejer.

– Nu. Niciodată.

– În acest caz, să plecăm. Nu-i nevoie să-ți mai faci bagajele, Cheryl a pregătit toul în timp ce noi eram la Walgett. Sunt toate afară.

Încrezătoare în priceperea lui Cheryl, își scoase rochia de dantelă și jupoanele. Neștiind unde o va duce Mark, își puse fusta-pantaloni galbenă cumpărată la sugestia lui Cheryl chiar înainte de nuntă, destul de drăguță și practică pentru a se adapta oricăror împrejurări.

Mașina de teren era parcată afară, împodobită cu tradiționalele panglici galbene. Lee își imaginase, sau măcar sperase, că se vor căsători în cursul dimineții și că, întorși la Mundoo Run, viața își va relua cursul normal...

Și acum, nimic nu mai era ca înainte: nu mai era administratoarea proprietății, ci doamna Mark Laskin...

O ploaie de orez se abătu asupra lor. În timp ce corul invitaților le ura noroc, Mark porni motorul și demară, lăsându-i să petreacă în continuare singuri.

– Unde mergem?

– Vei vedea. Nu prea departe.

Drumul pe care o luase Mark i se părea cunoscut. În jurul lor se întindeau câmpiile pe care ploile recente le înverziseră. Din când în când, treceau pe lângă turme de oi sau pe lângă doi-trei canguri care-i priveau cu ochii lor de căprioară, arătându-se indiferenți față de aceste ființe zgomotoase.

Dar pe Lee n-o interesa peisajul. Degeaba se străduia, vechea ei panică încolțea și câștiga teren. Își reproșa că nu prevăzuse această „lună de miere”. Ar fi putut să se pregătească în loc să se lase surprinsă...

Tânăra soție își privi pe furiș soțul, ale cărui mâini se odihneau pe volan. Stătea drept și părea perfect în largul lui. Lee se mustră pentru starea ei. Ar trebui să aibă încredere în el, acum mai mult ca niciodată.

– Ne apropiem, spuse el zâmbindu-i.

– Am impresia că ne aflăm pe drumul spre Robina.

– Fierbinte! încuviință Mark încetinind.

Nu departe, apăru în zare cabana în care își găsiseră refugiul de ploaie.

– Aici?

El dădu din cap și o ajută să coboare.

– Hotelul dumneavoastră, doamnă, spuse el, când ajunseră în fața cabanei.

În timp ce ea îl bănuia că-și pierduse mințile, el deschise ușa. Pereții de lemn fuseseră revopsiți în alb, pardoseala acoperită cu un covor nou, și patul era refăcut cu lenjerie și cuverturi noi.

– Ai făcut asta pentru mine! murmură ea, tulburată.

– Da. M-am gândit că ar fi locul ideal pentru a ne începe viața în comun.

Lee rămase nemișcată, ezitantă. Ultima oară când fuseseră aici, el n-avea nici un drept asupra ei. Acum...

Vru să înainteze, dar Mark o opri. Fără să-i lase timp să se mire, o ridică în brațe. În ciuda temerilor care o asaltau, ea izbucni în râs.

– Ce faci?

– Te trec pragul, doamnă Laskin.

Ajunși înăuntru, el o lăsă jos cu grijă. Privirile li se întâlneau. Instinctiv, Lee se înclină spre el. Incapabil să mai aștepte, Mark o prinse și o strânse la piept.

Lee își simțea inima bătând cu putere. Era oare teama, sau efectul apropierei de el, n-ar fi putut spune.

– Miroși frumos, a flori de portocal... îi șopti el.

– Este parfumul meu.

Îl alesese pentru ceea ce simboliza acest parfum, virginitatea. Deși neliniștită de a intra în rolul tinerei căsătorite, rămăsese totuși foarte sentimentală.

– Are și o ușoară mireasmă de lămâie, și... ia să vedem... de tine! spuse el, adulmecând-o.

– Mă bucur că-ți place.

Expresia lui deveni mai gravă.

– Totul la tine îmi place. De aceea m-am căsătorit cu tine.

O prinse de bărbie și o sărută pe buze.

Ceea ce începuse ca un joc, luă în curând o întorsătură mai serioasă. Îi simți gustul gurii, aprimea bărbii care începuse deja să crească... Un val de căldură se răspândi în întreaga ei ființă.

– Mmm... gemu ea.

El își strecură mâinile pe sub bluza ei, pe pielea caldă. O strânse cu putere și o simți arcuindu-se spre el. O sărută atunci cu vârful buzelor și se îndepărtă.

– Ce se întâmplă?

De data aceasta, Lee nu mai suporta ca el să se îndepărteze. Îl dorea, îl dorea cu ardoare... Și dorința aceasta era atât de violentă încât uitase să-i mai fie teamă.

– Nimic. Tocmai mi-am amintit că proviziile noastre au rămas în mașină.

Alitei îi venea să strige: „Nu mă lăsa, nu pleca, totul va fi bine”... Dar buzele-i erau încleștate. Ce se va întâmpla dacă îl va provoca și după aceea nu va fi în stare să meargă până la capăt? Totuși, o parte din ea ar fi vrut ca el să-i arate mai puțină solitudine și să facă dragoste cu ea, chiar acum, în timp ce dorința care o cuprinsese alungase temerile...

Niciodată Steve n-o făcuse să simtă asta. Niciodată nu-l interesase ce simțea ea. Nu știa să recunoască decât spaima ei sau eforturile pe care le făcea pentru a-i potoli furia. Și atunci devenea și mai violent...

Și iată că, de îndată ce trupul ei ardea de dorință pentru Mark, amintirea lui Steve ieșea la suprafață. De ce n-o lăsa în pace nici acum?

Capitolul 7

Mark deschise ușa cu o lovitură de picior.

– Ai adus mâncare pentru o întreagă armată! spuse Lee ajutându-l să pună pachetele pe masă.

Remarcă o cutie de caviar și, dintr-o pungă, ieșea gâtul unei sticle de șampanie.

– Cum aici nu există frigider, am luat mai ales ceea ce se conservă mai bine.

– Acum știi, zise Lee ironic, că șampania și caviarul pot fi păstrate multă vreme fără să se strice!

El o ridică, prinzând-o de talie și o învârti prin aer.

– Totul este în onoarea celei mai frumoase zile din viața noastră!

De îndată ce picioarele-i atinseră pământul, ea se îndepărtă și începu să deschidă pungile cu provizii. Mark o privi un timp ce așeza, grijulie, totul pe micul raft fixat pe perete.

– O să terminăm de aranjat mai târziu, zise el în clipa când ea vru să pună pe raft caviarul.

Și-i luă cutia din mână. Dumnezeu! N-o să-și țină promisiunea. Văzu cum o învăluie într-o privire arzătoare, plină de dorință... Dar ea nu era pregătită!

– Eu... unde este baia? întrebă ea, cuprinsă de panică.

După zâmbetul pe care i-l adresă în loc de răspuns, ea își dădu seama că el înțelesese starea ei.

– Aici nu există așa ceva. Toaleta se află în spatele cabanei. Este curată și am pus să se verifice să nu existe nici păianjeni, nici șerpi. Ca să ne spălăm, avem un pârlăuș la capătul potecii.

Lee ieși imediat din încăpere și se îndreptă către pârlăușul pe care i-l indicase Mark. O dată în plus, fugea de el...

Ajunse în sfârșit la pârlăușul ce șerpuia pe fundul unei albie înguste. Se opri, înseninată de frumusețea și pacea care domnea aici. Se sprijini de trunchiul unui copac și respiră adânc. În liniștea dinaintea apusului, natura era plină de viață. Alita observă cangurii care treceau fără să le pese de prezența ei și, pe jos, papagalii cu coadă roșie care trănăneau scotocind pământul în căutare de insecte...

Cât de mult îi plăcea câmpia aceasta nesfârșită și Mundoo Run. Dar bărbatul acesta ieșit din comun care era proprietarul domeniului? Da, îl iubea. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva atât de generos, de afectuos. La fel ca ea, iubea ținutul acesta și frumusețea lui. Erau făcuți unul pentru altul...

Atunci, de ce mai întârzia aici când el o aștepta?

Mark scosese masa afară, o acoperise cu o față de masă în carouri, și acum așeza tacâmurile pentru două persoane. Când ea se apropie, trase un scaun și-i zâmbi. Apoi umplu două cupe de șampanie și, după ce i-o dădu pe a ei, spuse, ridicând paharul:

– Pentru fermecătoarea mea soție!

Ea se înroși, și după prima înghițitură, puse cupa jos.

– Mark... de ce te-ai căsătorit cu mine?

– Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

– Dar de ce te-ai îndrăgostit de mine?

– Ah! Doamna dorește complimente!

– Nu, mă întrebam, pur și simplu. N-ai făcut-o din milă, nu-i așa?

Mark izbucni într-un hohot de râs limpede, al cărui ecou se răspândi în jur.

– Din milă! Aș fi făcut un act de caritate dacă deveneam un amant pasionat care să te scape de inhibițiile tale! Nu, m-am căsătorit cu tine din motive mai puțin altruiste!

– Care?

– Te doream, răspunse el jucându-se cu piciorul cupei. Dar sexul nu este totul, eu caut o soție care să-mi împărtășească toate pasiunile. Mundoo Run, de exemplu, reprezintă pentru mine o adevărată vocație, va trebui să iubești acest loc la fel ca mine. Și va trebui să te resemnezi

cu nebuniile mele, cu orele nesfârșite pe care le petrec în laboratorul meu căutând soiul potrivit de iarbă care să rețină apa în sol.

— Dar asta este o cercetare foarte importantă, nu o nebunie!

— Iată ce-mi place la tine! exclamă el, cu o privire strălucitoare. Tu îmi iei munca în serios, spre deosebire de domnișoara Hamilton, care califică încercările mele drept o joacă de copii.

Lee nu se putu abține să râdă.

— Chiar așa? A spus asta?

— Sunt propriile ei cuvinte. Așa că ai avantaj două puncte. Ești frumoasă fără să fii egoistă, ceea ce este o raritate. Și apoi, *cred* că mă iubești...

Ridică privirea ca pentru a căuta în ochii ei confirmarea.

— Da, Mark. Din acest punct de vedere, n-ai de ce să te temi. Te iubesc. Nu mă descurc prea bine, desigur, dar te iubesc de la prima noastră întâlnire.

— Și mai este un motiv.

— Care?

Mark îi luă mâna.

— La fel ca mine, și tu cauți o relație durabilă. Nu m-aș fi putut căsători niciodată cu o femeie care s-ar gândi că, dacă nu merge căsnicia, există divorțul. Am fost martorul nefericirii părinților mei, am fost prins între două focuri,

și mi-am jurat că nu voi permite niciodată ca un copil să mai îndure aceeași soartă... Dar să nu mai vorbim despre trecut. Să bem mai degrabă pentru viitor!

De data aceasta, Lee ridică paharul cu entuziasm. Sentimentul de ușurare pe care i-l provoca șampania îi dădu o idee: poate că dacă va bea un pic mai mult va avea curajul necesar ca să i se dăruiască...

Când întinse cupa pentru a treia oară ca să-i fie umplută, Mark i-o luă din mână.

– Te temi atât de tare de mine încât preferi să te îmbeți?

În culmea disperării, Lee încuviință din cap.

– Nu este vina ta... Te iubesc mult. Doar că...

– Nu-ți fie teamă. Ți-am promis că n-o să te forțez. Îmi voi ține cuvântul.

– Chiar și acum?

– Chiar și acum, o asigură el ridicându-se. Am face bine să ascundem mâncarea dacă nu vrem să oferim un festin cangurilor. În rest, vom aștepta până mâine.

Se înnoptase și luna își răspândea lumina argintie peste câmpuri, transformând totul într-un tablou feeric. În întuneric, se auzeau bătăi de aripi, tot felul de alte zgomote, foșnete slabe sau țipătul unei păsări. Pământul trăia și respira. Niciodată Lee nu simțise cu atâta intensitate că o parte a acestei vieți se manifesta și în ea. Rămase multă vreme afară.

În spatele ei, ușa se întredeschise.

– Vino să te culci! spuse Mark încetișor.

Ea se supuse. În noaptea aceasta, cabana nu mai semăna deloc cu aceea pe care o cunoscuse prima oară. Cuverturile și saltelele noi, cearșafurile răcoroase, dădeau încăperii un ușor aer de lux. Mark aprinsese o lampă cu petrol care își răspândea peste tot lumina aurie.

El era deja în pat, cu torsul gol, sprijinit într-un cot de perete. O privi dezbrăcându-se.

– Ai un corp magnific, spuse el cu o voce răgușită.

Lee rămase nemișcată, îmbrăcată doar în chiloți fini de dantelă lila și un sutien asortat. Pieptul îi sălta în ritmul sacadat al respirației.

– Unde este cămașa mea de noapte?

– N-ai nevoie de ea. Noaptea este caldă.

Înainte să-și scoată și lenjeria, Lee stinse însă lampa. Apoi, cum n-avea încotro, se îndreptă spre pat unde Mark dăduse la o parte cearșaful așteptând-o.

Ea veni să se întindă lângă el, și picioarele li se atinseră. Descoperi, șocată, că nici el nu mai purta nimic. Se îndepărtă spre marginea patului, ca să lase între ei cât mai multă distanță.

Mark rămase o vreme nemișcat, apoi o atinse ușor pe coapsă.

– Nu poți să rămâi așa, nu-i prea confortabil.

Reacția ei fu ca o undă electrică. Respirația i se accelerează. Trebui să-și adune tot curajul și voința ca să nu sară jos din pat.

- Nu, mă simt foarte bine, te asigur.
- N-ai să mă convingi, zise el pe un ton ironic.
- Lee se rostogoli atunci pe spate.
- Așa-i mai bine?
- Mult mai bine.
- Urmă o tăcere prelungită.
- Te-ai speria foarte tare dacă te-aș săruta?
- Nu.

Răspunsul o surprinse chiar și pe ea. Atingerea trupului lui îi trezea senzații pe care prefera să nu le analizeze, dar pe care nu putea să le ignore.

El se ridică într-un cot și se aplecă spre ea. În lumina lunii, trăsăturile lui păreau sculptate în piatră. Dar când buzele li se întâlneau, sărutul lui nu mai fu acela al unei statui.

Mai întâi, semănă cu atingerea unei aripi de fluture, apoi deveni mai insistent. Încetul cu încetul, în trupul Alitei se răspândi un val de căldură. Și, instinctiv, îi răspunse cu aceeași pasiune.

Deodată însă, cum el devenea din ce în ce mai lacom, mai îndrăzneț, ea simți o amenințare și-l respinse cu amândouă mâinile. Asemănarea dintre insistențele lui Mark și forța brutală a lui Steve îi trezea amintiri care-i dădeau o stare de panică, o stare cu atât mai de necontrolat cu cât era irațională...

- Te rog, nu...

El se îndepărtă imediat. Lee și-l imagină frustrat, furios...

– Mark, îmi pare rău, eu... Ești dezamăgit, nu-i așa?

– Aș minți dacă aș afirma contrariul. Știam însă că va fi nevoie de timp. Nu vreau să te rănesc. Ascultă-mă, Lee: dacă nu vrei să facem dragoste, voi aștepta să iei tu inițiativa.

Steve n-ar fi încurajat niciodată o asemenea idee. În pat, ca și în alte ocazii, el prefera poziția dominantă. Alita se ridică un pic pe pernă și-l privi temătoare pe Mark.

– Să faci doar ce-ți va dicta instinctul, spuse el. Nu-ți fie teamă, nu sunt de sticlă ca să mă sparg.

Doar gândul că acest corp tare ca piatra ar putea fi fragil o făcu să râdă. Își strecură mâna sub cearșaf și o puse pe pieptul lui. Întunericul părea să-i mărească sensibilitatea degetelor; atingerea pielii ferme și elastice, acoperită cu puțin păr, era excitantă...

Cum el rămânea nemișcat, ea îndrăzni să se aventureze mai departe, dând mângâierilor o notă mai hotărâtă. Doar răsuflarea sacadată a bărbatului trăda efectul acestei explorări. Avea abdomenul plat și părul de pe piept desena un triunghi înainte de a se lărgi din nou într-un covor mai gros... Când ea își rătăci degetele, el respiră profund. Lee își dădu seama că el nu mai putea aștepta mult timp. Și, brusc, se hotărî. Orice ar face, va fi bine. Vor face dragoste și nimic altceva nu mai conta. El n-o va face să sufere...

– Mark, iubește-mă, șopti ea.

– Ești sigură?

– Absolut.

Cu un geamăt surd, el se rostogoli peste ea și o cuprinse în brațe, lipindu-și trupul de al ei. Dar chiar și atunci, el se mai asigură o dată că ea este pregătită înainte de a o avea.

Aceasta era oare dragostea, această contopire sublimă a două trupuri și a două suflete? Niciodată nu mai cunoscuse un asemenea extaz. Și încă Mark continua s-o poarte cu el spre înălțimi ametoitoare, în locuri rezervate doar vulturilor, plutind pe acei curenți invizibili cu aripile desfășurate, într-o comuniune totală cu elementele naturii...

– Nu știam că poate fi așa, mărturisi ea după aceea, când stăteau din nou întinși unul lângă altul.

– Va fi întotdeauna astfel, dacă îmi acorzi încredere.

– Întotdeauna... murmură ea strecurându-și mâna în mâna lui, ca pentru a pecetlui un pact.

*

* *

Dimineață, Lee se trezi cu impresia că în viața ei se întâmplase ceva perfect. Întoarse capul și-l văzu pe Mark. Își aminti: în noaptea aceasta, devenise soția lui, și nu se mai temea că-l va dezamăgi.

El deschise ochii și-i zâmbi.

– Bună dimineă, doamnă Laskin!

– Bună dimineă, domnule Laskin!

– La ce te gândești?

Ea roși.

– Mă întrebam ce-o să facem astăzi.

Zâmbetul lui Mark deveni mai larg și-și puse un braț posesiv peste pântecul ei.

– Am o idee...

Aseară, aceste simple cuvinte ar fi fost de-ajuns s-o facă să tremure, dar în dimineăta aceasta, Lee era o altă femeie, transformată de dragoste. Își înnodă brațele pe după gâtul lui.

– Nu văd, zău, care ar fi aceea...

El începu atunci să-i arate și, cum de data aceasta putea să i se dăruiască fără rezerve, abandonul ei îl umplu de bucurie.

– Hei! Înveți repede!

– Am cel mai bun profesor!

*

*

*

Mult mai târziu, ieșiră din cabană și luară micul dejun la umbra copacilor. Niciodată Lee nu cunoscuse o asemenea fericire.

Merseră apoi până la pârâu, a cărui apă răcoroasă era ispitoare sub razele deja arzătoare ale soarelui.

– Dacă am înota? sugeră Mark. Nu-i nici un pericol.
Lee scutură din cap.

– Cheryl nu mi-a pus în bagaje costumul de baie.

– Nici eu n-am. Așa că suntem la egalitate.

Imediat, el își scoase cămașa, dezvelindu-și torsul bronzat ce strălucea în soare, dar când își duse mâna la curea pantalonilor, ea întoarse capul.

– Aseară, nu erai așa de timidă.

– Era altceva. Era întuneric și...

Nu-și încheie fraza. Cum să-i explice dorința fierbinte care o cuprinsese văzându-l dezbrăcându-se? Hotărât lucru, se schimbase mult în decursul doar al unei nopți.

– Vino! îi strigă Mark, intrat în apă până la brâu.

Cum el se îndepărta către celălalt mal, Lee se dezbracă la rândul ei și plonjă în apă. Deodată, el apără în spatele ei și o cuprinse în brațe. Atingerea celor două trupuri umede le trezi valuri de dorință.

– Ești fericită? întrebă el sărutând-o.

– Incredibil de fericită, răspunse ea.

Ieșiră pe mal și, la umbra copacilor, făcură iarăși dragoste, pe cămașa lui Mark, pe care acesta o întinsese pe jos în loc de covor.

La prânz, mâncară un pește pescuit de el și fript chiar acolo. Mâncară cu degetele și-l stropiră cu șampanie. Raiul trebuie să fi fost astfel, se gândi Lee, cu inima plină de dragoste privindu-l pe minunatul ei iubit adormit la umbră...

După-amiază, porniră spre cabană, dar la un moment dat, luând-o de mână, Mark o conduse într-o direcție opusă.

– Vreau să-ți arăt ceva.

După un drum destul de lung prin câmpie, ajunseră la un pâlc de eucalipti cu crengile dezgolate.

– Aici era ascunzătoarea mea când eram copil. Vreau să-mi cunoști toate secretele.

Lee simți un nod în gât; cât timp va mai putea să i le ascundă pe ale ei?

Unul dintre copacii bătrâni avea o formă mai ciudată, răsucită și pe scoarța lui erau scrijelite niște litere: „TL o iubește pe AH”.

– Adora Hamilton?

– Aveam opt ani. Îi făceam curte ca să mă lase să călăresc pe calul ei.

Ce s-ar fi ales de această dragoste din copilărie dacă Mark n-ar fi fost dus de aici de către mama lui? La ce bun însă asemenea gânduri? se muștră Lee. Mark o adusese până aici tocmai pentru a-i dovedi că n-are de ce să se teamă de Adora Hamilton.

Totuși, starea de stinghereală care o cuprinsese nu se risipi atât de repede. Totul era prea perfect. Mark o iubea, ea îi dovedise că poate să răspundă la dragostea lui. Presimțea că se va întâmpla ceva care să distrugă această armonie...

Și într-adevăr, în drum spre cabană, liniștea lor se spulberă. La orizont, Mark zări silueta unui călăreț ce venea spre ei.

– Este Bill Drury, unul dintre ciobanii mei.

Călărețul îi ajunsese chiar în dreptul cabanei.

– Bună ziua, stăpâne. Doamnă Laskin...

Își atinse cu degetele marginea pălăriei.

– Ce se întâmplă? întrebă Mark, alarmat.

– Deocamdată nimic, stăpâne. Dar Ray este îngrijorat, vă roagă să-l scuzați și ar vrea să știe dacă ați putea să vă întoarceți diseară în loc de mâine.

Lee și Mark se priviră îngrijorați. Ray nu era omul care să le întrerupă luna de miere dacă n-ar fi fost vorba despre o problemă gravă.

– Ți-a spus de ce? îl întrebă Lee.

– Este vorba despre soția lui. Are necazuri cu bebelușul. Au chemat doctorul, dar Ray se teme că vor trebui să plece la oraș și ar prefera ca dumneavoastră să fiți acasă.

Reacția lui Mark nu se lăsă așteptată.

– Du-te înainte. Încarc și eu mașina și venim.

După ce Bill se îndepărtă, intrară în cabană și începură să-și strângă lucrurile în tăcere.

– Sper că nu ești prea dezamăgită? întrebă Mark îndată ce ieșiră în șosea.

– Este și luna ta de miere, și prefer să fiu acolo în cazul că Cheryl ar avea nevoie de ajutor.

Drumul îl făcură într-un timp record. De îndată ce ajunseră, Lee se duse la casa administratorului. O găsi pe Cheryl culcată.

– Cum te simți?

– Rău. Dar mă bucur că ești aici.

Îi luă mâna prietenei sale.

– Oh, Lee, nu vreau să i se întâmple ceva copilului!

– Totul va fi bine, o asigură Lee, încercând să se convingă pe sine.

Nu uitase de groaza prin care trecuse când aflate că propriul ei copil este în pericol. Dar acum nu trebuia să se gândească la asta, Cheryl avea nevoie de ea.

– Ce-a spus doctorul?

– Mi-a ordonat să stau culcată. A fost cam acum vreo oră și nu părea prea îngrijorat. Dar m-a sfătuit că, la cel mai mic semnal, să mă duc la spital.

– Nu-ți fie teamă, dacă ar fi fost ceva grav, bănuiesc că ar fi rămas aici.

– Nu voia să plece, dar un om a căzut sub un tractor și n-a avut încotro.

Lee rămase alături de Cheryl până ce aceasta adormi, apoi se strecură afară și se duse acasă. Din birou, se auzeau vocile lui Mark și Ray. Poate că acesta va putea să-i spună mai multe despre ce spusese doctorul. Dar când deschise ușa, Mark se întoarse spre ea, cu o privire acuzatoare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea privind-i pe rând, fără să înțeleagă.

– Iată ce s-a întâmplat! răspunse Mark aruncându-i pe masă un carnet de cecuri.

Ea își plecă privirea și se făcu lividă: talonul arăta o sumă considerabilă, plătită lui Steve Perry și avea data de ieri.

– Steve a fost aici?

– Nu știai? Ei bine, da, a revenit. I-a spus lui Ray că ne-am înțeles să-i mai dăm un al doilea cec.

Ray încuviință din cap.

– N-am știut ce să fac; lui Cheryl îi era rău și... și apoi, el părea atât de sigur pe el. A afirmat că patronul i-a plătit deja jumătate și că eu trebuie să-i dau restul. Verificând în registre, am dat într-adevăr de urma primului cec. A propus chiar, la un moment dat, să aștepte până vă întoarceți. Și când mi-a spus așa, n-am mai fost bănuitor.

Steve era într-adevăr viclean. Știind că nunta avusese loc, și-a calculat vizita la minut... Lee se prăbuși într-un fotoliu. Îl simțea pe Mark suspicios.

– Jur că n-am știut nimic.

– Te cred, spuse Mark. Dar tipul acesta n-are de gând să se oprească.

Ridică receptorul.

– Ce faci?

– Sun la poliție.

Dacă Steve intra după gratii, scandalul va izbucni și nu va ezita să-și pună în practică amenințarea de a dezvălui totul din trecutul Alitei...

– Nu, nu face asta! îl imploră ea. Să nu ne mai gândim la el. Poate că deja este departe.

Mark puse foarte încet receptorul în furcă apoi se întoarse spre Ray.

– Poți să ne lași singuri o clipă?

Ray ieși din încăpere, vizibil grăbit să ajungă la căpătâiul soției sale. Atunci, Mark își cufundă privirea în ochii Alitei.

– O să-mi spui în sfârșit de ce ții atât de mult să-ți menajezi fostul soț?

Nu-i lăsa timp să răspundă.

– Pentru că încă îl mai iubești, nu-i așa? Încă îl mai iubești...!

„Nu! Nu înțelegi!” Strigătul ei rămase însă nerostit. Nu mai putea să dea înapoi, trebuia să-i spună toată povestea, până în cele mai sordide amănunte...

Tocmai în clipa aceea, Ray năvăli în încăpere.

– Îmi pare rău, stăpâne, dar trebuie s-o ducem pe Cheryl la spital. Mă tem că va pierde copilul...

Capitolul 8

Cheryl deschise ochii:

– Copilul este bine?

– Da, draga mea. Poți să dormi.

Imaginea lui Ray aplecat tandru asupra soției lui o făcu pe Lee să aibă o strângere de inimă. Ieși discret din încăpere pentru a-i lăsa singuri și se îndreptă spre sala de așteptare. Curând, Ray o conduse până la hotelul unde va sta până când Cheryl se va restabili.

După aceea... nu știa ce va mai face. Acuzația lui Mark încă o mai urmărea. Nu putea înțelege că dacă l-ar mai fi iubit pe Steve, n-ar fi putut să se căsătorească cu el?

Tocmai se pregătise să-i explice când Ray o întrerupsese. Și atunci, uitând de propriile ei probleme, se oferise s-o însoțească pe Cheryl la spital. Bagajele care fuseseră pregătite pentru luna ei de miere fură încărcate imediat în mașina administratorului care nu-și ascundea recunoștința.

– Îți mulțumesc că vii cu noi. Te vei putea ocupa de Cheryl în timp ce eu conduc. Bill va trimite un mesaj radio la Dingo Crossing pentru ca doctorul să vină și el la Walgett.

Lee se dusesese la casa familiei di Falco și pregătise o valiză pentru Cheryl.

– Îmi este tare rușine că provoc atâtea probleme, spuse aceasta.

– De data asta, vei fi și tu subiect de discuții!

Starea drumului transformase călătoria într-un adevărat coșmar. Până la urmă, ajunseră la destinație și doctorul declară că viața copilului nu era amenințată, dar că trecuseră pe lângă un mare pericol.

– O vom păstra câteva zile sub observație.

Pe fruntea lui Ray apărură cute.

– Eu nu pot să rămân, doctore. Mai avem un copilăș acasă.

Lee nu șovăi nici o clipă.

– Mă voi ocupa eu de ea, Ray. În momentul acesta, nimic nu mă reține la Mundoo Run, treburile sunt făcute.

– Dar... luna ta de miere?

– Mark va înțelege.

– În locul lui, spuse Ray, aș fi furios. Dar pentru mine și Cheryl, este un noroc să te avem alături.

– Atunci, să nu mai discutăm.

În realitate, Lee găsisese astfel un motiv plauzibil pentru a întârzia explicația pe care avea să i-o dea lui Mark. Era un moment de care se temea, deși știa că nu există alt mijloc de a-i recâștiga încrederea.

Îl sună pe Mark ca să-l anunțe că va rămâne la Walgett câteva zile. La telefon, acesta rămase rece și distant, interesându-se doar de starea lui Cheryl și a copilului. Când Lee îl întrebă dacă nu-l deranjează absența ei, răspunsul lui căzu sec:

— Nu. Este o idee excelentă! Aceasta ne va da timp de gândire.

Lee simți de parcă ar fi străpuns-o cu un pumnal. La ce să se gândească? Regreta oare deja căsătoria lor astfel încât să vrea să-i pună capăt?

— Te iubesc, reuși ea să spună.

Și închise imediat telefonul, fără să aștepte răspunsul lui. În aceeași clipă, Ray ieși pe culoar.

— Gata?

— Da. Cum se simte Cheryl?

— Se odihnește. După spusele doctorului, asta este cel mai bine să facă acum. A fost cât pe ce să piardă copilul. Dacă n-am fi ajuns la timp...

— Dar am reușit să ajungem! îi reaminti Lee pe un ton vesel.

Ray o luă de mână.

— Ce-am fi făcut fără voi? Ce-ar fi făcut Cheryl fără tine? Încep să-l înțeleg pe patron: ai o inimă mare uite-așa!

Lee oftă profund.

— Ești obosită? o întrebă Ray.

— Nu. Mă gândesc la banii pe care Steve a reușit să ți-i sustragă.

– Dacă pun mâna pe escrocul ăsta...! Eu chiar am crezut în povestea lui!

– Nu este vina ta. Aveai propriile tale griji și Steve Perry știe să profite de situație și să înșele oamenii!

„Pe mine mai întâi”, se gândi ea.

– Fie, dar dacă-l prind...

Amenințarea lui rămase în suspensie. Se opriseră în fața hotelului, și Lee descoperi cu stupefație că era același unde Mark și ea își petrecuseră prima noapte împreună. Rezistă cu greu dorinței de a-i cere lui Ray să găsească alt hotel. Dar ce explicație i-ar fi putut da? Ironia sortii vru să i se dea aceeași cameră. Ajunsă înăuntru, abia își reținu lacrimile. Nu, căsnicia lor nu se sfârșise, atâtea alte cupluri trec probabil prin asemenea etape dificile...

Dar în cazul de față, nu era vorba de lucruri obișnuite. Mark credea că se căsătorise cu el numai pentru a-i da lui Steve acces la conturile lui din bancă. Și ea nu făcuse nimic ca să-i corecteze această impresie. Poate că pentru Mark, temerile și spaimile ei erau destinate să-l înșele mai bine? Regreta el oare acum răbdarea pe care o avusese cu ea și grija pe care i-o purtase? Vru să-i telefoneze ca să se lămurească în această privință, dar amintirea tonului lui rece o opri. Dacă refuza cumva s-o asculte și-i spunea să nu se mai întoarcă?

Distrusă de această îndoială, refuză invitația pe care i-o făcu Ray pentru cină.

- O să mă mulțumesc să mănânc un sandviș în cameră. Ziua fusese extrem de obositoare.
- În cazul acesta, o să mănânc și eu ceva în drum spre spital când mă duc s-o văd pe Cheryl.
- Spune-i că eu vin mâine.
- Bine. Se va simți astfel mai puțin singură după plecarea mea la Mundoo Run.
- Cheryl confirmă spusele lui Ray când Lee veni a doua zi s-o vadă.
- Dar ești sigură că patronul se poate lipsi de proaspăta lui soție?
- O zi sau două fără mine n-o să moară, răspunse Lee forțându-se să zâmbească.
- Expresia de pe chipul lui Cheryl se întunecă.
- Sper că nu v-ați certat din cauza mea? Nu mi-aș ierta-o niciodată.
- Nici vorbă! Totul e-n regulă. N-ai nici o vină în ceea ce s-a întâmplat și sunt bucuroasă că te pot ajuta.
- Cele două femei mai pălăvrăgiră o vreme. Lee evită cu grijă să vorbească despre ea și Mark și se simți ușurată când se anunță sfârșitul orelor de vizită.
- Voi reveni mâine, îi promise ea lui Cheryl, înainte să plece.

Ajunsă afară, ezită o clipă sub soarele primăvratice; ziua abia începuse și perspectiva de a se întoarce în camera ei de hotel nu era deloc seducătoare. Se hotărî să ia masa la un restaurant.

Cum mergea agale privind vitrinele, un zgomot de pași grăbiți în urma ei o făcu să se întoarcă.

– Lee! Așteaptă-mă!

– Karen! Dar ce faci aici?

– Kevin și cu mine ne-am întors ieri din insulele Fidji. M-am dus imediat la Mundoo Run unde Mark mi-a povestit ce s-a întâmplat. Biata Cheryl!

Aparent, el nu-i povestise *totul*...

Karen insistă să se așeze la o terasă unde ar putea trăncăni în voie. După ce comandă omlete și suc de fructe, tăcură amândouă brusc, apoi începură să vorbească deodată...

– Cum a...

– Spune-mi, ai...

Karen izbucni în râs.

– Tu mai întâi.

Cu ce să începă?

– M-am ocupat foarte bine de afacerile tale. N-ai pierdut nici un client!

– Știu, știu, zise Karen. Vorbește-mi mai degrabă despre tine și Mark.

Îi luă mâna stângă a Alitei pe care se afla acum un inel de aur.

– Va să zică, știi deja!

– Veștile merg repede. În felul acesta, îmi păstrez și clienții! spuse Karen făcându-i cu ochiul.

O strânse ușor de mână.

– Glumesc. Mă bucur pentru tine. Mark este un tip formidabil. Lee își plecă privirea.

– Știu.

– Dar?

Nu era cazul să mintă, Karen o cunoștea prea bine. Așa că Lee îi povesti împrejurările întoarcerii lui Steve. Când îi spuse și cum reușise acesta să mai stoarcă niște bani de la Ray, Karen fluieră ușor.

– Nu-l credeam în stare să meargă atât de departe!... Și acum ce-o să faci? N-o să te dai bătută, doar îl iubești pe Mark.

– Mă tem că el nu mă iubește.

Karen protestă.

– N-ai dreptul. Situația aceasta îi amintește poate de felul în care mama lui l-a forțat pe tatăl său s-o ia de soție. Știi povestea?

– Da. Probabil crede că și eu sunt ca ea.

Și cum ar putea să-i reproșeze? De ce ar mai avea încredere în ea? Dimpotrivă, apărându-l pe Steve, nu făcuse decât să-i întărească bănuielile.

– Am vorbit destul despre mine, spuse Lee când chelnerul le aduse comanda. Cum a fost călătoria ta de nuntă?

Cu ochii sclipitori, Karen îi povesti despre sejurul lor în insulele Fidji. Împreună cu Kevin, fuseseră la o croazieră de pescuit, văzuseră oameni mergând desculți pe cărbuni aprinși, și plonjaseră în apele transparente ale Pacificului.

– A fost minunat! oftă ea. Kevin chiar a prins un rechin. Ce minuni nu făcea Kevin! Fiecare frază era punctată cu „Kevin a spus...”, „Kevin a făcut...”.

– Și acum, ce planuri aveți?

– Kevin a hotărât să ne instalăm la Brigalow. Lucrările nu sunt încă terminate, dar mie îmi face mare plăcere să mă ocup de decorațiuni.

Lee își mușcă buzele.

– Vreau să-ți cer un serviciu.

– Orice.

– Ai putea să vii să începi lucrul la Mundoo Run mai înainte decât prevăzusem?

– Da, răspunse Karen făcând o grimasă. Într-un fel, munca îmi lipsește. Dar tu ce vei face?

– Eu rămân la Walgett până se restabilește Cheryl. După aceea, nu știu.

Karen o prinse de mână.

– Numai să nu te retragi iar în cochilia ta.

– Nu. Mulțumită lui Mark, Steve nu-mi mai poate face nici un rău.

Karen se despărți de prietena ei în ușa hotelului. Lee o privi plecând cu inima strânsă: cât de fericită părea de noua ei viață...!

La hotel, recepționera păru surprinsă când Lee îi ceru cheia.

– A luat-o soțul dumneavoastră. Credeam că îl așteptați.

– Soțul meu? Ah da! Mulțumesc.

– Sper ca și chipul meu să fie la fel de luminos când mi se spune că a sosit soțul meu! remarcă zâmbind tânăra recepționeră.

Așadar, dragostea ei pentru Mark era atât de evidentă? Când urcă treptele, picioarele abia îi atingeau pământul. În sfârșit, acum îi va putea explica totul....!

Cu sufletul la gură, deschise ușa dar înmărmuri în prag când văzu cine era întins în pat.

– Steve! Ce cauți aici?

Acesta își scosese pantofii, își desfăcuse cravata. Haina îi atârna într-un cuier din spatele ușii, și în încăpere duhnea a tutun și alcool.

– Am venit să-mi văd soția, răspunse el cu o voce târăgănată.

Lee închise ușa.

– Nu mai sunt soția ta. Căsnicia noastră s-a terminat de mult. Puținul care mai rămăsese a murit o dată cu Sally.

Steve își arcui o sprânceană.

– Dar unde este căsătoria secolului? Mă întreb ce cauți tu în camera aceasta sordidă de hotel, în timp ce domnul Mundoo Run este la moșie...

– Mă ocup de o prietenă bolnavă.

– Cum vrei tu, răspunse el pe un ton destinat s-o liniștească.

Dar jocul lui începea s-o exaspereze.

– Acum, te rog fă-mi plăcerea și pleacă de aici!

Steve își încrucișă mâinile sub ceafă.

– Imediat. Mai întâi, noi doi va trebui să avem o mică discuție.

– Nu văd ce am mai avea să ne spunem.

– Eu, da. Sunt sigur că pe domnul Laskin l-ar interesa una nume raport al poliției.

– Nu!

Instinctiv, Lee se retrase spre ușă. Coșmarul reîncepea!

– Este pentru prima oară când îmi spui nu.

Spre uimirea ei, se simți dintr-o dată cuprinsă de o uriașă forță. Înțelese că el n-avea putere asupra ei decât dacă ea voia să-i dea ocazia.

– Ar fi trebuit s-o fac mai demult! Se spune că lașii sunt neputincioși când li se rezistă.

– Mă faci laș? făcu el, amenințător.

– Cum îi numești tu pe bărbații care terorizează femeile pentru a-și dovedi că sunt cei mai puternici? Acum însă, nu-mi mai e frică de tine. Poți să pleci!

În ochii lui Steve se zări o licărire de nedumerire.

– Pleacă, repetă ea, mai mult istovită decât victorioasă. Nu ești mulțumit că i-ai furat banii lui Mark și i-ai dat impresia că încă te mai iubesc?

Îngrozită că-i scăpaseră aceste cuvinte, Lee își strânse convulsiv pumnii.

– Poate că are dreptate, zise Steve, întinzând spre ea brațele. La ce bun să te mai lupți, draga mea, nu mai ai unde să te duci.

– Niciodată! strigă ea cu tot disprețul de care era în stare.

Pe nesimțite, se apropie de comoda pe care se afla o pungă cu fructe și, alături, un cuțit pe care îl cumpărase ca să le curețe. Cu o mișcare rapidă, îl luă și-l întrepăă înspre Steve.

– Ieși o dată!

– Doar n-o să-l folosești!

Siguranța lui se cam evaporase.

– Pleci sau nu?

În fața hotărării aproape fanatice cu care îl amenința cu cuțitul, el se ridică din pat.

– Bine, bine, plec. N-ai de ce să te enervezi!

Răsturnarea rolurilor era atât de evidentă încât ei aproape că îi veni să râdă. Trei ani de zile, fusese victima lui! Iată că acum el se temea de violența ei...

Îl urmări cu coada ochiului până ce Steve ajunse la ușă.

– Dacă te mai văd prin preajma mea, o să-i spun lui Mark să te aresteze pentru escrocherie. Eu însămi voi depune mărturie. Nu mai am nimic de pierdut.

– Nu-i nevoie, n-o să mai revin. Jocul nu mă mai amuză. Sunt pe o pistă mai bună.

Când ușa se trânti în urma lui, Lee se lăsă să cadă pe pat. Așadar, pentru el, trei ani de infern și de șantaj

fuseseră un joc! Se folosisese de boala lui Sally pentru a o obliga să ascundă furtul pe care el îl comisese. Și după aceea, mersese până la a o forța să fure ea! Dar ea făcuse în așa fel încât să fie arestată. Cât privește raportul poliției, Steve era pe o cale falsă: după ce îi ascultasera mărturia o lăsaseră să plece sub cauțiune, și i se impusese soțului s-o lase în pace. Ea putea încă să depună plângere împotriva lui, dar însăși ideea de a reveni asupra detaliilor sordide din trecutul ei o revolta.

Privi cuțitul pe care încă îl mai ținea strâns în mână. Firește că n-ar fi fost în stare să-l folosească, dar Steve luase amenințarea ei în serios. Vizita lui folosisese măcar pentru a-i dovedi că nu se va mai lăsa chinuită. Doar în câteva săptămâni, Mark îi redase încrederea și Steve nu mai putea să i-o răpească...

Cum n-avea deloc chef să iasă, făcu un duș și se îmbracă într-o cămașă de noapte albă și transparentă pe care și-o cumpărase într-o doară cu puțin înainte de nuntă. Trecând prin fața oglinzii, zări o creatură eterică, diafană, care părea învăluită într-un nor alb stropit ici-colo de minuscule trandafiri brodați. Părul, ceva mai lung acum, forma în jurul feței o aureolă de bucle umede.

Era oare miracolul dragostei? Câteva zile și câteva nopți de fericire petrecute alături de Mark fuseseră de ajuns pentru această extraordinară transformare, aprinzându-i în ochi sclipiri de pietre prețioase și punându-i o umbră de roz în obraji...

Încetă brusc să-și mai privească imaginea din oglindă și luă o hotărâre. Chiar de mâine, va încerca să organizeze o întâlnire cu Mark. Și atunci îi va explica totul. Dacă după aceea o va disprețui, Lee va înțelege, era un risc asumat, dar va ști cel puțin că Steve și cu ea nu mai aveau nimic în comun.

În aceeași clipă, se auzi o bătaie în ușă. Doar nu s-o fi întors Steve?

– Cine este? întrebă ea, încordată.

– Sunt eu, Mark.

Din cauza emoției ce o cuprinsese, abia reuși să deschidă ușa. Apoi îl văzu și simți un nod în gât în fața seducției irezistibile pe care o emana.

– Nu mă poștești să intru?

– Ba da... Bineînțeles!

Asemenea unui străin politic, Mark trecu pragul și rămase nemișcat, șovăitor în mijlocul camerei.

– Am fost s-o văd pe Cheryl. Mi-a spus că și tu ai fost pe la ea dimineață.

– Cred că vizita ta a bucurat-o.

Lee ar fi dorit să se ghemuiască între brațele lui puternice, dar ceva o reținea. Și dacă Mark venise să-i spună... să-i spună că totul se sfârșise.

– M-am întâlnit cu Karen azi dimineață, spuse ea, ca pentru a mai câștiga timp. Mi-a spus că au petrecut o lună de miere minunată.

– Nu atât de minunată pe cât ar fi trebuit s-o avem noi!
El făcu un pas înainte.

– Oh, Lee, nu știu ce cau aici, dar trebuia să vin.

– Mă bucur să te văd, zise ea, abia îndrăznind să vorbească de teamă ca el să nu plece.

– Într-adevăr? Ți-am lipsit?

– Mai mult decât orice pe lume.

Trupul ei vorbea deja în limbajul lui propriu, înclinându-se spre Mark ale cărui brațe o cuprinseseră imediat ca un clește. O sărută cu lăcomie și cum o strângea din ce în ce mai tare, îi răspunse cu o pasiune înflăcărată. El își strecură atunci mâna pe sub țesătura fină a cămășii prinzându-i în palmă sânii tari. Apoi, cu un geamăt nerăbdător, îndepărtă bretelele subțiri ale cămășii care căzu la picioarele ei.

Lee își lipi trupul de al lui, arzând de dorință.

– Fă dragoste cu mine, Mark, îl imploră ea.

Nu-și amintea să fi avut vreodată o dorință mai intensă care-i zguduia tot corpul. În timp ce el o ducea în brațe spre pat, Lee se întreba cum putuse să se teamă de mângâierile lui...

După ce o așază ușor pe pat, o învălui mai întâi îndelung cu privirea, apoi se dezbracă și el și se întinse lângă ea.

Când dorința lor atinse limitele insuportabilului, el se hotărî în sfârșit s-o posedă. De data asta însă, uitând de orice rețineri, de orice grijă, o posedă cu o autoritate și o

forță amețitoare și înspăimântătoare în același timp. Era ca și cum s-ar fi aflat pe creasta unui val ce se rostogolea și mătura totul în calea lui.

Lee nu-și putu reține un țipăt. Era însă un țipăt de bucurie, o mărturie a plăcerii pe care dragostea lui i-o oferea.

– Sunt atât de fericită că ai venit, spuse ea, mai târziu, cuibărită încă în brațele lui.

– Deși m-am străduit să rezist...

Ea ridică privirea spre el.

– Și cum de te-ai hotărât să vii?

– A fost peste puterile mele. Mă bântui cu toată ființa ta.

Ea se prefăcu bosumflată.

– Așadar, doar corpul meu îți place.

– Dacă aș putea să știu ce-mi place mai mult la tine, de ce te iubesc! Eram atât de sigur de dragostea ta înainte să începi să-l aperi pe ticălosul acela de Perry. Dar după ce ai plecat, am înțeles că-l urai. Spune-mi că este adevărat.

– Da. Aveam de gând să-ți spun adevărul despre căsnicia mea cu Steve. Nu este ceva prea frumos și nu sunt mândră de asta, dar...

– Nimic nu te obligă să-mi vorbești despre ea.

– Dar vreau s-o fac! Altfel, Steve va reprezenta întotdeauna o amenințare pentru mine și pentru tine.

Mark se ridică din pat și-și puse blugii, apoi scotoci în geanta cu care venise.

– Am cumpărat-o înainte să urc, spuse el scoțând o sticlă de vin. Ai pahare?

– Doar paharele din baie, cele pentru periuța de dinți.

Ea îl privi destupând sticla apoi instalându-se în unicul fotoliu din încăpere.

– Te ascult.

Lee se îmbracă într-un capot și se sprijini de perne, întrebându-se cu ce să înceapă.

În aceeași clipă, ușa se deschise brusc și Steve apărură în prag. Era evident că nu ajunsese mai departe de bar.

– Ce tablou fermecător, remarcă el făcând o grimasă și clătinându-se sub influența alcoolului.

– Ce vrei? întrebă Mark.

– Nimic. Voiam... doar... să-mi iau haina pe care mi-am uitat-o adineauri.

La fel ca și Mark, Lee nici măcar nu observase haina care atârna încă în cuier.

Înainte ca ea să poată face vreun gest, Mark o smulse și o aruncă la picioarele bețivului, apoi îl prinse de guler și-l aruncă pe culoar. Înainte să afle ce i se întâmplă, Steve se trezi pe jos.

– Să nu te mai prind pe aici! tună Mark în timp ce celălalt se ridica și se îndepărta clătinându-se.

– N-o să scapi așa ușor, Laskin. O să mi-o plătești!

Mark închise ușa, lăsându-l pe Steve să-și debiteze amenințările. Când se întoarse și Lee îi văzu furia de pe față, deveni lividă.

– Așadar, ai mai avut o vizită înaintea mea!

– Nu este ceea ce crezi. A venit aici ca să mă amenințe și l-am dat afară.

– Dar a avut timp să se facă comod!

Mark puse paharul pe masă și-și îmbracă grăbit cămașa.

– N-ai decât să mă chemi după ce te vei hotărî pe care soț îl dorești cu adevărat!

Șocată, ea nu găsi nici un răspuns pe moment. Auzi ușa trântindu-se cu putere. Blestemat fie Steve că venise tocmai în momentul când urma să-i explice în sfârșit totul lui Mark!

Și blestemat fie Mark crezând minciunile lui Steve!

Capitolul 9

Lee termină de bătut rapoartele de peste zi. I se părea că de secole nu mai făcuse muncă de secretariat. O durea spatele de încordare. Oftă, descurajată, apoi își reveni; cu două săptămâni în urmă, fusese angajată de oficiul agricol din oraș și dacă nu s-ar fi întâmplat ca aceștia să aibă nevoie imediată de cineva, n-ar fi avut nici măcar această șansă...

Atunci de ce această lipsă de chef? Cu o grimasă plictisită, își plimbă privirea prin încăperea mică și aglomerată. Unica fereastră dădea spre o alee întunecoasă din spatele căldirii. Ce schimbare după copacii și câmpiile de la Mundoo Run...

La ce bun însă să se mai gândească la acel loc? Mark îi dăduse clar de înțeles că nu mai voia să audă vorbindu-se de ea. Nici măcar nu-și dăduse osteneala s-o asculte.

Credea cu fermitate că încă îl mai iubea pe Steve și că-l folosea să joace un joc ciudat a cărui victimă era el.

Cu un gest nervos, Lee smulse foaia din mașina de scris. Nu era încă ora cinci, dar ea își terminase treaba. Tocmai închidea ușa cu cheia când sună telefonul. Agasată, descuie din nou și răspunse, dar fața i se luminează când auzi vocea cunoscută.

– Cheryl! Ce mai faci? Cum te simți?

– Mă plictisesc de moarte!

– De ce nu te lași încă să te întorci la Mundoo Run?

– Trebuie să rămân aici până la nașterea copilului. Cel puțin în weekend, Ray și Craigie rămân cu mine, dar în timpul săptămânii, zilele sunt nesfârșite!

Lee se simți un pic vinovată. De când Cheryl părăsise spitalul pentru o casă de odihnă, ea mai rărise vizitele.

– Vrei să vin să te văd?

– Vino diseară. O să cinăm împreună.

– De acord, vin pe la ora șase.

Lee locuia tot la hotel, dar începuse să se plictisească între cei patru pereți ai camerei. În fiecare zi, își spunea că va începe să caute un apartament, dar de fiecare dată găsea o scuză ca să amâne demersul. În fond, n-avea nici un motiv să rămână în regiune dacă nu rămânea cu Mark. Faptul că-l știa atât de aproape și nu putea să-l vadă reprezenta un adevărat chin.

Casa de odihnă în care stătea Cheryl era înconjurată de grădini și se afla nu departe de spital. Când Cheryl deschise ușa, cele două femei se aruncară una în brațele celeilalte.

– Iartă-mă, spuse Lee. Dar acum lucrez în oraș.

– Știu. La oficiul agricol.

– Uitasem că ești întotdeauna mai bine informată decât agenția Reuters! spuse Lee râzând și urmându-și prietena înăuntru.

Decorul era impersonal, dar confortabil. Cele două femei se așezară în jurul unei măsuțe pe care se afla un platou cu ceai.

– Tu ești prima din Mundoo Run care vine aici săptămâna aceasta, spuse Cheryl.

– Dar au mai veni și alții, totuși! se miră Lee.

– Oh, aproape tot Walgett-ul a trecut pragul acestei case! Dar nu-i același lucru!

– Eu nu m-am mai întors la Mundoo Run de mai bine de două săptămâni, mărturisi atunci Lee.

– Știu. Tocmai despre asta voiam să vorbesc cu tine.

– Nu este nimic de făcut, zise ea imediat. Mark și cu mine nu vedem lucrurile la fel și... am hotărât că mariajul nu mi se potrivește.

– Sunteți nebuni! declară Cheryl fără menajamente. Nu cunosc două persoane mai îndrăgostite.

Dacă Mark ar fi iubit-o, n-ar fi condamnat-o fără măcar să-i acorde o șansă, se gândi Lee.

– Ce face copilașul?

Cheryl își mângâie pântecul rotunjit sub rochia largă de gravidă.

– Sunt sigură că este băiat: parcă se antrenează deja la fotbal! Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

– Acum ești pe mâini bune.

– Poate că da, dar mă simt ca în închisoare, oftă Cheryl. Abia mi se dă voie să ies câte puțin.

– Ceea ce nu te împiedică să fii foarte bine informată! glumi Lee.

– Trebuie să-mi ocup timpul cu ceva, nu?

Cheryl nu-și menajase eforturile ca să pregătească masa de seară. După feliile de pepene cu înghețată și friptura în sânge, delicioasa masă se încheie cu o prăjitură cu cireșe stropită cu coniac, pe care Ray i-o adusese soției sale.

– Nu-i așa că este un soț minunat? Îmi aduce tot felul de bunătăți de fiecare dată când mă vizitează, când simpla lui prezență mi-ar fi de-ajuns!

Lee simți o strângere de inimă. Karen și Kevin... Cheryl și Ray... Lumea întreagă mergea mână-n mână...

– Știi la ce te gândești, zise Cheryl prinzând-o de braț. Dar o căsnicie reușită cere multă străduință, de ambele părți. Te-ar ajuta dacă am vorbi despre asta.

În fața unei asemenea solitudini, barajul în spatele căruia emoțiile Alitei clocoteau, sfârși prin a ceda. Totul

deveni un torent de cuvinte. Lee îi povesti totul, chiar și lupta lui Sally împotriva bolii, și cum ea își lăsase serviciul ca să stea lângă copilă.

– Cum n-aveam bani, nu puteam să plec cu ea. A trebuit să-l suport pe Steve pentru ca el să nu-i poată face nici un rău.

– Biata micuță, spuse Cheryl.

– Da. Dar asta nu este totul. La puțin timp după ce ne-am căsătorit, el a început să se schimbe. Detalii fără importanță îl făceau să se înfurie cumplit. Mai ales după nașterea lui Sally. Adeseori, nu se mulțumea să mă maltrateze doar cu vorba, mă... mă...

– Devenea violent? Oh, Lee, dacă ai ști cât de obișnuit este acest lucru la unele cupluri!

O dată ce începuse, Lee simțea nevoia să-și descarce povara, până la capăt.

– A fost și mai rău, reluă ea cu o voce slabă. Într-o zi după ce jucase și pierduse banii de ipotecă, m-a... m-a obligat să fur de la serviciu. A ascuns medicamentele lui Sally și m-a amenințat că nu mi le dă înapoi dacă nu-l ascult.

– Și ai făcut ce ți-a cerut?

Rușinea o făcea să-i ardă obrazii.

– Aproape. N-am putut s-o fac și am preferat să mă las prinsă pentru ca Steve să nu mă forțeze să repet gestul. Din fericire, polițiștii au înțeles situația. Au vorbit cu el. Steve era furios dar n-avea ce face. Și după moartea lui Sally, lucrurile au mers din ce în ce mai rău.

- Atunci, te-ai hotărât să-l părăsești?
- N-a fost ușor. Steve îmi distrusese atât de bine curajul și siguranța de sine încât mă îndoiam că pot trăi singură. Dar Karen Vaughan și doctorița mea, Marie Mather, m-au ajutat să înțeleg că Steve este cel slab, nu eu.
- Mark știe toate astea?
- Numai ceea ce o privește pe Sally. Mă temeam că-l voi pierde dacă i-aș fi vorbit despre lașitatea mea.
- Așadar, el nu știe ce s-a întâmplat între tine și Steve? Trebuie să-i spui adevărul. Vrei să vină înapoi la tine, nu-i așa?
- Da. Dar când va afla cine sunt eu...
- Cine *ai fost* tu, o corectă Cheryl. Erai foarte tânără. De îndată ce ai putut înțelege ce se întâmplă, ai plecat, așa că nu ești atât de lașă. Trebuie să vorbești cu Mark. Oricare ar fi reacția lui, nu vei fi mai nefericită ca acum.
- Lee avu dintr-o dată senzația că se eliberase de o povară.
- Ai dreptate, zâmbi ea. Măine sunt liberă. Mă voi duce să-l văd la Mundoo Run.
- Așa să faci!
- Cu aceste cuvinte, Cheryl scoase dintr-un sertar niște chei.
- Poți chiar să iei mașina mea, din moment ce eu nu merg nicăieri.

*

*

*

– Bună ziua, doamnă Laskin, mă bucur să vă revăd.

Sub pălăria lui cu boruri largi, Lee îl recunosc pe Bill Drury, omul care-i întrerupsese luna de miere aducând vestea despre Cheryl.

Simți o ușoară ameteală când regăsi decorul familiar de la Mundoo Run, și buna ei dispoziție se transformă într-o surdă neliniște. Poate că ar fi trebuit să-l prevină pe Mark de vizita ei?

– Bună ziua, Bill.

– Cum se simte doamna di Falco?

– Bine. O țin încă în observație la Walgett. Ray nu ți-a spus nimic?

Bill își împinse pălăria pe ceafă.

– Nu este aici de câteva zile. Stăpânul și cu el s-au dus să vadă câmpul pe care se fac cercetările pentru semințe.

Îngrozitor de dezamăgită, Lee se sprijini de mașină.

– Când se întorc?

– Habar n-am! Mi se pare că au plecat destul de demult!

Fir-ar al naibii să fie Mark, cu cercetările lui despre semințe! Furia ei însă n-avea nici un sens. Nu putea totuși să-i reproșeze că muncește!

– Unde este ogorul acela?

Bill șovăi.

– Drumul este destul de greu, mai ales cu mașina asta.

– În cazul acesta, voi merge călare. Ai putea să-mi pregătești un cal. Mă duc să mă schimb.

Se întoarce după vreo jumătate de oră, îmbrăcată într-un pantalon de piele, o bluză de bumbac cu mâneci lungi și o pălărie de pai care îi atârna de gât. Bill o aștepta afară, ținând de căpăstru calul pe care îl mai călărise când era cu Mark. Omul își manifestă din nou reticența.

– Nu vreți să vă însoțesc?

– Mulțumesc, nu, spuse ea, temându-se că-l va enerva pe Mark luându-i un om. Spune-mi doar pe unde s-o iau.

Explicațiile lui Bill îi dădeau de înțeles că drumul este prost, pe alocuri chiar inexistent, și Lee se întrebă dacă era prudentă.

– O să-l găsesc, spuse ea, convinsă pe jumătate.

Începutul fu destul de plăcut: drumul șerpuia printre pâlcuri de eucalipti care aruncau o umbră deasă, în contrast violent cu lumina puternică a câmpiei. După un timp, Lee ajunse pe o creastă care împărțea proprietatea în două. Casele, protejate de o perdea de copaci, rămâneau invizibile. Ea parcă era singura ființă vie din lume...

Mai călări așa vreo oră, apoi descălecă și-și lăsă calul să pască de-a lungul unei împrejurimi. După spusele lui Bill, trebuia să dea de o deschizătură, apoi să traverseze un câmp care se sfârșea în albia secată a unui râu. Ogorul lui Mark se afla de cealaltă parte.

Urcă din nou în șa. Sentimentul de solitudine se accentuase. Soarele își arunca săgețile arzătoare... Va ajunge oare vreodată la acea deschizătură...?

În sfârșit, o văzu, ceva mai departe decât locul indicat de Bill. Traversă apoi câmpul în căutarea albiei secate a râului.

Brusc, la ieșirea dintr-un pâlc de eucalipti, dădu peste ceea ce era indiscutabil o tabără, compusă din două corturi de pânză, și un țarc unde erau câteva ori merinos.

După ce-i scoase șaua, Lee mână calul în țarc. Între cele două corturi, niște foi de tablă așezate în careu păstrau urmele unui foc. Cenușa era rece. Era evident că Mark și Ray plecaseră de o bună bucată de timp. În mod normal, nu se întorceau pentru prânz și se mulțumeau cu sandvișurile și cafeaua pe care și-o luau cu ei în termos.

Lee zări un camion tras la umbra unui copac. Conținea provizii, saci de grăunțe și cutii de conserve, suficiente pentru mai multe zile. Urmele unei motociclete se îndreptau către o altă albie secată.

După ce termină acest tur de „inspecție”, Lee se așează la umbră și deschise punga cu sandvișuri pe care i-o dăduse Bill înainte de plecare. Bău o gură de apă caldută din plosca ei, apoi închise cu grijă capacul.

Mark și Ray nu se vor întoarce mai devreme de câteva ore. Hotărî să se odihnească puțin în unul dintre corturi, unde va fi la adăpost de păianjeni și șerpi... În primul cort erau scule și provizii, într-al doilea, două paturi de campanie acoperite cu saci de dormit. Care era oare al lui Mark? se întrebă ea, reproșându-și imediat că este atât de

sentimentală. Se întinse pe cel mai apropiat și-și aruncă pe jos geanta și pălăria. Pereții de pânză îi dădeau un sentiment de siguranță. Adormi imediat.

Se trezi brusc și se frecă la ochi. Se înserase. Doar o rază de lună străpungea întunericul care domnea în interiorul cortului. De afară, se auziră voci. În timp ce ea dormise, Mark și Ray se întorseseră.

Deodată, cineva dădu la o parte pânza care masca intrarea cortului. Inima îi tresări în piept. Mark! Dar imediat își dădu seama că se înșelase. Acest profil nu putea fi decât al lui Steve Perry. Ce căuta el aici, pe domeniul lui Mark?

Rămase la fel de nemișcată ca o statuie. De îndată ce el va adormi, poate că ea va putea să fugă fără să fie văzută...

Steve aruncă o haină pe pat. În întuneric, ea bănuie că se dezbracă. Își ținu respirația, implorând cerul să nu aprindă felinarul. Dar șansa nu era pe partea ei. Când el luă felinarul să-l aprindă, ea se pregăti să sară afară. Dar n-avu timp să facă nici un gest. Flacăra luminează locul. Rapid ca fulgerul, Steve se repezi și o imobiliză pe pat.

— Știam sigur că vei veni aici. Ce cauți? întrebă el.

— Credeam că sunt pământurile lui Mark, spuse ea luptându-se să scape.

— Ah, da? Acum o să rămâi aici.

— Nu!

Lee reuși să-și elibereze o mână cu care îi trase o palmă puternică și-i zgârie obrazul cu unghiile. Cum el își duse

mâna la față, ea profită și se ridică. Dar tot el fu mai rapid. Înainte ca să ajungă la ieșirea din cort, el îi puse o piedică și Lee căzu.

– Ticăloaso! O să te învăț eu minte să mă mai zgârii!

O aruncă pe pat și, cum ea încerca să se ridice, îi prinse mânilor și i le întinse de o parte și de alta a capului.

– Rămâi aici. Dacă Laskin este prin împrejurimi, nu trebuie să afle ce ai văzut.

– N-am văzut nimic, minți ea. Nici măcar nu știu de ce ești tu aici.

– Ce crezi că făceam, eu și cu prietenul meu, cu oile din țarc?

Brusc, totul se limpezi: proviziile, camionul, motocicleta...

– Furați animalele lui Mark?

– Ce altceva? Fără animalele lui de concurs, turma lui nu mai are nici o valoare, mai ales dacă înainte să pleci arunci și o torță aprinsă pe pământul lui drag!

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

– Exact. Prietenul meu de afară se pricepe la oi. A lucrat aici până când între el și stăpânul lui a avut loc o... mică neînțelegere.

– Și cu mine ce ai de gând să faci? întrebă ea, temându-se deja să audă răspunsul.

– Tu reprezinți un atu nesperat. Tocmai căutam un mijloc de a mă răzbuna, după ce mi-a făcut iubitul tău. Datorită ție, suntem siguri că vom putea pleca fără să fim deranjați.

— Este o răpire!

Steve izbunci în răs. Apoi își scoase cureaua de la blugi și o folosi ca să lege mâinile Alitei, după care le prinse de cadrul patului.

— Să nu cumva să ții. Doar dacă nu vrei să-ți trag câteva, pe deasupra...

Îngrozită, Lee nu mai avea putere să scoată nici un cuvânt.

Steve ieși din cort. După o vreme, se auziră iar voci, de data asta mai încinse. Cei doi bărbați se certau. Din cauza ei? Steve nu se mai întoarse și curând auzi zgomote de pahare și sticle; se așezaseră probabil la băut în jurul focului.

Lee începu să tragă de legături. Patul scârțâi, și ea rămase nemișcată de teamă să n-o fi auzit cineva, dar nu veni nimeni. Afară, cei doi bărbați beau și râdeau. Dacă Steve se îmbăta, poate că va uita de ea și astfel ar avea timp să fugă. Continuă să tragă cu precauție de curea. Încă un efort și...

Pielea de pe încheieturile mâinilor era toată jupuită și iritată când reuși în sfârșit să-și elibereze mâinile. Se apropie fără zgomot de intrarea cortului. La lumina flăcărilor, îi văzu pe cei doi bărbați așezați pe niște butuci, fiecare cu câte o sticlă în mână. Era imposibil să iasă prin față. Se duse deci în partea din spate a cortului și făcu o deschizătură suficientă pentru a-i permite să se strecoare afară.

Nici nu se putea pune problema să-și recupereze calul. Trebuia să plece pe jos, și să spera că Mark nu-și făcuse tabăra departe.

Lee străbătuse abia vreo sută de metri, când auzi un strigăt venind dinspre tabăra lui Steve. Cu siguranță că-i descoperise fuga. În spatele ei, trosnetul crengilor o avertiză curând că bărbații porniseră în urmărirea ei. Rămase nemișcată, străduindu-se să se facă nevăzută în spatele trunchiului unui copac.

În ciuda respirației ei găfâite și a bățăilor asurzitoare ale inimii, un bărbat trecu pe lângă ea fără s-o vadă. Îl zări îndepărtându-se. La puțin timp după aceea, între cei doi acoliți izbucni o ceartă violentă, fiecare reproșându-i celuilalt că o lăsase să fugă.

Când fu sigură că aceștia abandonară căutările, porni iarăși la drum, hotărâtă să pună cea mai mare distanță între ea și Steve.

La primele licăriri ale zorilor, epuizată și tremurând din tot corpul, se opri și privi răsăritul de soare. Curând, câmpia se trezi în cântecul miilor de păsări. Lee întâmpină ziua cu un amestec de bucurie și neliniște. Nu știa ce distanță parcursese în timpul nopții, și la lumină devenea o țintă ușoară.

Trebuia să-l găsească pe Mark înainte ca Steve s-o găsească pe ea...

Capitolul 10

I se părea că mergea de secole, și tot nu zărea împrejmuirea care mărginea câmpul. Tresărea la cel mai mic zgomot, așteptându-se să-l vadă pe Steve sau pe complicele lui.

Nu-și imaginase niciodată că el ar fi putut recurge la mijloace atât de extreme...

Gândurile i se învolburau și o năpădeau asemenea albinelor în jurul unui stup. Avea gura uscată, și fiecare respirație îi ardea plămânii. Dar nu îndrăznea să se oprească. În sfârșit, ajunse la gardul pe care-l căuta și se strecură printre firele de sârmă ghimpată, sfâșiindu-și bluza din care o bucată rămasese agățată de sârmă. Își continuă mersul, împiedicându-se de pietre și bolovani.

Merse de-a lungul unei creste și dădu peste câțiva copaci cu crengile dezgolate, drepti ca niște santinele.

Parcă îi aminteau de ceva cunoscut, dar ce...? Cuprinse cu brațele un trunchi foarte noduros și răsucit. La înălțimea obrazului, erau scrijelite inițialele cu marginile estompate de vreme, dar încă destul de vizibile: „TL o iubește pe AH”.

Găsise ascunzătoarea lui Mark! Cabana, și drumul care ducea la Mundoo Run nu trebuie să fie prea departe. Ceva mai jos, Lee zări pâraul în care se scăldaseră, dar nici urmă de cabană. Dezorientată de oboseală și de sete, nu mai știa în ce direcție să caute. Se hotărî să nu se mai miște de aici. Mark o va găsi până la urmă.

Își făcu palmele căuș și bău din apa vie și mai răcoroasă ca o șampanie. După ce-și potoli setea, se sprijini de un copac. Doar cu câteva săptămâni în urmă, Mark și cu ea făcuseră dragoste pe malul acestui pârau...

Se lăsă în voia unei amintiri foarte vii, Mark ieșind din apă, asemenea unui zeu, picăturile scânteietoare prelingându-i-se pe trupul bronzat... O învățase că dragostea trebuie să fie o plăcere, nu o suferință... Și acum, această plăcere îi devenise atât de necesară ca aerul pe care-l respira.

Doar plăcerea? Nu. El îi mai adusese și altceva, atâtea alte lucruri pe care le puteau împărtăși. Iubeau amândoi Australia, cu câmpiile ei întinse; amândoi erau niște romantici incurabili, el cu un puternic simț al tradițiilor, ea cu preferința pentru parfumul florilor de portocal... Ce viață minunată ar fi putut construi împreună, dacă ar și știut să aibă încredere unul în altul...

*

* *

Cum soarele se înălțase binișor pe cer, Lee se simți curând scăldată în sudoare. Pălăria îi rămăsese în cortul lui Steve și, prin dantela rară a frunzelor, razele fierbinți o loveau drept în cap.

În jurul ei, câmpia parcă tremura și, în depărtare, apărură un lac. Era un miraj, și rezistă impulsului de a merge spre el. Pârâul măcar era real, și ar fi fost curată nebunie să plece din acest loc. Cabana probabil că nu era departe, dar Lee preferă să nu riște să se rătăcească...

Ușor buimăcită, își lăsă capul în jos. Epuizarea, căldura și nemâncarea o slăbiseră. Încetul cu încetul, totul în jurul ei devenea ireal. În mintea ei tulburată apărură imagini confuze; i se părea că Mark o găsisese și se apleca spre ea...

— Lee! Ai pățit ceva?

Ea mormăi ceva de neînțeles. El îngenunche în fața ei și-i puse pe fruntea fierbinte o batistă muiată în apă răcoroasă.

— Mmm... ce bine este... murmură ea.

Nu era decât un vis, și totuși simțea picăturile reci rostogolindu-i-se pe față și când deschise gura, simți pe limbă puțină apă.

- Te iubesc... spuse ea încet.
- Și eu te iubesc, prostuță mică.
- Nu sunt proastă.
- Atunci, ești adorabilă.
- Suntem în visul meu, n-ai dreptul să mă insulti. Oh, Mark... unde ești?
- Sunt aici, draga mea.

Hotărât lucru, dialogul acesta era prea absurd. Cu siguranță, din cauza insolației, delira. Dar imaginile din vis n-au obiceiul să răspundă la întrebări! Se hotărî să nu mai asculte și să încerce să doarmă.

Senzația că este ridicată de jos o trezi. Deschise ochii și se trezi în brațele lui Mark. Dacă acesta era un vis, atunci își dorea să nu se sfârșească niciodată...

O puse pe cearșafuri răcoroase. Apoi, niște mâini îi scoaseră blugii. Când simți că i se descheie bluza, Lee se gândi vag că ar trebui să protesteze, dar nu era decât un vis, și atunci la ce bun? După bluză, veni rîndul sutienului și în sfârșit a slipului de dantelă. Dar din moment ce plutea în lumea ei de vis, puțin îi păsa că este goală. Oricum, știa că nu se clintise de la umbra copacului, și tot ce simțea nu era decât un delir minunat care răspundea dorinței ei arzătoare de a-l avea pe Mark lângă ea...

Se simți străbătută de un fior când o mână udă alunecă de-a lungul piciorului ei, îi mângâia pielea, scaldându-i întregul corp într-o delicioasă senzație de răcoare și plăcere. Încetul cu încetul, pe măsură ce-i

scădea temperatura, visul și confuzia cedară locul realității. Deschise ochii mari. Nu! Nu delira! Chiar se afla în cabană, împreună cu Mark...!

– Bun venit, Frumoaso din Pădurea Adormită! Bun venit printre cei vii, spuse el.

Îi luă mâna și i-o puse pe coapsa lui.

– Atinge-mă. Nu ți se pare că sunt destul de real? Ai făcut o insolație zdravănă, dar slavă Domnului că te-am găsit la timp.

El reîncepu să-i răcorească trupul cu mânușa udă. Dar gesturile din ce în ce mai intime arătau că nu mai încerca să-i scadă temperatura. Dimpotrivă, inima ei începu să bată cu atâta putere încât avea impresia că o să-i spargă pieptul!

Când el se aplecă peste ea, Lee își încolăci brațele după gâtul lui. Măinile lui Mark îi explorau trupul cu îndrăzneală. Curând, ea nu mai fu decât întruchiparea dorinței. Înfierbântată de dragostea ei, nu mai avea decât un singur țel: să-i aparțină cu trup și suflet. Vor vorbi mai târziu, deocamdată aveau altceva mult mai esențial de împărtășit.

Alitei nu-i mai era teamă de nimic. În timp ce făceau dragoste, știa instinctiv ce mișcări subtile să imprime corpului său pentru a-i dărui tot atâta plăcere cât îi dăruia el. Îndoielile și temerile se evaporaseră! Nu mai rămăsese decât acest val de senzații arzătoare care ștergea totul în calea lui. I se părea că, împreună, ei doi reclădesc lumea...

– Este oare aceeași Alita care tremura toată de îndată ce o atingeam? Întrebă Mark mai târziu.

– Ai spus-o chiar tu: învăț repede.

– Doar cu mine?

Întrebarea căzu ca o lovitură de pumnal. Așadar, aceste ultime clipe nu însemnaseră nimic pentru el?

– Cunoști foarte bine răspunsul, spuse ea pe un ton sec.

– Ce răspuns? Dacă aş fi sigur că...

Mark se ridică și se așează pe marginea patului, cu spatele întors spre ea.

– Te iubesc, spuse ea. Trebuie să mă crezi.

– Nu mai știu ce trebuie să cred, răspunse el fără s-o privească. Când ți-am găsit pălăria și geanta în tabăra hoților...

– I-ai găsit? I-ai prins?

– Da. Îmi pare rău, dar fostul tău soț este în drum spre pușcărie.

– Slavă Domnului!

De data aceasta, el se întoarse.

– Nu-l mai aperi?

– Nicidecum! Când am dat peste ei și...

– Ia stai, îi tăie el vorba. Vrei să spui că nu te-ai dus special să te întâlnești cu Steve?

– Nu. Pe tine te căutam!

– Pe mine? De ce?

Lee mototolea nervoasă cu mâinile colțul unui cearșaf.

– N-am fost pe deplin sinceră cu tine. Aveam de gând să-ți mărturisesc totul, pentru ca să putem s-o luăm de la capăt... dacă tu ai fi vrut, firește. Mi-a trebuit mult curaj să vin la Mundoo Run. Așa că, negăsindu-te acasă, mi-am zis că dacă nu pornesc imediat în căutarea ta, nu voi mai avea puterea să-ți vorbesc.

– Nu cred că sunt totuși un căpcăun!

Ea zâmbi.

– Nu, nici pe departe... Încercând să merg după indicațiile lui Bill, m-am rătăcit. În loc să ajung la tarlăua ta de cercetare, am dat peste hoți.

– Am crezut că l-ai căutat special pe Perry. Și apoi, am aflat ce ți-a făcut...

Lee făcu ochii mari.

– Așadar știi totul?

– Da, răspunse Mark masându-și degetele. A trebuit să folosesc forța, dar am reușit să-l fac să vorbească.

– V-ați bătut?

– Lupta a fost mai degrabă inegală... Dar știam că nu voi mai avea ocazia să mă întânesc vreodată față-n față cu el, și trebuia neapărat să aflu de ce te temei atât de tare de el.

– Cred că acum mă disprețuiești...

– Nici vorbă. De unde această idee?

– Mă consideri probabil slabă și lipsită de voință dacă am stat trei ani cu un asemenea bărbat.

El o prinse de braț și o obligă să-l privească în față.

– Erai răspunzătoare pentru fiica ca. N-o puteai lăsa în mâinile unui ticălos de o asemenea speță. Și eu știu că în viață n-ai întotdeauna de ales. Vezi tu, când judecătorul m-a încredințat mamei mele, nu voiam deloc să părăsesc Australia. Uneori trebuie să ne luptăm cu forțe care ne depășesc puterile.

Ea dădu din cap.

– Da... Steve pierdea atâtea bani la jocuri de noroc încât nu-mi rămâneau niciodată de-ajuns ca să pot pleca împreună cu Sally și să-i asigur fetei îngrijirile necesare. Steve mă amenința că dacă îl părăsesc, ne va găsi oricum și va fi vai de noi. Cred că voia să mă distrugă... într-un anume fel.

– Ar fi trebuit să-l omor când am avut ocazia, bombăni Mark.

– Nu corectezi violența tot prin violență. Tu nu trebuie să-mi dovedești nimic.

– Știu. Dar gândul că Perry te-a făcut să suferi...

– S-a sfârșit. Dacă n-aș fi avut-o pe Sally, aș fi plecat de mult. Și apoi, nu prea știam unde să mă duc.

– Și atunci a intervenit Karen? Am remarcat că sunteți foarte apropiate.

– Îmi este ca o soră. La moartea lui Sally, Karen m-a ajutat enorm. Când m-am hotărât să plec, mi-a trimis bani și mi-a dat adresa unei prietene la care am putut să mă refugiez, până când s-a pronunțat divorțul.

– După care a fugit și ne-a aruncat unul în brațele celuilalt... O să-i zic eu vreo câteva!

– Degeaba protestează și spune că nu-i adevărat, sunt convinsă că a făcut pe pețitoarea.

– Și regreti?

– Nu. Dar tu?

– Nu. Chiar de la petrecerea dată de Karen mi-ai părut foarte atrăgătoare. Dar m-am înfuriat când am crezut că te folosești de mine ca să-l faci gelos pe alt bărbat. Cu toate astea, n-am reușit să te uit. La sosirea ta la Walgett, mi-am zis că mi se acordă o a doua șansă.

– Am avut amândoi aceeași impresie. De aceea te-ai căsătorit cu mine atât de repede?

– Exact! Voiam să par cavalerul în armură strălucitoare venit să te salveze din ghearele soțului tău cel rău. În realitate însă te voiam dintr-un motiv mult mai egoist...

– Cu atât mai bine. Nu mi-ar fi plăcut să te căsătorești cu mine doar din milă.

– Din milă! Niciodată!

Lee se ridică ușor.

– Nu mi-ai spus cum m-ai găsit.

– Ai lăsat urme pe unde ai trecut, spuse el scoțând din buzunar o fâșie de pânză.

– Și cei doi hoți?

– Ray și cu mine bănuiam că ni se fură animalele de reproducere. Complicele lui Steve a lucrat aici, înainte să fie dat afară, din cauză că bea foarte mult. A jurat că se va

răzbuna, dar nu i-am luat în serios amenințările decât când au început să dispară animalele. Noaptea trecută, ne-am dus să facem un rond de supraveghere și i-am prins în flagrant delict. Poliția a putut să intervină imediat pentru că eram în legătură radio cu ei. Acum, sunt în mâinile polițiștilor.

Lee își imagina cu ușurință groaza pe care Mark i-a putut-o inspira lui Steve. Asemenea tuturor tiranilor, nu era în fond decât un laș.

– Și cum ai știut că sunt aici?

– Scotocind prin tabăra hoților, ți-am găsit pălăria. Apoi, Perry mi-a povestit restul...

– Și ți-ai imaginat că m-am dus să mă întâlnesc cu ei?

– Pune-te în locul meu: mai întâi, Perry îl escrochează pe Ray de bani. După aceea, când vreau să chem poliția, tu îl aperi. Începeam să mă îndoiesc cu adevărat de loialitatea ta.

Lee își plecă privirea.

– Steve mă amenințase că-ți va dezvălui anumite detalii din trecutul meu, mărturisi ea. M-am temut că o s-o facă dacă-l dădeai pe mâna poliției...

Ea continuă apoi, povestindu-i cum fostul ei soț o obligase să fure pentru el.

– Mi-a fost teamă că dacă aflai toate astea nu m-ai mai fi iubit, încheie ea.

El o cuprinse în brațe.

– Oh Lee! De parcă aș putea înceta vreodată să te mai iubesc! Îți promit să nu mă mai îndoiesc niciodată de tine. Gelozia m-a făcut să-mi pierd capul.

– Să nu uiți niciodată că tu ești și vei fi mereu singurul bărbat din viața mea.

– Apropo, era să uit să-ți spun că Cheryl se întoarce astăzi la Mundoo Run. A făcut progrese atât de spectaculoase încât doctorii îi dau voie să stea acasă până va naște. L-am trimis pe Ray să-i anunțe pe toți că te-am găsit. Ne așteaptă cu toții să ne întoarcem.

Lee îl cuprinse cu brațele ți-l atrase spre ea. El își ascunse fața între sâni ei calzi. Cum de putuse ea, odinioară, să se teamă de mângâierile lui? Doar la amintirea lor, se înfiora de plăcere din cap până-n picioare.

– Crezi că se vor supăra dacă vom mai întârzia puțin? întrebă ea în șoaptă.

Privirea lui Mark se înflăcăără imediat.

– Vom întârzia mult mai mult...

Sfârșit